William P. Sanders

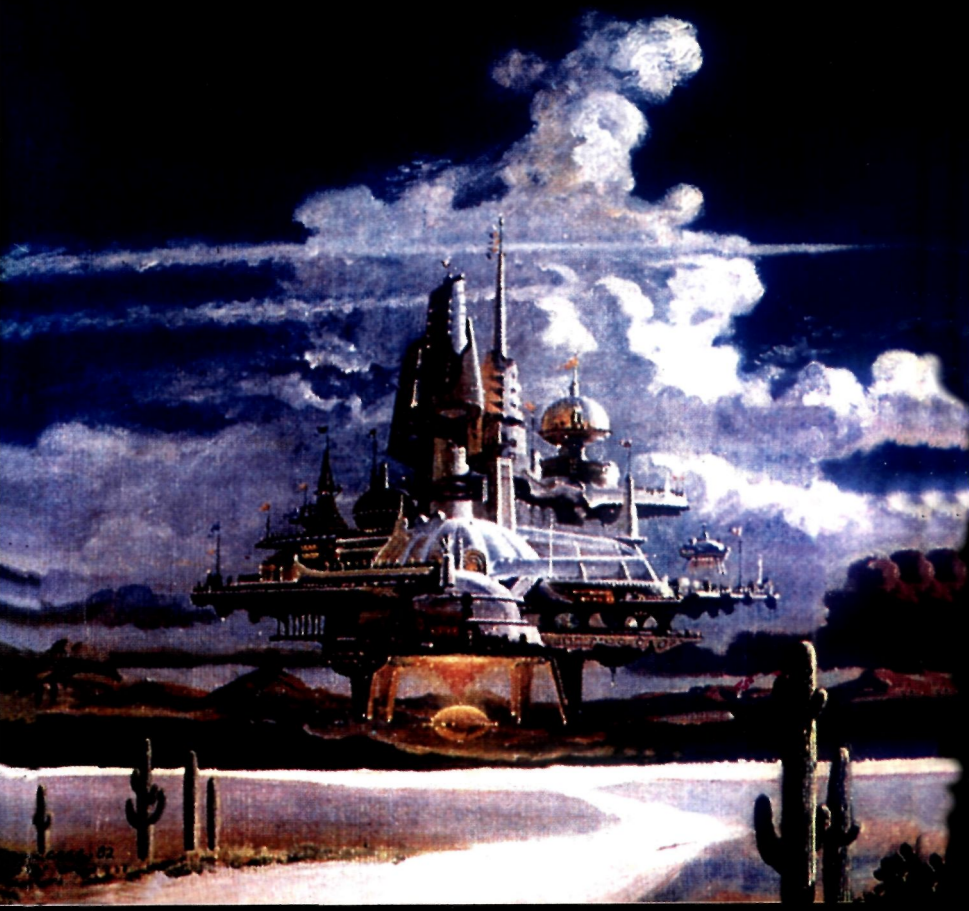

ACCIDENTUL OZN

La exact patruzeci de ani de la prima întâlnire "oficială" - la Air Force Base Edwards (California) - între aliens şi reprezentanții guvernului, inclusiv preşedintele D. Eisenhower, secretul a fost rupt.

Printre savanți, colonei, prelați, ziarişti şi politicieni s-au aflat şi şase piloți din Air Force, cei care aveau să testeze pentru prima dată o navă extraterestră.

Între cei şase s-a aflat şi Paul W. Sanders, tatăl autorului. Memoriei lui i se dedică această carte.

Redactor : Paul Mihail Sărăroiu
Coperta şi ilustrațiile : Valeriu Pantazi
Tehnoredactare :Carmen Spirea

ISBN 973-97493-1-3
ISBN 973-95731-4-2

WILLIAM P. SANDERS

ACCIDENTUL OZN

1996
155 d3

Editura KARAT-CARTIMEX
Bucureşti 1996

UFO CRASH
by
William P. Sanders

Copyright © 1994 by W. P. Sanders - all rights reserved.
Copyright © 1996 Editura KARAT-CARTIMEX

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurilor Karat-Cartimex.

Reproducerea integrală sau parțială a textului este interzisă şi va fi sancționată conform legii.

CUPRINS

1. NEGAREA pag. 7
2. ACCIDENTUL pag. 10
3. PSIHOZA COSMICĂ pag. 22
4. EI CE AU? pag. 24
5. PRĂBUŞIREA pag. 30
6. DOVADA pag. 35
7. MARTORII pag. 40
8. DUBLUL ACCIDENT pag. 44
9. ANALIZE pag. 47
10. IPOTEZE pag. 55
11. ANALIZE 2 pag. 69
12. ATAC LA SOL pag. 86
13. FATĂÎN FAŢĂ pag. 95
14. CRIZA CUNOAŞTERII pag.103
15. MOTORULI pag.110
16. NAVIGAŢIA OZN pag.117
17. ELEMENTUL"115" pag.133
18. A CINCEA DIMENSIUNE pag.138
19. POLITICA TEHNOLOGIEI pag.143
20. MANIA COMUNICĂRII pag.147
21. AMENINŢĂRI pag. 153
22. LUMINĂ ŞI ÎNTUNERIC pag. 169
23. PE FAŢĂ pag. 177
24. NEVOIA DE EXTRATEREŞTRI pag. 182
25. UN ACCIDENT MORTAL pag.190
26. ARMAMENTUL EXTRATERESTRU pag. 195
27. ÎNTÎLNIREA OFICIALĂ pag.211
28. MESAJUL GRUPULUI INTERGALACTIC pag.222
29. BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ pag.228
30. MIC DICŢIONAR OZN pag.229
31. ILUSTRAŢII- HĂRŢI pag.231

Capitolul 1

NEGAREA

"În ticăloşia lor, ca să se dezvinovăţească, oamenii au inventat zeii."

Prin 1952, Serviciile Secrete ale Forţelor Aeriene cît şi cele ale Marinei, catalogaseră deja 3 accidente O.Z.N. Totul era trecut la TOP SECRET. Motive erau destule. Războiul rece. Evitarea panicii. Armele secrete proprii şi ale aliaţilor. Teama. Ruşinea ignoranţei. Perplexitatea. Intenţia de furt tehnologic. Dorinţa de supremaţie. Grija faţă de ziua de mîine. Concurenţa. Neprofesionalismul. Şi nu în cele din urmă - "secretomania Serviciilor Secrete."

Nu mult după acea dată erau catalogate 6 accidente OZN aceasta demonstrînd cele invocate mai sus, cu remarca simplă că la acea dată erau chiar mai multe. Şi de toate felurile. Nu ştiu dacă s-a folosit vreo metodă statistică, ştiinţifică sau pur şi simplu empirică în studierea fenomenului. La data aceea eu nu aveam decît 12 arii, şi duceam viaţa obişnuită şi palpitantă a unui adolescent de pe Coasta de Est care construieşte planoare, merge cu schiurile, pescuieşte, citeşte Jules Verne şi începe să scrie primele pagini. Tot atunci am construit o barcă cu reacţie pe care am experimentat-o cu succes în piscină.

Puneam astfel bazele carierei mele care avea să fie întortocheată, ciudată, contradictorie (vezi subiectul de faţă), plină de evenimente. Trebuie să recunosc că OZN-

urile au stat pe acelaşi plan cu fericirea de a fi îndrăgostit, mai ales că fenomenele s-au desfăşurat simultan. Voi povesti acest lucru într-un capitol special deoarece acum încerc să deschid prima pagină a unui SUBIECT pe cît de serios, pe atît de straniu: ACCIDENTUL OZN.

Aminteam mai sus de celebrul scriitor Jules Verne. Fantasticele lui cărți, care rămîn şi astăzi, în 1994, la fel de fermecătoare, fac parte din patrimoniul cultural al umanității, datorită calităților artistice fără echivoc; dar să nu uităm că la vremea lor, aceste cărți au frapat mai mult prin calitățile sau atributele ştiințifice pe care le etalau. Aproape fără să ne dăm seama, ele s-au impus ca nişte modele de rigoare şi seriozitate ştiințifică. "Metoda" se întemeia, probabil, nu numai pe talentul indiscutabil al autorului ci şi pe firea lui iscoditoare, carteziană, pe rigoarea gîndirii lucide, oneste şi enciclopedice, într-un cuvînt - prin ceea ce se numeşte banal - geniu!

Dar Serviciile Secrete nu vor să fie geniale. Statele Majore se feresc de geniu ca dracu de tămîie. Şi de ce să n-o recunoaştem, cînd în sfîrşit, subiectul a fost încredințat unor oameni de ştiință, aceştia şi-au folosit geniul pentru a *nega* un fenomen care le aluneca din mînă, sau pentru a se contrazice, aceasta fiind cea mai rutinată metodă pînă la acea oră.

Să nu uităm însă că trecuse foarte puțin timp de la întîmplările "celebre" care se numeau "Los Alamos", "Hiroshima", "Experimentul Philadelphia", etc. Şi că cei care-şi dăduseră vreo părere în legătură cu subiectul OZN se numeau Albert Einstein, Verhner Von Braun, Herman Oberth, E. Sclowski. Aceştia erau *atît de mari* încît trebuiau contrazişi. Aceasta este tot o metodă folosită în ştiință. Ea naşte Progresul. Atunci cînd se poate demonstra ceva. Dar în cazul nostru, nici vorbă de aşa ceva. Înainte de a încerca să demonstreze, să măsoare, să verifice, să descrie - s-a început direct cu negarea!

NEGAREA

Ceea ce este cu totul paradoxal, este faptul că nici atunci, nici mai tîrziu, nimeni nu s-a gîndit că negarea existenței "farfuriilor zburătoare" şi implicit a extratereştrilor, este exact ce doreau extratereştrii. Exact asta îşi doreau EI!. Să ne gîndim acum că acest lucru a fost sugerat pe cale telepatică tocmai celor desemnați să se ocupe de fenomen? Ar fi o ipoteză... Dar în acelaşi timp ar fi şi o scuză gratuită la adresa oficialităților. Dezvăluirile recente, din care am extras fragmente semnificative în această carte, demonstrează că extratereştrii *nu doreau* un contact prin care să-şi facă cunoscută prezența întregii populații terestre. Experiența lor le-a dictat de la început cea mai mare discreție în ce priveşte contactele cu pămîntenii - dar nu o discreție ABSOLUTĂ. El nu doreau să treacă neobservați (ar fi putut s-o facă); El doreau ca prezența lor să nu şocheze o civilizație aflată doar pe o *anumită treaptă,* de dezvoltare. Acest lucru mi se pare şi mie astăzi extrem de important. Atît cît au putut, Guvernele unor State şi "expediționarii" extratereştri au respectat aceste exigențe. Un singur lucru nu putea fi **prevăzut şi controlat** nici de către unii, nici de către ceilalți şi acest lucru s-a dovedit a fi ACCIDENTUL OZN.

Capitolul 2

ACCIDENTUL

În care se vede un OZN prăbuşindu-se in mare. Paza de Coastă, fregata şi elicopterul. Scufundătorii. Oamenii de pe plajă. Telefonul de la Baza Navală.

August - Septembrie, ora 17:45

Cînd ne-am ridicat ochii spre cer am rămas încremeniți. O stare de tulburare stranie se putea citi pe chipurile celor din grup.

- Priviți! strigase un copil, arătînd spre cerul albastru, imaculat, fără pic de nori. Priviți! Priviți! Şi acolo sus se vedea un obiect mai mare decît un avion, fără aripi sau ampenaj, fără să facă nici un zgomot, fără să lase dîrele obişnuite de condens. Se prăbuşea în mare! Se lăsase o linişte stranie. Era cam la o mie de metri, exact deasupra noastră. Ardea în partea din față şi pe părțile laterale. Parcă avea nişte geamuri. Semăna cu un fuselaj de Boeing şi era foarte mare, pentru că îi distingeam detaliile. Se prăbuşea cu o viteză fantastică de la NE către SV. Din el se desprindeau bucăți arzînde ca nişte bulgări incandescenți. Aşa am crezut în primul moment. Apoi ne-am dat seama că de fapt erau nişte lumini divers colorate: verde, portocaliu, roşu, alb incandescent, şi care, din cauza vitezei, lăsau un fel de dîre în urmă, dîre

de lumină pe cerul amurgului. Era o seară splendidă pe malul rnării. Obiectul se îndrepta vertiginos spre SV Luminile acelea colorate şi incandescente aveau deasupra nişte hublouri şi am zărit "pasageri" de culoare întunecată. Totuşi se desprindeau şi bucăți din acel obiect, ca piesele unui motor care se dezagregă, cădeau o vreme, rămîneau în urma obiectului, mai sus sau mai jos. Parcă erau mici explozii pe învelişul acelui fuselaj, nişte jerbe de metal încins, multicolor, lumini care explodau ca nişte artificii de carnaval şi totul într-o linişte înspăimîntătoare. Se lăsase tăcerea pe toată faleza, ca şi cum cineva ar fi închis sonorul într-o sală de cinema; nici maşinile ce treceau pe şoseaua din apropiere nu mai făceau zgomot, ca într-un film mut. Noi stăteam cu gîturile întinse şi răsucite, cînd deodată obiectul a dispărut. Spun că a dispărut, pentru că obiectul nu se prăbuşise, rămăsese doar o ceață alburie pe cer. Nu mai era nici un obiect! Nu văzusem niciodată pe viu o "farfurie zburătoare", un OZN. Văzusem multe fotografii în revistele de specialitate, în presă, cîteva filmulețe video pe canalele TV din toată America, din Europa cîteva, dar cu ochii mei pe cer nu văzusem, şi nici prietenii cu care eram' un doctor, un arhitect, o studentă în economie şi cei doi copii ai doctorului - nimeni nu văzuse pînă atunci un OZN. Spun OZN pentru că asta era! Nici unul dintre noi n-a avut vreo îndoială. Şi încă un **OZN în mare dificultate,** explodînd aproape, cu bucăți care se desprindeau din el şi cădeau în apa mării. Era la sfîrşitul lui august, sau imediat la începutul lui septembrie 1978 şi erau deja cunoscute mai multe cazuri de accidente OZN. Ceea ce avea să se întîmple a doua zi, venea să confirme această supoziție. Ştiam de cazul unei farfurii zburătoare aflată în mare dificultate tot în apropierea unei faleze, şi din care cursese metal incandescent recuperat în cantități suficiente de localnici şi dat spre analiză unor laboratoare competente. Acestea au atestat faptul că aliajul nu se putea obține atunci cu o

tehnologie pământeană. Aparținea deci, unui vehicul extraterestru. Asta a fost mai de mult. O întîmplare similară făcuse vîlvă pe Coasta de Est, cînd un OZN apărut din senin, începuse să se balanseze, să troznească ca şi cum ar fi fost gata să explodeze, apoi ejectase un fel de metal lichid ce se solidificase în apa de mică adîncime. Acele bucăți au fost, de asemenea, culese de un paznic de far şi de un pescar, martori ai accidentului, şi care le-au predat autorităților, după ce presa a făcut mare vîlvă în jurul cazului. Rezultatele s-au pierdut în urma unui accident de aviație foarte misterios. Dar au fost şi situații cînd martorii şi posesorii unor fragmente căzute din OZN, au refuzat categoric să colaboreze, motivînd, pe drept cuvînt, că dacă au căzut din cer în curtea lor, le aparțin!

S-au emis foarte multe ipoteze legate de aceste fragmente şi materiale desprinse din nişte OZN-uri, Şi cum e şi normal, ipotezele erau conforme cu **conceptele tehnologiei terestre** - nu extraterestre. Ce este acest metal încins ejectat de OZN-uri? Pentru că e clar că de metal, sau de nişte aliaje stranii şi necunoscute nouă, este vorba! Dar oare "ceva", care pentru noi este metal sau aliaj de metale, pentru extratereştri reprezintă acelaşi lucru? Oare apa pe care noi o bem este acelaşi lucru pentru peşti sau pentru plante? Peştii trăiesc în apă, dar nu beau apă, aşa cum noi nu bem azot, oxigen şi bioxid de carbon. Noi le respirăm! Există chiar pe planeta noastră ființe vii care se hrănesc cu petrol, cu metale, cu hidrogen sulfurat, la temperaturi înalte, în preajma vulcanilor submarini. Şi dacă El au chiar şi o lumină, a cărei rază se curbează, se lungeşte, se scurtează, poate că şi **metalele** acestea prezintă în contextul **tehnologiei extraterestre** alte calități, alte proprietăți, alte dimensiuni!

Asemenea copiilor plini de candoare care se întreabă: unde este zahărul pus în ceai, aşa ar trebui să ne întrebăm şi noi vizavi de aliajele care ne curg în cap din

OZN-uri! Metal care curge fără să fie topit şi care nu provoacă arsuri există şi pe TERRA: el este hydrargirul obişnuitul mercur din termometre, dar care era folosit drept combustibil în celebrele care zburătoare "VIMANA" întîlnite în cărțile vechi din India: Mahabharata. Şi aceea era tehnologie terestră, chiar dacă era inventată şi utilizată de vechii zei indieni. Era o tehnologie simplă, atît de simplă, încît secretul ei s-a pierdut, s-a uitat, sau nu a fost nicioadată dezvăluit muritorilor de rînd, cum nici în zilele noastre nimeni nu ştie ce se experimentează în Laboratoarele sau Centrele Spațiale de pretutindeni.

Ora 17:46

Din momentul în care obiectul pe care, de acum, îl vom numi simplu OZN a dispărut, toate în jur s-au întors la normal: zgomotele maşinilor se auzeau dinspre şosea, foşnetul vîntului prin frunze, valurile care se rostogoleau pe nisip, gălăgia copiilor pe faleză. Totul revenise la normal, numai grupul nostru, nu! Am devenit agitați, gînditori, neliniştiți. Spun toate acestea pentru a-l pregăti pe cititorul nostru cu o asemenea eventualitate. O asemenea experiență, total nouă şi imprevizibilă, nu poate fi prevenită sau atenuată de lecturi, filme, scenarii SF sau de altceva. Aceasta este o experiență absolut unică, cred eu, fără echivoc - pentru că între real şi noul real apar instantaneu şi întrebarea şi răspunsul dat de imaginea de pe cer a OZN-ului, răspuns care conține un mister străin nouă, din altă lume, un mister inuman. Noi ştim ce fascinante sau înspăimîntătoare sînt misterele culturii noastre, dar ele aparțin umanității, sînt umane, pe cînd aici, senzația de inuman (nu de rău) este totală, covîrşitoare, stupefiantă. Suspendarea sunetelor semănase cu suspendarea însăşi a existentului, eram parcă lipsiți de ceva atît de obişnuit şi necesar ființei umane, ceva mai necesar decît aerul, decît bătăile inimii, ni se

luase ceva ce nu ne poate lua nimeni, niciodată, nici măcar în somn sau în comă, pentru că şi atunci lumea sonoră rămîne intactă. Eu cred că şi surzilor le-ar fi fost suspectă acea linişte, acea **anulare a realității sonore.** Şi aşa am descoperit mai tîrziu, că aceea este o altă Dimensiune! O Dimensiune pe care altfel nu o putem percepe, decît prin lipsa ei. Adică atunci, ca să fiu mai clar, am avut revelația inversă a ceva ce există, prin non-existența acelui ceva. Ca în sistemele filozofice, care pot demonstra o existență, un principiu, enumerînd **ce nu este acesta!** Şi dacă dimensiunea aceasta ne-a lipsit atît de acut în acele două-trei minute, atunci înseamnă că ea este evident a **noastră.** Am totuşi, sau mai bine zis, am avut ulterior şi alte ipoteze. Aceste ipoteze nu neagă şi nici nu confirmă "în plus" ce am spus mai înainte. Ele sînt doar nişte ipoteze care măresc cîmpul de cercetare, orizontul de meditație. Iată care ar fi acestea: se ştie că fenomenul "suspendării sunetului", al încremenirii în linişte, a mai fost remarcat şi în alte ocazii ale întîlnirilor de gradul III cu OZN-uri. Cunosc bine cazul a doi francezi, soț şi soție, care au fost puternic şocați de acest lucru. În cazul lor, nu atît întîlnirea cu un OZN undeva, în munți, a constituit şocul principal, ci alternanța între lumea noastră "aşa cum e ea" şi lumea noastră 'încremenită în linişte", nefirească. Pentru că dacă în mod normal avem cu toții pretenția ca nimeni şi nimic să nu ne tulbure "liniştea noastră", sîntem cu atît mai şocați atunci cînd "cineva sau ceva" ne impune **liniştea LUI,** o linişte străină, totală. Cînd mă gîndesc la acest lucru, sînt din ce în ce mai tentat să cred că nu este de fapt vorba doar de "linişte" sau "încremenire a sunetelor", ci de interferența cu **o altfel de realitate,** produsă de acel **ceva** numit OZN, şi care realitate este profund străină ființei noastre, străină psihic şi fizic, şi care **nu** ne face sau ne vrea răul, dar ne anunță (poate fără intenție) că n-am putea-o suporta mult timp, aşa cum nu poți suporta mult timp o haină de blană la Ecuator. O altă ipostază a

acstei "linişti" care devine secundă în unele cazuri de întîlniri de gradul III este aceea că persoanele implicate simt mai acut sentimentul de bunătate, se liniştesc gîndind că El nu vor să facă nici un rău, că sînt prietenoşi, protectori, că prezintă încredere. Asta, ca o contracarare a spaimei pe care o poate provoca "liniştea" nefirească, ca o recompensă, şi asta atunci cînd există în OZN sau în preajma lui nişte El, sau pe acei El îi preocupă (presupun) acest lucru. Au fost cazuri cînd această "linişte" era parcă "provocată" de El tocmai cu scopul de a inhiba, a încremeni (a ține la distanță),,, eventualii martori umani. Era ca o avertizare: "vedeți cum vă putem linişti? vedeți ce simplu este?" Mă gîndesc însă, că această "dimensiune" ar putea fi ceva firesc pentru un OZN, aşa cum firesc este ca în jurul unei maşini să miroasă a benzină, sau cum banana miroase a banană, fără ca ea să dorească sau să o facă în mod conştient. Pentru că foarte multe întîlniri de gradul II sau III nu au fost însoțite de acest fenomen. Sau pur şi simplu, fenomenul nu a fost semnalat sau raportat? Sau poate nu toate OZN-urile sînt însoțite de acest fenomen, fiind ele însele diferite, de diverse tipuri, din diverse lumi, galaxii? Cine ştie? Această carte este expresia unei realități. A unei realități aşa cum o percepem noi şi nu aşa cum ne este "prezentată", servită de El. Expresia unei realități, cel mai adesea contestată de Oficialități, oficialități care n-au fost martore, care n-au fost acolo cu noi pe faleză. Şi în cazul nostru. Oficialitățile aveau să facă acelaşi joc, să continue un scenariu conceput de mult şi conceput "aşa" spre binele lor şi al nostru. Nici o clipă nu mă îndoiesc de asta. Adică, de buna intenție. Noi am simțit pe pielea noastră. Ar mai fi o ipoteză pe care nu vreau să o ocolesc: s-ar putea ca pătrunderea unui OZN în "realitatea noastră" să necesite o "manevră spațio-temporală" pentru a crea din "realitatea lor" una similară" celei terestre. Cu această ocazie El "consumă" "dimensiune terestră" (sonoră), aşa cum ceaiul pentru

a fierbe consumă căldură, sau cum un obiect scufundat ridică nivelul apei. Asta nu se "simte" în Ocean cu toate vasele transatlantice, dar se simte într-o cadă de baie. Ca şi în cazul nostru, fenomenul nu este resimțit de persoane aflate la mare distanță, ci numai de cei aflați aproape, sau relativ aproape. Mai e şi problema "dimensiunii" OZN-urilor şi a "dimensiunii" momentului. Şi cînd am rostit "dimensiunea momentului" (plus dimensiunea sonoră) ne aflăm deja într-o realitate cu cinci dimensiuni. Ele par a fi posibile "pentru noi" doar împreună şi nu luate separat, aşa cum "dimensiunile" apei nu pot fi separate de forma vasului în care se află.

Dimensiunea sonoră...acea Muzică a Sferelor evocată de Platon, de Pitagora, şi înregistrată pe benzi magnetice de cosmonauți...

Ora 18:15

Uluiți încă de fenomen, cu imaginea bucăților incandescente şi frumos colorate, care se "rupeau" din OZN-ul dispărut, ne-am îndreptat către Paza de Coastă curioşi să aflăm "ce au văzut" cei de acolo. Nu e nevoie să amintim de tehnologia cu care sînt înzestrate atît navele, vedetele, fregatele, cît şi personalul de la Baza Navală din apropiere. În drumul nostru am întîlnit multe persoane care "nu văzuseră nimic". Mai tîrziu aveam să aflăm că în întreaga localitate "nimeni nu a văzut nimic". Avînd întîmplător o cunoştință la Baza Navală am putut să aflăm că "fenomenul" fusese reperat, înregistrat, raportat. Că el fusese urmărit atît vizual cît şi radar şi că acum era **analizat.** Ni s-a mai spus că nimic nu s-a prăbuşit în mare, că nu există pericol radioactiv, sau vreun altfel de pericol. Ni s-a dat chiar şi un număr de telefon la care puteam apela mai tîrziu, sau a doua zi, după analizarea fenomenului. Am răsuflat uşurați. Nu eram nebuni, nu avusesem o halucinație colectivă şi nici vedenii mistice. Fusese ceva "real", înregistrat cu

aparate tehnice, electronice etc. Cum am spus însă mai înainte, de-abia a doua zi aveam să ne lămurim că "fenomenul" nu fusese banal, oarecare. Dar pînă a doua zi ne mai rămînea o noapte ca să putem discuta, medita şi concluziona, dacă se *putea* trage vreo concluzie, despre ce văzuserăm cu ochii noştri. Am căzut cu toţii de acord, chiar şi copiii, că asistasem la un accident, că acea "navă" era în dificultate, că jerbele de lumină sau metal incandescent erau urmările unei "defecţiuni". Bineînţeles că gîndeam în termenii noştri pămînteni de comparaţie şi că operam cu concepte la îndemînă, cu logica obişnuită. Am încercat însă şi o altfel de modalitate de a privi problema.

- Nu putea fi vorba de o "aterizare" sau "amerizare". Dacă aşa ar fi intenţionat, OZN-ul şi-ar fi ales probabil un loc liniştit, fără prea mulţi spectatori. Şi la nici doi kilometri mai încolo, unde erau falezele înalte şi abrupte, dincolo de Baza Navală, era cu tatul pustiu. Dacă voiau să aterizeze, acela ar fi fost un loc ideal. Apoi ne-am gîndit că viteza navei era prea mare şi cu o traiectorie precisă, nimic nu anunţa intenţia unei coborîri la verticală. Mai vedeam încă acel zbor majestuos, precis, linia invizibilă, dar sigură, pe care se deplasa OZN-ul. Vedeam încă punctuleţele, siluetele din spatele hublourilor şi jerbele luminoase mai puternice decît lumina soarelui care cobora spre asfinţit. Ne mai tulbura încă liniştea nefirească, încremenirea care guvernase totul din momentul în care văzusem nava exact deasupra capetelor noastre...

- Dar pînă în acel moment? Şi atunci am realizat că această navă străbătuse jumătate din bolta cerului pînă deasupra noastră fără să o fi văzut nimeni! De ce a devenit vizibilă exact la verticală, cînd noi eram sub ea? Mi-am adus aminte de o explicaţie a cercetătorului Bob Lazar care era familiarizat cu fenomenul. "Prin natura distorsiunii cîmpului gravitaţional, nava nu se poate vedea din orice unghi. Dar ea se vede aproape

întotdeauna exact la verticală, cînd cîmpul anti-gravitațional de propulsie este axial cu cîmpul gravitațional natural, dacă unul dintre ele nu este distorsionat. Adică cel al navei care poate fi orientat după voința navigatorilor, pentru schimbarea direcției sau a vitezei, şi cei al pămîntului, care poate fi distorsionat accidental geodezic de tensiunea din falii, de zăcăminte metalice sau deformări de straturi geologice. Deci nava a devenit vizibilă cînd a ajuns deasupra noastră. Pentru asta avearn o explicație. Dar mai puteau fi şi alte explicații: mai întîi aceea că, oricum, nefăcînd zgomot, noi nu am privit în sus aşa cum facem cînd auzim jetul reactoarelor. Apoi, că poate OZN-ul era invizibil, şi aşa vroia să rămînă. Practic, jerba de explozii luminoase şi căderi de metal incandescent s-a declanşat deasupra noastră, poate exact în momentul cînd OZN-ul survola Baza Navală. Şi atunci ne-am gîndit la încă o ipoteză - confirmată de altfel în literatura de specialitate şi în relatările piloților de avione - dar cel mai clar spusă chiar de El: Pericolul RADAR! Se pare că emisia aparaturii pămîntene "tip RADAR", atît cea de la sol cît şi cea de la bordul avioanelor, provoacă mai mult decît panică la bordul OZN-ului. Eu nu cunosc toate tipurile de radar existente în acest moment în lume, nici prietenii cu care eram în acea după-amiază nu ştiau prea multe, dar un lucru era sigur, asta o ştiau toți: radarul îi sperie, îi deranjează evident pe ozenauți. Pobabil că se interferează cu sistemele lor de navigație, tulbură modul lor de dirijare a navei, sau chiar pe ei înşişi. Majoritatea accidentelor OZN au avut loc în imediata apropiere a unor Baze Aeriene Militare, secrete. Arii experimentale, de asemenea secrete, în întîlnirea cu avioane de interceptare care fixau RADAR OZN-ul ca țintă. Iar undele radar nu perturbă numai sistemul de orientare şi deplasare al OZN-ului, ci chiar pe "ocupanți", le creează panică, nelinişte, îl percep ca pe o amenințare directă, ca pe o armă îndreptată împotriva lor. O ARMĂ specifică

tehnologiei LOR, mai aproape de ce folosesc ei înşişi pentru a-i imobiliza, sau paraliza pe pămînteni. Se ştie că celelalte arme, clasice, cu glonț, nu-i impresionează prea tare, nu le provoacă parcă nici un rău. Şi fiindcă tot am atins acest subiect, voi spune că şi lumina emisă de diverse faruri, lanterne, spoturi, îi sperie pe ozenauți. Este evident că El folosesc şi cunosc o altfel de lumină, cu alte calități fizice, chimice, cu altă sursă, poate o radiație luminoasă total diferită, altfel dirijată, emisă şi stăpînită de El. Dar asta în alt capitol.

Lumina caldă, raza calorică de intensitate mică (lanterne, faruri) dar direcționată precis - cel puțin - îi sperie pe ozenauți. Nu se sperie de becuri sau de lumina din ferestre. Vom discuta pe larg şi acest subiect. Se poate deci ca nava noastră, odată ajunsă în "bătaia" radarului de la Baza Navală, sau de pe vreo fregată a Pazei de Coastă, să fi intrat în panică, să fi suferit brusc o serie de defecțiuni de funcționare, care să se manifeste aşa cum am descris mai înainte, să semene cu un dezastru. Poate că a considerat că este provocată şi în felul acesta se apăra. Vom vedea mai tîrziu care a fost urmarea incidentului.

Ora 21:30

Eram la cină, mai discutam încă cele văzute, copiii desenaseră aşa cum văzuseră şi ei OZN-ul explodînd, vecinii ne spuseseră că n-au văzut nimic şi oricum nu-i prea interesează aşa ceva, cînd a sunat telefonul. Un ofițer de serviciu, care s-a recomandat chiar aşa - "ofițer de serviciu" - ne-a comunicat oficial că fenomenul observat de noi era real şi că reprezenta ultima treaptă a unei rachete franceze, care lansase în aceeaşi zi de undeva din Guyana, de la Baza Spațială (Kourou), un satelit de telecomunicații. Ni s-a mai spus că, probabil, vom citi şi o scurtă ştire a doua zi, în Buletinul Oficial al Bazei, sau altundeva în presă. Ei ştiau că eu sînt ziarist

şi comunicatul lor părea serios. Le-am mulțumit, părea veridic ce spuseseră, puteam să verificăm la nevoie, dar ceva nu se potrivea. Cel puțin chestiunea cu hublourile, prin care noi zăriserăm nişte siluete şi apoi dispariția bruscă a obiectului, nu puteau fi explicate. În asemenea situații, cînd vezi cu ochii tăi un fenomen şi ți se spune că ce ai văzut este explicabil, iar tu ai constatat că cel puțin un aspect sau două sînt inexplicabile, îți dai imediat seama că ceva nu e în regulă. Persoanele din toată lumea care au asistat la astfel de fenomene, s-au mulțumit de multe ori cu astfel de explicații: a suprapune un fenomen ciudat peste o situație posibilă şi verificabilă, dar de natură terestră, constituie de multă vreme, procedeul predilect al celor care se ocupă din partea guvernului, de acest capitol. Mistificări onorabile! Baloane meteorologice, fulgere globulare, gaze de mlaştină, vîrtejuri de vînt, tornade, fata morgana, stelele, luna, planetele pe cerul înstelat, sateliți, avioane, elicoptere, dirijabile, stoluri de păsări, etc, totul este bun de folosit pentru a acoperi un fenomen, o realitate inexplicabilă. Chiar şi atunci cînd maşina preşedintelui unui stat european a fost survolată la mică - foarte mică - înălțime de un foarte mare şi foarte real OZN - nu s-a spus nimic. S-ar putea să fi fost **o Demonstrație** a LOR în sensul: lată-ne, sîntem aici! Vom relata mai încolo întîmplarea, de dragul adevărului şi pentru a-l informa pe cititorul nostru, care nu a avut de unde să preia informația, şi aşa incompletă, mascată, informație furnizată de şoferul oficial al preşedintelui. Acela nu a fost un accident, nu a fost ceva întîmplător, ci aşa cum spuneam mai înainte, **a fost o demonstrație** a unei noi realități pe care, vrem-nu-vrem, trebuie s-o acceptăm. Dar cum s-o acceptăm? Sub ce formă? În ce capitol al Cunoaşterii Umane trebuie să o înscriem?

Foarte mulți cercetători, savanți, fizicieni, astronomi, informaticieni, oameni de ştiință în general, sau scriitori şi ziarişti, au căutat să delimiteze fenomenul în contextul

mai larg al miracolelor tehnice ale secolului XX. Dintre ei, Allen Hynek şi Jacques Vallee, au încercat şi au reuşit în mare parte, să clarifice fenomenul OZN. Pe scurt, Allen Hynek a făcut o clasificare ştiințifică în strînsă legătură cu modul de observație diurn, nocturn, lumini, apariții materiale, întîlniri de gradul I, II, III, IV, observații terestre, aeriene, în spațiul cosmic, etc...

Şi toate acestea, ca reacție la mistificările "Raportului Condon" care, culmea! cu toate că era o contrafacere a realității de la cap la coadă, o minciună garnisită cu tot felul de explicații ştiințifice, a fost publicat şi tradus în ediții de lux, în multe țări ale lumii.

Ceva mai tîrziu, omul de ştiință Jacques Vallee împreună cu soția sa, s-au ocupat de fenomen, dedicîndu-se cercetărilor şi investigărilor, la fața locului, în foarte multe localități sau puncte de pe glob, unde au fost semnalate întîmplător ciudate OZN-uri, finalizîndu-şi cercetările nu atît prin cărțile scrise, ci mai ales prin impunerea unui nou concept despre această realitate sortită să devină Mitologie, în măsura în care nu poate fi explicată de ştiința secolului XX.

În ce ne priveşte, nu sîntem de acord din toate punctele de vedere cu cei doi cercetători amintiți, dar apreciem efortul şi sinceritatea lor, dorința lor şi reuşita în a sparge clişeele şi scenariile oficiale sau cele devenite "notorii" ale unor autori contactați, care ştiau totul despre OZN, se întîlneau cu El, ştiau de unde vin şi unde se duc, cînd pleacă şi cînd vin, ce au de gînd să facă în viitor, şi ce au făcut Ei pînă acum.

O adevărată industrie înfloritoare de mesaje, cărți, rapoarte (vezi raportul UMMO), interviuri, profeții care, încet-încet, s-au acoperit de ridicol, au fost date uitării, sau au întreținut o psihoză specifică oricărui sfîrşit de mileniu.

- Dar ce fel de psihoză?

Capitolul 3

PSIHOZA COSMICĂ

În afară de cîteva minuni, Zeii pămînteni din vechime duceau o viață plebee; puțin mai îmbelşugată, puțin mai destrăbălată, dar o viață omenească plină de farmec şi splendoare. Această viață nu ne-a luat-o nimeni!

Cu toate că imaginația omenească a mers mult mai departe decît "simplele" OZN-uri, acestea din urmă continuă să rămînă un mister. Şi este normal să fie aşa, pentru că una este să-ți laşi imaginația să creeze, pornind de la **concepte terestre despre tehnologie** şi **Cosmos,** şi alta este să defineşti tehnologia Cosmică care are la bază **concepte cu totul străine** gîndirii şi ştiinței actuale pămîntene. Adică ne putem imagina "nave" interplanetare care, conduse de căpitani Piccard, străbat galaxii încoace şi încolo, utilate cu tehnologie pămînteană posibilă în viitor, **dar pornind de la cea actuală.** Nu ne putem imagina "ce tehnologie" face ca un OZN să vireze brusc la 90° cu viteza de 14.000 Km/h. Aşa ceva **este imposibil** de gîndit peste noi. Acestea sînt miracole! Aşa ceva nu se poate! Sînt de acord că noi nu putem, dar de ce să n-o poată face "alții", adică Ei, omuleții verzi, cenuşii, albăstrui, piticii, cei înalți, roboții, păroşii ocupanți ai OZN-urilor? Ei vin de pe alte Planete, poate din altă Galaxie, au alte metale, mai grele, mai uşoare, un alt tabel al Elementelor, chiar dacă sînt cam

aceleaşi, sînt supuse altei vechimi, altei forțe gravitaționale, altor cîmpuri de radiații, deci cu alte proprietăți, altă cantitate de energie încorporată. Mulți dintre aceşti "omuleți" plutesc pe planeta noastră, respiră orice, mănîncă orice, au un metabolism simplu şi perfecționat; le plac fructele, le place apa de pe această planetă, le place peisajul!

Este evident că în raport cu El (cu mici excepții), noi sîntem mult mai frumoşi, mai diverşi, mai liberi, mai la noi acasă, mai sentimentali, mai visători...

Noi mai avem multe de aflat, Ei ştiu tutul! Noi mai avem multe de văzut, El au văzut totul, noi avem miresme, flori, parfumuri, cîmpii, munți, oceane, toate adunate într-un fel de Rai, în care trăim ca nişte Zei Primitivi.

El au doar Cosmosul pur şi simplu.

În afară de cîteva minuni, Zeii pămînteni din vechime, duceau o viață plebee, puțin mai îmbelşugată, puțin destrăbălată, dar o viață omenească, plină de farmec şi splendoare. Această viață nu ne-a luat-o nimeni. Este aici, la locul ei, o trăim şi noi - cei de azi, într-un peisaj nu mult diferit. Au dispărut dinozaurii, dar avem trenuri, avioane, automobile; au dispărut junglele de ferigi şi arbori uriaşi, dar avem autostrăzi, metrouri: s-au împuținat legende, mituri, dar avem televiziune, video, reviste, filme, cărți.

Ecuatorul este la locul lui, Polii au zăpezi şi ghețuri, avem zone temperate, avem jungle şi pustiuri şi oceane şi lagune, insule şi continente.

Capitolul 4

EI CE AU?

Si totuşi avem ceva în comun: spaima de accidente!

Adică ce au El? Nişte farfurii zburătoare, nişte baghete cu care ne pot paraliza, nişte costume lipite pe corp şi dintr-o singură bucată, ceva aparatură cu care prepară hrană din orice.

Alții au cîteva scule pe OZN-ul lor, alții aterizează şi cer de la localnici, alții fură alimente, fructe, vite şi căței.

Unii sînt agresivi dacă sînt agresați, alții nu!

- Dar ce mănîncă, ce beau, ce respiră în navele lor, cum dorm, cum se iubesc, cum o fi la ei acasă? Oare sînt prieteni între ei? Oare se tem unii de alții, oare se tem de noi, de bătrînețe, de boli? În ce speră aceşti "omuleți"? În ce cred ei?

Vom afla la timpul potrivit.

În relatările despre întîlnirile de aproape, sau în poveştile celor răpiți, apar tot timpul personaje cam fără vîrstă, sau care nu-şi arată vîrsta, puține cazuri cu bătrîni cu barbă şi mustăți, ca Moş Crăciun, apar foarte puține femei, copii, roboți, androizi, etc. Unii au costumații de circ, alții combinezoane de lucru sau de pilotaj, unii au haine pămîntene ca la CIA sau FBI, alții au doar o blană deasă şi gheare ascuțite.

Cei mai mulți au costume fără tăieturi (dintr-o bucată) ca şi cum ar fi turnate pe corp, unora li se vede fața - altora nu; unii vorbesc, mîrîie, grohăie - cei mai mulți tac şi privesc.

Nici unul nu a fost semnalat strănutînd, tuşind, scuipînd, vomînd, răcnind, cîntînd, fluierînd...

Deci e clar că nu sînt de pe aici!

N-au fost văzuți dormind, mîncînd, urinînd, gîfîind (cu toate că au fost fugăriți). N-au fost văzuți distrîndu-se, rîzînd, avînd vreo activitate pămînteană. E clar că nu fumează, nu iau droguri, nu consumă alcool. Ei nu admiră natura, ei o studiază.

Nu mă prea încîntă aceste constatări. Dacă mi-ar fi vecini n-aş fi prea fericit să-i văd pe lîngă casă.

Într-un cuvînt, nu prea îmi sînt simpatici. Dar sînt prezenți! Din ce în ce mai prezenți. Eu scriu această carte despre această prezență, eu însumi vreau să lămuresc lucrurile.

Şi totuşi avem ceva în comun: **spaima de accidente.**

Lucrul acesta m-a obsedat mult timp, în urma unor relatări de la fața locului. Aceste relatări sînt confirmate şi consemnate în Documentele Central Intelligence Dates and Data 1946-1993, Compartimentul de Istorie al CIA-Washington DC, sau culese de la martori oculari, oameni oneşti şi de încredere, aflați la locul accidentelor.

Gele trei legi ale accidentelor OZN

1. ***Orice tehnologie comportă defecțiuni.***
2. ***Orice OZN poate cauza un accident.***
3. ***Ocupanții unui OZN pot muri sau se pot salva.***

De asemenea OZN-urile pot răni mortal oameni implicați sau neimplicați în accident. Vom încerca de acum încolo să supunem fenomenul OZN unei analize din punctul de vedere al ceior trei legi enunțate mai sus.

Aspectul acesta, al accidentelor OZN, a fost ținut în umbră, cu toate că el **releva cele mai multe date** despre nave şi ocupanții acestora.

Motivul este foarte clar: o navă prăbuşită nu mai poate fi **confundată** cu un balon meteorologic. Spun asta pentru că seriozitatea oricărei cercetări se bazează pe măsurători, descrieri, analize de laborator, fizice, chimice, biologice, exobiologice. A avea sub microsoop un fragment de țesut al ocupanților, sau o bucată de metal dintr-o "farfurie zburătoare" nu este acelaşi lucru cu a zări o lumină care a aterizat în marginea pădurii, sau o încăierare în miez de noapte pe autostradă între doi şoferi de camion, şi doi omuleți verzi care zgîrîe cu ghearele şi apoi fug cu farfuria lor în înaltul cerului.

Şi nici cu declarații obținute sub regresie hipnotică, ale unor "răpite" de extratereştri care le-au dus în "nava mamă" şi le-au extirpat ovarele. Măsurătorile, analizele de laborator, fragmentele de metal, echipamentele navelor, cadavrele, textele sau inscripțiile de pe nave, toate acestea constituie dovezi ştiințifice, conforme conceptelor noastre: ele pot releva tehnologia, psihologia şi dacă vreți - parapsihologia întregului fenomen - cu o marjă de eroare - bineînțeles.

- Şi dacă eroarea este omenească - iar la baza accidentelor OZN stau diverse erori de navigație, defecțiuni, neatenția sau necunoaşterea, atunci începe să ne lege ceva de ocupanții acestora:

"ERRARE HUMANUM UNIVERSALIS EST"

A doua zi. Ora 9:02

Noaptea trecuse ca o noapte obişnuită în apropierea mării. Auzeam zgomotul valurilor pe faleză, respirația mării pînă departe în larg.

Ceața uşoară era măturată de lumina rotitoare a farului şi de mugetul îndepărtat al sirenei de ceață.

Mi-am pregătit sculele şi momelile de pescuit şi în zori, fără să deranjez copiii care dormeau am plecat către dig. M-am instalat lîngă un marinar care stătea de pază în capătul acesta al digului, dinspre Baza Navală. Mai tîrziu au apărut şi amatorii de ultraviolete. Eram cu totul vreo nouă persoane.

Soarele se porni să răsară: stăteam şi fumam împreună cu paznicul digului şi cu coada ochiului supravegheam lansetele.

Deodată privirea mi-a fost atrasă de ceva neobişnuit: în largul mării, destul de departe, se afla o mică navă. Părea că stă pe loc. Era pe direcția E-SE în lumina soarelui reflectată de valuri; părea o vedetă rapidă şi la bordul ei era o mare forfotă şi mişcare. Oameni îmbrăcați în costume de scafandru trebăluiau la pupa, se scufundau, reveneau la bord. Mi-am lăsat pescuitul şi m-am uitat la ceas: era aproape 9:00. Dinspre Baza navală se apropia un mic elicopter alb cu albastru. Elicopterul se îndrepta către nava din larg. A ajuns şi s-a oprit la mică înălțime deasupra ei. A staționat acolo şi dedesubt a desfăşurat nişte cabluri. Presupun că avea un troliu, pentru că la un moment dat, a ridicat ceva la bord, agățat de un cablu. Nu se vedea ce era, dar fusese agățat de către scufundătorii de pe fregată. **Ceva scos**

de pe fundul mării. Apa nu putea să fie prea adîncă acolo.

În timp ce urmăream această scenă, privirea mi-a fost atrasă de o sclipire, ca o fulgerare, deasupra micului elicopter. La vreo sută de metri mai sus. Nu aveam binoclu, port ochelari de distanță, dar am văzut clar cum la verticala locului se materializa o farfurie zburătoare argintie, cam de două ori mai mare decît vasul de jos. Era mult mai mare decît elicopterul.

Eu o vedeam din lateral, puțin înclinată spre stînga; se balansa uşor în bătaia vîntului fără nici un sunet. Avea 25-30 m, nu emitea nici o lumină, avea culoarea cerului, ceva mai deschis - spre cenuşiu.

l-am atenționat pe cei din apropiere care făceau plajă, le-am arătat în direcția vasului: - Priviți, un OZN. Acolo, sus, deasupra elicopterului! Au privit şi mi-au zis că nu văd nimic! Vreo doi au intrat în apă să înnoate, ceilalți s-au întors ia revistele lor ilustrate. Tînărul paznic s-a apropiat de mine întrebîndu-mă ce s-a întîmplat. l-am arătat în aceeaşi direcție OZN-ul nemişcat...

- îl văd, da e acolo! şi mi-a cerut o țigară pe care şi-a aprins-o cu mîinile tremurînde. Trebuie să raportez - şi a fugit către cabina lui cu telefon. L-am urmărit cu privirea şi l-am văzut cu telefonul la ureche.

Apoi mi-am continuat observația. Atît pe puntea vasului, cît şi pe elicopter, părea că nimeni n-a observat nimic. Ei îşi continuau treaba, adică am văzut din nou ceva agățat şi urcat cu cablul la bordul elicopterului.

Atunci a apărut din dreapta, pe mare, o fregată de coastă, care despica valurile în mare viteză. Se vedea asta după pulberea înaltă pe care o arunca prova vasului şi după siajul învolburat. Venea din larg, oblic pe direcția bărcii şi a elicopterului, dar direct către acestea. Se pare că cei de pe fregată prinseseră ținta. Atunci, aproape simultan, elicopterul a degajat spre stînga, într-un cerc larg şi grăbit, iar OZN-ul de deasupra s-a înclinat şi mai mult, tot spre stînga, a sclipit în razele soarelui şi s-a

înălțat fulgerător spre dreapta. A dispărut în maximum 3 secunde. Paznicul ieşise din cabina lui şi privea ce priveam şi eu. Fregata a frînat cu elicele şi a dublat micul vas cu scufundători în partea dinspre plajă. Nu mai vedeam micul vas dar vedeam cele două RADARE care se roteau în arborajul fregatei. Elicopterul era departe în stînga, de unde venise de fapt. Fregata a rămas acolo pînă la orele 9:15, cînd eu am părăsit plaja şi digul cu mica mea captură pescărească, dar cu marele semn de întrebare în minte. Oare fenomenul de azi, de acum, are vreo legătură cu ce văzusem ieri? Oare scufundătorii recuperaseră din apa mării, de pe fundul puțin adînc, fragmentele căzute din nava aflată în dificultate? Oare ce văzusem acum nu confirmă siluetele din spatele hublourilor? Poate era aceeaşi navă care venise să-şi recupereze ceva, sau pe cineva. Nu aveam să aflăm niciodată.

Ora 10:45

Am relatat cu sufletul la gură tot ce am văzut prietenilor mei, ne-am hotărît să telefonăm la Baza Navală. Răspunsul: "Operații de rutină, ceva cu salinitatea, depuneri de mîl, stratul de scoici, etc; aşa ceva are loc săptămînal, n-ați observat dvs." Şi ni s-a închis telefonul!.

Capitolul 5

PRĂBUŞIREA

Căutătorii de agate. Studenții Patru extraterestrii şi nava lor înfiptă în pământ. Aramta şi buldozerele. " Dacă veți spune ceva nu vă veți mai vedea copiii niciodată"

5 iuiie1947

Cei cinci studenți şi profesor Dr. Buskirk cinaseră demult. Acum fumau şi discutau despre săpăturile arheologice la care lucrau în apropiere de Magdalena, într-un loc pustiu, dar bogat în vestigii precolumbiene. Veniseră în New Mexico de la Universitatea din Pensylvania. Deodată cerul întunecat, dar plin de stele, fu despicat de un fulger. Acesta parcă se sparse în zeci de fărîme, apoi un sunet surd şi îndepărtat străbătu ținutul pînă la ei. Şi apoi o bubuitură care parcă a cutremurat pămîntul de sub ei.

- Un meteorit! spuse unul dintre studenți. De ploaie nu poate fi vorba, nu e nici un nor.

Profesorul confirmă şi hotărîră ca a doua zi să se deplaseze în direcția unde văzuseră strălucirea aceea pe cer; nu era departe şi în pustiul acela nu era greu de găsit craterul unui meteorit. Dacă vor avea noroc! Precis mîine vor găsi craterul.

Exact în acest timp familia Anderson dormea adînc. Ei voiau să se trezească în zori, dis-de-dimineață, să plece în căutare de agate. Ştiau că studenții de la Arhgeologie care săpau de mai mult timp în zonă, găsiseră cîteva exemplare frumoase. Chiar le arătaseră cum pot fi deosebite de alte pietre fără valoare. S-au trezit odihniți, şi-au băut în grabă laptele şi cafeaua cu tartine, şi-au îmbrăcat "echipamentele" de săpat; cîteva cazmale mici, cuțite vechi de bucătărie şi şpacluri, o canistră cu apă de băut şi spălat pietrele, şi au plecat spre valea de lîngă Magdalena. În cîmpia San Augustin. Se anunța o zi fierbinte de iulie. Şi aşa a fost.

"Drumul făcea o curbă şi s-au trezit deodată chiar în fața lor cu un disc mare, argintiu, înfipt în pămînt la baza dealului pe care îl coborau. Discul era atît de mare şi de lucios că nu-ți venea să crezi că e real. Era cît două camioane mari, cît un teren de baschet şi era încastrat în pămînt ca şi cum ar fi crescut direct acolo, *ca* un avion uriaş care s-a înfipt în cădere prăbuşindu-se cu 2000 de Km/h. Era străpuns, adică ciobit într-un sigur loc. În vale era o linişte de ți se făcea frică. S-au repezit cu toții, adulți şi copii într-acolo. Trei făpturi stranii, de pe altă planetă, zăceau întinse dedesupt, în umbra discului. Zăceau întinşi în iarbă şi nu mişcau. Păreau, sau erau morți. Dar nu erau zdrobiți sau desfigurați. Deodată apăru şi al patrulea de undeva de sub navă. Acesta se retrase speriat cînd dădu cu ochii de Anderson. Se aplecă deasupra unuia din cei trei întinşi pe jos. Se părea că acela mai respira. Pieptul i se mişca rar şi greu sub costumul de culoare gri, ca un combinezon de pilot aviator, dar fără nici un fermoar, nasture sau centură. Şi ceilalți trei erau îmbrăcați la fel. Nu aveau nici un fel de păr pe capetele lor mari. Nu aveau nici căşti de protecție sau sisteme de respirație, cu tuburi de oxigen sau altceva. Nici vreun fel de aparate sau arme. Chiar şi cei morți aveau ochii larg deschişi. Ochii lor erau oblici şi depărtați, păreau că nu au pleoape, că nu pot clipi, iar

pielea lor era cenuşiu-gălbuie. Ai fi putut crede că erau asiatici, dar aveau capetele prea mari în raport cu corpul, nasul şi gura prea mici, trăsături fine şi nu aveau deloc sprîncene şi urechi. Aveau cam un metru şi ceva, nu prea mult, înălțime. Se vedea clar şi simțeai că ei şi nava lor erau de pe altă planetă. Extratereştri! Ce poți să faci într-o asemenea situație? Ce puteau să facă Andersonii? Nici nu ştiau ce să facă. Stăteau trăzniți şi se holbau. "Marțienii"! zise unul dintre copii. Şi atunci "marțianul" care era zdravăn pe picioarele lui, îl privi pe copii, întoarse capul şi îl privi lung, drept în ochi. Ceilalți stăteau încremeniți. Era un frig cumplit, un frig real, cu toate că temperatura atingea deja 35°C. Frigul izvora din El şi din nava lor...

"S-a întors şi s-a uitat drept către mine şi am simțit că se afla chiar în capul meu, de parcă îmi dicta gîndurile; gîndurile lui se aflau parcă în creierul meu. Aveam o senzatie de cădere şi rostogolire. Am simțit teama acelei făpturi, i-am simțit deprimarea, i-am simțit singurătatea. Cît era el acum de singur, cu cei morți lîngă el, departe de Planeta lui, de Soarele lui, de toate ale lui, de Lumea lui! Simțeam că mă prăbuşesc. Am retrăit prăbuşirea lui. Am cunoscut groaza prin care a trecut. Privirea aceea îmi spunea tot, fără nici un cuvînt... Cei mari încercară să vorbească cu el. Dacă-l pot ajuta? De unde vin El? Vorbeau toți deodată şi în engleză şi în franceză şi spaniolă. Nici un răspuns! Ce ar fi putut să le răspundă?"

OZN-ul stătea acolo, înfipt în pămînt, de cîteva ore. Se prăbuşise puțin după miezul nopții. O noapte şi o dimineață fără nori, cu soarele arzînd în înaltul cerului.

Şi totuşi metalul era rece ca gheața! Ce metal o fi fost acela? Şi cei morți şi cel rănit, întins la pămînt, erau reci ca şi nava lor. Cel viu era din ce în ce mai neliniştit. Stătea la distanță de oameni. Nu-i era frică, era doar neliniştit.

Probabil că după prăbuşire se dezmeticise cu greu. Prin trapa navei, care era deschisă, se zăreau două

scaune de pilotaj, aşa cred, dar două scaune mici şi foarte joase.

Unul dintre ele era desprins. Se mai zărea un fel de pupitru, ca un bord de automobil fără cadrane, care era complet dislocat. Era smuls şi retezat în direcția impactului cu pămîntul.

Nu se zărea nici o lumină şi totuşi nava părea luminată în interior, nu existau nici aparate de control, ci doar un fel de tub negru dincolo de bordul acela, care se înălța vertical spre partea de sus a "farfuriei", care semăna cu un chioşc de piexigias.

Nimic altceva; nici computere de bord, nici costume de rezervă, nici alimente sau recipiente, absolut nimic!

De unde veneau El?

Cine erau, de nu aveau nevoie de aparate de navigație, de hărți, de apă, de hrană, de costume presurizate, de arme de apărare?

Ce căutau aici?

Veniseră doar aşa, într-o plimbare de o zi, de o după-amiază, de o oră?

Întîmplarea făcuse să se prăbuşească aici. Şi acum erau prizonierii acestui loc, ai acestei Planete.

Eu cred că cei doi care erau în viață fuseseră pe posturile de pilotaj cînd nava s-a prăbuşit.

Poate ceilalți doi priveau cerul cu stele al acestei Planete, priveau Pămîntul necunoscut. Impactul, ciocnirea bruscă, i-a prins nepregătiți. Şocul a fost enorm. La viteza lor, se puteau zdrobi cu totul. Şi totuşi, nu păreau zdrobiți. Practic - nu aveau nici o zgîrietură, nici o mînă ruptă sau un picior, sau un cap spart - sîngerînd. Nu curgea nici un fel de sînge lîngă cele două cadavre. Poate nici nu aveau sînge! Poate nu aveau oase care să se rupă. Cel rănit, întins pe jos şi respirînd rar, nu gemea, nu se văita. Îşi ducea din cînd în cînd mîna stîngă cu degetele lungi către pieptul care tresărea uşor. Avea mănuşi pe mîini cu PATRU degete. Cei trei

fiind lungiți pe jos, li se putea vedea talpa combinezoanelor, căci nu aveau pantofi sau cizme, sau altceva.

Aveau doar o talpă groasă de vreo două degete, de culoare închisă, dintr-un material uşor spongios.

Tălpile acestea erau mai groase şi mai late la vîrful piciorului decît la călcîi. Suprafața lor era netedă şi curată, cu un desen fin, care nu semăna de la o talpă la alta.

Vă imaginați cum cel viu şi zdravăn îi scosese pe cei trei din navă? Probabil că îi scosese cînd se lumina de ziuă, cînd s-a convins că în jur nu e nici un pericol.

Se putea deduce că i-a scos pe lumină pentru că îi aşezase la umbra propriei nave. Nu-i aşezase la soare, nici în altă parte.

Nu se vedea nici o trusă de prim-ajutor, nici un fel de aparatură medicală, doar atît - din cînd în cînd cel sănătos se apleca către cel suferind, cu un obiect în mînă, pe care-l apropia de pieptul aceluia. Nu vorbeau, ci doar se priveau Acum ştiu că El purtau "în felul lor" o discuție tăcută, telepatică.

Erau cei doi rămaşi în viață vinovați de accident? Erau ei oare "piloții" acestei nave ciudate şi acum "îi aveau pe conştiință" pe cei doi morți de lîngă ei?

Accidentele, oriunde şi oricum s-ar întîmpla, includ o mare doză de hazard şi multe semne de întrebare.

Pe partea din stînga a navei lor, cum era ea înfiptă acolo în deal, se vedea o ruptură, ca şi cum s-ar fi lovit de ceva care se încastrase în muchia OZN-ului. Parcă fusese lovită, sau se ciocnise cu un avion, sau un turn înalt. Turnuri înalte la Magdalena nu erau. Aveam să aflu mai tîrziu ce se întîmplase; am putut să deduc din celelalte mărturii, că fuseseră două OZN-uri care s-au ciocnit în plină noapte, undeva lîngă Corona. Aspectul acesta mai este şi astăzi confuz, discutabil.

Oricum, nu era vorba de o aterizare forțată, datorată unei defecțiuni. Era clar că eram în fața unei PRĂBUŞIRI, care avea drept cauză şi efect acest groaznic ACCIDENT.

Capitolul 6

DOVADA

Cea mai EVIDENTĂ DOVADĂ a existenței OZN şi a extratereştrilor este ACCIDENTUL OZN. Coliziunile, prăbuşirile pe pământ, morții şi supraviețuitorii extratereştri, precum şi resturile recuperate, constituie o dovadă de necontestat pentru noi, a EXISTENȚEI acestora

S-a spus abia după vreo 40 de ani că "navele" au fost recuperate. Dar chiar şi atunci, în Rapoartele TOP SECRET se folosea termenul de "recuperare" ca şi cum aceste nave ar fi fost ale noastre, terestre, şi noi le-am fi scăpat de sub control şi mai apoi le-am recuperat. S-a mers pînă acolo încît s-au înființat "Proiecte Secrete de construire şi testare a unor "farfurii zburătoare" (care n-au zburat niciodată) numai pentru "a se masca" recuperările adevăratelor OZN-uri.

S-a mers atît de departe cu mistificările, încît în cazul unei prăbuşiri OZN cu un extraterestru la bord, pe jumătate zdrobit, pe jumătate calcinat, s-au făcut afirmații în presă şi la televiziune, însoțite chiar de imagini, că ar fi fost vorba de experimentarea unei rachete cu o maimuță la bord!

Accidentul se datora maimuței? Fotografiile şi imaginile TV erau astfel prezentate, încît nu se vedea mare lucru.

S-a aflat ulterior că s-au făcut disecții, primele analize de laborator şi testări de țesuturi pe cadavrul unui extraterestru. Ele au rămas necunoscute pînă astăzi pentru toată lumea!

Incompetența dublată de "secretomanie" frustrează, în continuare, multe minți strălucite de posibilitatea meditației pe această temă, pe date reale, din lipsa unor informații elementare. SE CREDE însă, că cine deține INFORMAȚIA, deține PUTEREA. Dar cei care dețin informația şi puterea uită că **informația conține un MESAJ** pe care poate ALȚII l-ar fi înțeles mai clar, mai bine, pentru folosul tuturor oamenilor.

Dacă oficialitățile răspîndesc zvonul că în OZN-uri zboară maimuțe, cu timpul ajung să creadă şi ei în aşa ceva. Mai ales că ruşii o lansaseră în spațiu, într-o capsulă, pe celebra cățeluşă Laika. În cazul acesta, al provocării la bazaconii, opinia publică lansează propria versiune asupra fenomenului.

Apar "zeii salvatori" în farfurii zburătoare, gentlemeni din alte timpuri, monştri cu trei ochi, uriaşii jucăuşi, invadatorii păroşi sau zeii blonzi care răpesc femeile pămîntene (de obicei, recent părăsite de autohtoni). Sînt şi situații inverse, în care frumoşii latino-americani sînt răpiți pentru a se împerechea cu frumoasele blonde extraterestre!

Apar "contactații", "mesagerii cosmici", cu texte docte sau semidocte, "Rapoarte" pline de explicații ale unei ştiințe de frontieră şi în acelaşi text, o mare uimire în fața unui hambar pentru fîn (terestru). Aceşti "extratereştri" vorbesc fără nici o sfială de cele 10 dimensiuni, din care ei stăpînesc deja vreo 7, şi deplîng prostia omenească ce nu înțelege decît 3 plus 1 (timpul) dimensiuni.

AŞA O FI?

Tema îmi dă fiori.

Voi analiza acest subiect într-un capitol special. În momentul de față, ca să înțeleg mai bine situația, mă străduiesc şi exersez viața în 2 dimensiuni şi îmi oblig prietenii să facă acelaşi lucru, s-o luăm de la uşor la mai greu, de la simplu la complicat, ca apoi să "progresăm" la 4, 5, 6, 7, 8, dimensiuni, să-i depăşim pe extratereştri măcar la capitolul acesta, care nu necesită nici o investiție.

Îmi permit acest lucru, eu fiind un simplu scriitor, nu am "Contracte" nu mă plăteşte nici un "Proiect" sau "Program TOP-SECRET", nu trebuie să dau socoteală de "fonduri".

Nici nu trebuie "să liniştesc" opinia publică. Eu vreau să-mi neliniştesc cititorii, să le ofer informațiile culese şi verificate de mine, să cercetez pentru ei ceea ce ei nu pot, sau nu au timp să afle, ca să putem gîndi împreună O REALITATE care ne priveşte pe noi toți.

La aceste informații au avut pînă acum acces numai "cei autorizați". "Autorizați" de către cine? Cine are "autorizația" să mintă, să mistifice, să ascundă adevărul? Atît cît este el!

Cîțiva "contactați" celebri, care au scris cărți şi au făcut prozeliți, s-au dovedit a fi simple marionete, mercenari ai minciunii, pentru cîteva avantaje materiale, un paşaport special şi ceva publicitate. În timp ce oamenii cinstiți şi serioşi, cărora li se mutilează vitele şi li se tăvălesc recoltele, sînt considerați mincinoşi, dezechilibrați psihic, nedemni de încredere.

Cînd un savant sau un cercetător plătit de Guvern neagă fenomenul OZN, nu este pus niciodată la detectorul de minciuni.

Din cînd în cînd mai apar şi oameni cu simțul umorului, care trîntesc cîte o poveste frumoasă, cu vizite la bordul "Navelor Mamă", cu călătorii interplanetare şi

vizite pe Planetele LOR, totul atît de frumos şi atît de nobil, încît oficialii nu au ce să mai spună. Pur şi simplu li se închide gura. Pentru că nu este amenințată securitatea națională, nu sînt amestecați ruşii, japonezii, arabii... El au numai gînduri paşnice, prietenoase, nu spun cine sînt, de unde vin, unde îi plimbă pe contactanți; aceştia dorm în timpul călătoriei, nu se uită pe geam să vadă încotro se duc, de unde se întorc.

Şi acolo viața este searbădă; nici bogăție - nici sărăcie; nici rasism - nici subdezvoltare, nici industrie spațială - nici de armament.

Se mănîncă prost şi puțin, pe acolo se mai întîlnesc pămînteni exilați voluntar, care sînt spanioli, dar vorbesc franceza, nu au pămînt şi cultivă totul pe soluri sintetice, nu au cer, nu au apă, nu au televiziune şi nici rivalități sportive sau politice, nu au Maserati şi nici Mercedes.

Pe cine să intereseze această LUME?

Pe cine să tenteze aşa ceva?

Şi "contactantul" se întoarce la cererea sa, înapoi pe Pămînt, la ferma lui amărîtă, dar plină de farmec terestru, exact după 5 zile, 14 ore şi 47 de minute de la plecare.

Este aşteptat de buna lui mamă, care i-a făcut prăjiturile preferate, de casă.

Aceşti călători nu aduc marile secrete şi n-au divulgat nici un secret terestru, fiindcă nu sînt în posesia nici unui secret, ei de abia ştiu să scrie şi să conducă un tractor pe arătură, nu ştiu şi nici n-au întrebat nimic despre sistemele politice sau sociale intergalactice, pentru simplul motiv că nu cunosc prea bine nici-sistemul politic sau social de la ei din sat.

N-au habar de tehnologie, de sisteme de comunicații, ei nici nu au televizor sau telefon la ei acasă.

Unul dintre aceştia a vrut să ia ca amintire un ceas de pe nava pe care a fost, dar s-au prins extratereştrii şi i-au luat ceasul din mînă. Interesant este faptul că ceasul nu arăta nici o oră, şi mai era şi foarte greu.

Un alt "contactat" celebru a fost condus într-o pădure de către ființele luminoase. Acolo, sub o grămadă de pietre, se aflau nişte plăcuțe de aur pe care era un text.

Textul a fost descifrat ulterior de specialiştii din New-York. Era scris în sumeriană şi conținea preceptele unei religii. Profetul şi traducătorul au ajuns celebri, au avut mulți adepți şi au înființat o sectă Au dus-o foarte bine pînă la moarte. Au fost "contactați" care au vrut ei să plece şi au plecat. Printre ei, mai mulți piloți de supersonice care au plecat cu tot cu avioane. Şi nu s-au mai întors. N-au deranjat pe nimeni, n-au transmis nici un mesaj de ACOLO ca să destabilizeze societatea, să tulbure masele!

Sînt "contactați" care aşteaptă să fie luați din diverse locuri; nici ei nu deranjează pe nimeni.

Unii s-au retras în mici localități, unde scriu cîte o carte. Pe cine să deranjeze chestia asta? Pe nimeni. Sînt lăsați în pace.

Nu sînt lăsați în pace cei care văd OZN-uri în locuri publice, pe autostradă, deasupra oraşelor, şi vor să ştie ce sînt acestea, de ce se sting luminile, farurile, de ce se opresc motoarele - ei vor o explicație de la poliție, de la guvern.

Ei anunță presa, dau interviuri, se contrazic...

Şi ca să fie liniştiți sînt puşi la "Detectorul de Minciuni", apoi li se serveşte o explicație, sînt băgați în seamă de doi, trei oficiali din Air-Force, din CIA, de la vreo Agenție de Investigații ale Fenomenelor OZN, şi încet se potolesc, dar sînt cunoscuți de acum-încolo ca avînd probleme cu OZN-urile.

Capitolul 7

MARTORII

Un fel de "Triunghi al Bermudelor" dar pe uscat: CORONA-MAGDALENA-SOCCORO. Un loc fatidic pentru OZN-uri şi nu numai. Cimpia "San Augustin".

5 iulie 1947

Ce s-a întîmplat cu martorii noştri cu Andersonii, care în ziua de 5 iulie 1947 s-au aflat din întîmplare în apropiere de Magdalena? Era o "expediție" de familie, în căutare de agate.

Deodată, după un deluşor, s-au trezit față-n față cu un OZN şi 4 extratereştri. Doi morți şi doi încă în viață. Ceva fantastic.

În timp ce adulții încercau să comunice cu făptura cea vie, copiii prinseră curaj şi se apropiară pe ocolite, punînd chiar mîna pe "farfuria zburătoare"; era rece ca gheața.

Atunci, de peste deluşor, au apărut încă cinci băieți tineri, şi un domn mai în vîrstă, gîfîind şi transpirați de căldura de afară.

Erau cei cinci studenți de la Universitatea Pensylvania şi Profesor-Doctor Buskirk, care veniseră în zonă pentru săpături arheologice. Ei auziseră noaptea o bubuitură, văzuseră chiar şi o lumină pe cer, dar crezuseră că e vorba de căderea unui meteorit şi acum căutau craterul sau sfărîmăturile acestuia.

Stupoarea lor a fost imensă. Nimeni nu este pregătit pentru o asemenea întîlnire. S-au apropiat cu teamă, au schimbat saluturi cu Andersonii care erau, evident, pămînteni.

Apoi Profesorul a încercat, în toate limbile pe care le ştia (opt), să comunice cu extraterestrul.

Acesta a intrat în panică, erau acum 10 oameni care-l înconjurau, apoi s-a mai liniştit puțin, cînd a văzut că nimeni nu-i face nici un rău.

Remarca autorului,

Orice planuri ar fi avut extratereştrii privind situația de urgență, dezastru, accident, aceste planuri nu au fost puse în aplicare, nu au funcționat.

Extratereştrii păreau complet neajutorați în situația de față; ei aşteptau parcă să le venim în ajutor.

Nu cunoşteau nici o limbă vorbită pe pămînt sau nu o puteau vorbi deocamdată.

NU ERAU PREGĂTIȚI pentru o ÎNTÎLNIRE CU PĂMÎNTENII!

Nu posedau mijloace de salvare, alimente, mijloace de producere a energiei auxiliare, nu posedau arme.

Este clar că nu intenționau să aterizeze sau să rămînă mai mult timp pe planeta noastră. Nu erau deloc pregătiți pentru un contact cu altă civilizație. Cu această civilizație!

Făceau doar un zbor de recunoaştere, de încercare, nu departe de "Nava Mamă", aceasta este foarte clar. Terenul era din fericire, pe mari distante pustiu, cu o vegetație măruntă şi fără înălțimi prea mari. În zonă nu sînt animale sălbatice care să atace ființele umane.

Dar asta nu avea să dureze mult timp...

Nici studenții şi Profesorul şi nici Andersonii n-au mai avut timp să reflecteze, nici să mai studieze nava înfiptă în pămînt, ca să poată spune ulterior exact ce au văzut.

Aproape imediat, cu zgomot de motoare şi frîne, într-un nor de praf, locul a fost înconjurat de vehicule ale

ARMATEI, din care săreau militari înarmați, care s-au răspîndit într-un lanț de trăgători de jur-împrejur.

Din spate soseau alte camioane şi un buldozer.

Atît extraterestrii cît şi cei zece pămînteni au fost imediat "luați prizonieri", ca într-un film SF de duzină.

Dintr-o dubă a coborît foarte războinic ofițerul Barnett, care părea să conducă întreaga operațiune.

După ce i-a amenințat pe studenți şi Profesor să nu spună nimic, niciodată, din ce-au văzut, i-a alungat şi pe Andersoni sub amenințarea că "nu-şi vor mai vedea niciodată copiii, dacă vor scoate măcar un cuvînt despre această întîmplare."

Mai spunea că: "aceasta este o navă militară secretă"(?), Toți au fost alungați de acolo cu brutalitate. Curios este faptul că soldații nu păreau deloc surprinşi de OZN şi de extratereştri, nici de cadavre, ca şi cum s-ar fi aşteptat la aşa ceva.

Cînd Andersonii au ajuns pe deal unde îşi lăsaseră maşina, au rămas încă o dată uluiți. Fără să fi auzit măcar un zgomot, şoseaua era blocată de ambulanțe, camioane, stații mobile de comunicații, avioane care aterizaseră pe asfalt, un batalion de intervenție şi foarte, foarte mulți soldați înarmați.

Părea surprinzător că nu auziseră nimic, în apropierea OZN-ului domnea o linişte nefirească.

Anderson îşi mai aduce aminte că, atunci cînd au apărut soldații înarmați, "extraterestrul acela parcă înnebunise".

Acum, cînd scriu această carte, eu ştiu mai multe... Ştiu că extraterestrii se tem de praful de puşcă, pulberea din cartuşe iar materialele explozibile terestre pot exploda instantaneu, datorită "unui cîmp de forță" pe care-l emit El cîieodată, involuntar.

Aceasta poate explica multe accidente şi ne vom ocupa de acest aspect la timpul cuvenit.

Anderson a mai spus că în corpul discului pe care l-a văzut şi care avea vreo 15 m în diametru, era o spărtură adîncă.

Discul acela parcă fusese spintecat de ceva. Conturul unei alte nave, asemănătoare s-ar fi potrivit perfect în această spărtură, ca şi cum un alt obiect de felul acesta ar fi lovit OZN-ul. Anderson credea că două farfurii zburătoare s-au ciocnit în aer.

Una a explodat şi a căzut bucăți fingă Roswell, iar cealaltă a aterizat forțat şi s-a înfipt în pămînt în locul

unde am găsit-o noi.

Capitolul 8

DUBLUL ACCIDENT

O navă se *face bucăți şi cade la Corona (N. Mexico). Ocupanții sînt găsiți după două săptămîni, morți, la o distanță de 2,4km. A doua navă se Înfige in pămint la 150 km distanță de prima. Este întreagă, are 2 morți şi doi supraviețuitori. Ambele sunt OZN-uri.*

O a r e s-au ciocnit cele două nave în noaptea de 5 iulie 1947? Această supoziție s-a dovedit a fi cea mai plauzibilă, cu toate că nimeni, niciodată, nu a confirmat-o oficial.

Accidentul nu a fost confirmat în nici un fel, nici măcar pentru Preşedintele Statelor Unite.

Noi avem dovezi directe că adevărul s-a ştiut încă de atunci, lată numai două exemple:

Generalul George C. Marshall, Comandantul Statului Major al U.S. Army în al doilea război mondial, confirmă în 1951 că "au fost trei accidente OZN care s-au dovedit dezastruoase pentru ocupanți. Se stabilise deja o comunicare cu extratereştrii".

Bineînțeles, cu cei rămaşi în viață...

De aici încolo, chiar "Documentele oficiale" devin contradictorii, de neînțeles. Cercul celor informați era extrem de restrîns. Dar, chiar şi cercul acesta foarte restrîns, era într-un fel sau altul indus în eroare. Preşedintele şi cei apropiați lui erau informați asupra evenimentelor legate de OZN-uri, dar informațiile ajungeau trunchiate şi alambicate, datorită gradelor de securitate (38). Factorii din diversele Agenții de Securitate, de Informații, se dezinformau între ei în mod intenționat sau nu, sau pur şi simplu nu înțelegeau complexitatea fenomenului.

Fiecare "trăgea spuza pe turta lui" pentru a obține o importanță mai mare în ierarhie şi pentru un buget substanțial. În cazul nostru, cele două nave care s-au ciocnit "erau în aparență trei". Vezi declarația de mai înainte, din 1951, a generalului George C. Marshall. De abia în 1952 găsim un document conceput ca o informare preliminară pentru Preşedintele Eisenhower. Aici se spune, nici mai mult nici mai puțin, că în 1952 s-au descoperit patru cadavre de extratereştri, provenind din accidentul de la Corona, la 2 mile vest de locul unde s-au prăbuşit resturile navei. Cele patru cadavre de extratereştri (asta se afirma clar) erau într-o stare avansată de descompunere, datorită vietăților din preajmă şi a acțiunii căldurii, umezelii, ploilor, vîntului, căci au fost descoperite la aproape o săptămînă de la data accidentului. Şi care era data accidentului? 5 iulie 1947 era data sigură a primului accident. Mai jos, în acelaşi document, se spune că au fost două asemenea accidente. Adică s-au ciocnit două nave extraterestre şi investigatorii consideră asta ca două accidente, sau au fost două ciocniri a cîte două nave, sau a fost o ciocnire şi apoi mult mai tîrziu o prăbuşire a unui OZN cam în acelaşi perimetru, nu la mare distanță? Dacă la locul primului accident nu s-ar fi aflat întîmplător familia Anderson şi cei cinci studenți cu Profesorul lor, noi n-am fi aflat niciodată nimic! Şi asta pentru că toate aparatele

de fotografiat ale ziariştilor sau persoanelor care au sosit acolo, au fost pe loc confiscate, toți au fost amenințați în fel şi chip, în cazul că vor dezvălui ceva, sub motivul că acesta era "un secret militar".

"Războiul rece", "Cortina de Fier", "Cursa înarmărilor nucleare" şi "Întîietatea în cucerirea Spațiului cosmic": iată cîteva "motive" care "justificau" marele secret. Dar la acea oră ruşii sau chinezii nu dețineau arme nucleare şi nici Spațiul Cosmic nu era un teren de întrecere. Pentru noi pămîntenii cel puțin. Dar tema noastră nu este politica Statelor Unite şi nici "motivațiile" diferitelor Agenții de Securitate.

Accidentul în sine ascunde necunoscute, încît este suficient pentru a interesa şi a ține încordată mintea autorului şi a cititorilor.

Capitolul 9

ANALIZE

Doborîți-l! a fost ordinul transmis celor doi piloți.
Ce a urmat? a întrebat Prof. Friedman.
A urmat că unul din cele două avioane a fost dezintegrat în zbor, să nu mă întrebați în ce fel.
Şi apoi? a mai întrebat Profesorul.
Am redactat raportul şi l-am înaintat la Cartierul General al NSA.

În corpul discului pe care l-am văzut noi era o spărtură adîncă, parcă fusese spintecat de ceva! Conturul unei nave s-ar fi potrivit perfect în această spărtură ca şi cum un alt obiect de aceeaşi formă ar fi lovit aparatul. Cred că două nave discoidale s-au ciocnit în aer. Una a explodat şi a căzut bucăți, iar cealaltă a aterizat forțat în locul unde am găsit-o noi". Anderson apreciază că există o legătură clară între sfărîmăturile risipite lîngă Corona şi nava avariată, înfiptă la buza dealului, la Magdalena, în cîmpia San Augustin.

Anderson nu ştie nimic de cadavrele extratereştrilor din cea de-a doua navă. Nici nu avea de unde să ştie. Mai ales că ele aveau să fie descoperite la aproape o săptămînă de la data impactului.

Şi în plus au fost descoperite la peste 1,5 km de sfărîmături. Să vedem acum şi alte declarații ale altor martori de la locul accidentului:

Iată ce spune G. Barnett, inginer de profesie, care era în convocare militară şi a ajuns printre primii la locul accidentului:

"Am dat peste un aparat discoidal de zbor ce era făcut din metal strălucitor, era întreg, cu toate că era înfipt o treime în pămînt. Avea un diametru de 8 -10 metri (cam imprecisă această estimare pentru un inginer). Alături de aparat se aflau **"nişte cadavre!"**

Să nu-şi fi dat seama Barnett că doi dintre extratereştri erau în viaţă? Iată ce spune el mai departe:

"Nu erau oameni, dar arătau a oameni! Aveau capul rotund, ochii mici şi erau complet lipsiţi de păr pe cap. Ochii erau neobişnuit de depărtaţi unul de celălalt. Comparativ cu arhetipul uman (sic) erau chiar foarte scunzi, iar capul era mai mare decît al nostru, în raport cu corpul. Costumele lor păreau un fel de combinezoane de pilot de culoare gri. Nu se vedeau fermoare, centuri sau nasturi".

Şi aici se opreşte mărturisirea lui Barnett. Este oare posibil ca un inginer să nu fie interesat, curios, neliniştit, cînd are în faţă o "maşină zburătoare", nemaivăzută, extraterestră? Este posibil să facă estimări atît de greşite, cînd şi un copil văzuse că nava avea cel puţin 15 metri în diametru. Dar poate că Barnett a jurat să nu spună mai mult, a fost obligat să jure ca să nu-şi piardă slujba, cum s-a întîmplăt în numeroase cazuri. O să descriem mai tîrziu măcar unul dintre ele.

Înainte de a trece la o altă mărturie avizată, ne vom pune următoarea întrebare: oare locul unui accident şi vehiculele implicate sau fiinţele aflate în aceste vehicule, sînt ele **văzute** de martori aşa cum sînt în tragica realitate a acelui moment? Sînt văzute **obiectiv** sau după o schemă, **o imagine cadru,** comună, pe care o avem noi, oamenii, despre accidentele aparatelor de zbor?

Mi-am permis această întrebare pentru că în mărturiile ce urmează apar deja confuzii atît de mari, încît sîntem

tentați să credem **că** datele au fost **amestecate în** mod intenționat, **că ele au fost montate** tocmai ca să creeze această confuzie.

Ce a mai făcut inginerul Barnett la locul accidentului şi ce căuta el acolo? Nu ne-o spune nimeni! Dar mai avem, din fericire, şi alte mărturii:

Iată cum dintr-un singur accident avem dintr-o dată două accidente!

"Probele pe care le avem sugerează că, în prima săptămînă a lui iulie 1947, au avut loc două accidente OZN în New Mexico şi că este posibi! ca în ambele cazuri să fi fost recuperate cadavrele unor extratereştri. În cel mai faimos incident, resturi împrăştiate ale navei au fost găsite pe lîngă Corona, la 75 mile nord-vest de Roswell. Faptul a fost confirmat de maiorul Jessy Marcel, ofițer de informații la Rosswell Army Air Field, **cel care a răspuns de recuperarea navei.** Maiorul **n-a găsit nici un cadavru** (?) dar a afirmat că materialele ce i-au trecut prin mînă cu această ocazie nu semănau cu nimic terestru. O foiță de material semănînd cu metalul era atît de rezistentă încît nu a putut fi dislocată sau spartă cu un baros de 8 kg, şi era ca o foiță de staniol.

Dar iată ce spune mai jos fiul maiorului:

"Prăbuşirea şi rămăşițele aparatului pe care le-am văzut din întîmplare, au lăsat o urma de neşters în memoria mea. Sînt medic chirurg în aviație, şi am examinat pînă acum resturile multor aparate de zbor convenționale care au avut ghinionul să se prăbuşească. Dar ceea ce am văzut în 1947 nu seamănă cu nici un aparat obişnuit prăbuşit, din **cele cercetate de mine.** Lucrez în Army Air Național Guard. Nava aceasta nu era convențională în nici un sens al cuvîntului. Resturile păreau să provină de la ceea ce se numea atunci farfurie zburătoare. Mă bazez pe faptul că multe fragmente au pe suprafața interioară simboluri ciudate, un scris de tip hieroglific".

Acest scris a fost observat în mai multe rînduri, pe un OZN prăbuşit în Kecksburg - Pensylvania, la Soccoro, văzut de doi ofițeri de poliție, pe alte fragmente de OZN-uri distruse, precum şi într-un celebru incident din Est pe care-l vom analiza mai jos.

O altă bucată din nava prăbuşită a ajuns la Wright-Patterson Air Force pentru a fi testată. A fost imposibil să fie tăiată sau topită cu flacăra de sudură, oricît de mult a fost ridicată temperatura jetului. Frank Scully povesteşte că a avut un "angrenaj" provenit de la nava recuperată, la care s-au făcut peste 150 de încercări de a fi tăiat toate fără nici un rezultat. "Angrenajul era de un tip nemaiîntîlnit de inginerii pămînteni; nu avea joc nici sistem de ungere". Se mai declară că aceste fragmente conțineau o mare cantitate de elemente rare imposibil de aliat pe această planetă!

Forma acestui angrenaj nu semăna cu nimic proiectat pe Pămînt; descrisă matematic printr-o clcloidă, avea un profil ciudat tridimensional.

- Atunci cum au fost analizate fragmentele dacă nu puteau fi tăiate sau topite? Şi ce forță teribilă, ce şoc uriaş a dezintegrat aceea navă, acel OZN, dacă noi nu am fost în stare să ciobim sau să topim măcar o bucățică?

Mai mult ca sigur că e nevoie de o altfel de energie pentru a prelucra astfel de materiale, de altă concepție şi altă tehnologie de prelucrare.

Concluzia aceasta se desprinde de la sine! Dar este evident că OZN-ul s-a făcut bucăți, cel puțin unul dintre ele. Dar care?

B. Cassity, care lucra la Army Corps of Engineers în 1947 a primit ordine de la Rosswell Army Air Field să plece de urgență cu toate mijloacele grele de transport şi intervenție, la locul accidentului. Acolo se afla o navă (rețineți: o navă) şi corpurile unor extratereştri. B. Cassity era verificat la cel mai "înalt grad de securitate. Adică era un om de încredere, moral şi profesional. Cînd a ajuns el

acolo, locul era înconjurat de militari, dar mai ajunseseră şi alte persoane în perimetrul accidentului.

"Erau o mulțime de oameni, **ziarişti** şi **fotografi,** militarii alergau de colo pînă colo încercînd **să-i împiedice să facă fotografii** (s-a văzut că pînă la urmă s-au confiscat aparatele, filmele, informațiile). Erau patru extratereştri - doi morți şi doi încă în viață (e clar că ne aflăm la Magdalena şi nu la Corona, unde nu erau cadavre şi nici supraviețuitori). Unul din cei vii mergea împleticit şi se părea că suferise puternice traumatisme interne Celălalt *era* aparent nevătămat. Erau acolo autobuze, camioane, buldozere. **"Cassity a ajutat** să fie urcați cei doi morți în autobuz după care s-au urcat şi ceilalți doi extratereştri în viață".

Geamurile maşinii au fost vopsite în negru. "Erau absolut copleşiți şi şocați de ceea ce văzuseră. S-a aflat că extraterestrul rănit a murit înainte sau puțin după ce s-a ajuns la Alamogordo. Nu a fost posibil să fie salvat. Celălalt, cel nevătămat, a supraviețuit şi a trăit cîțiva ani la Los Alamos".

În acest moment declarația lui Cassity devine bizară. O să vedeți de ce! El spune că a asistat (doar el fusese trimis special printr-un ordin al armatei) cum erau adunate fragmente de navă **(sau din navă?)!**

Unul dintre ele arăta ca un panou de control, fabricat dintr-un material necunoscut (păi de unde să-l cunoască?). Era transparent dar nu era nici sticlă, nici plastic. Nu ştiu din ce era făcut, dar se pare că a fost nevoie de doi oameni ca să-l urce în camion - şi s-au opintit din greu. Noi credem că este vorba de pupitrul de comandă care se vedea dislocat în interior. Apoi se spune că au adunat cît mai multe fragmente şi le-au încărcat în maşini. Ce urmează din această mărturie pare şi mai bizar: cele mai mari bucăți, în număr de paisprezece, au fost catalogate, apoi Cassity a săpat cu buldozerul un şanț destul de adînc şi a îngropat fragmentele acolo, pe loc.

Dar cu nava ce s-a întîmplat? Unsprezece martori oculari au afirmat că la locul accidentului se afla înfiptă în buza dealului o farfurie zburătoare cu diametrul de 10-15 metri şi o grosime de 3-4 metri. Aceasta nu era zdrobită, ci întreagă, avînd doar într-unul din borduri o spărtură adîncă. Nici vorbă de sfărîmături mari, de fragmente mici etc.

Sîntem înclinaţi să credem că ele totuşi puteau fi în apropiere, împrăştiate în denivelările de teren sau în zone de impact cu pămîntul stîncos şi că nu au fost sesizate de martorii care au şi fost izgoniţi repede de la locul accidentului. Dar de ce să le îngroape acolo? Şi nu numai această ciudăţenie avea să ne dea de gîndit...După ce vom vedea ce spune încă un martor ocular vom încerca să elucidăm cazul.

"Eram acolo! Toţi oamenii disponibili atunci au fost duşi la locul accidentului. Am format un cerc în jur pentru a proteja de priviri indiscrete orice s-ar fi aflat acolo. Totul a fost urcat în camioane. Ni s-a spus să nu privim şi să nu ne amintim cele întîmplate, apoi am fost puşi să jurăm că vom păstra secretul." Mărturia aparţine sergentului M.E. Broen de la Baza Roswell Army Air Field în New Mexico, iulie 1947. Nu înţelegea de ce sînt necesare dube frigorifice. S-a urcat cu un alt militar într-unul din camioanele ce duceau "materialele" recuperate spre hangare. Asigurau paza. Coletele erau ambalate în gheaţă. A ridicat o prelată şi a văzut nişte cadavre. Două sau trei...

Nu aveau nimic înspăimîntător. Aveau o înfăţişare plăcută şi trăsături fine. Păreau asiatici, aveau capul mai mare, complet chel. Pielea lor bătea în gălbui. Aveau ochii oblici, ar fi putut trece drept chinezi. A stat apoi de pază lîngă hangar şi totul a fost expediat cu un avion, a doua zi. Nu se ştie unde. Sergentul Brown nu vorbeşte de nici o navă. Asta înseamnă că el a fost la Corona, unde s-au găsit doar sfărîmături şi cadavre descompuse. Din cîte spune sg. Brown cadavrele aveau " o înfăţişare

plăcută şi trăsături fine". Aşa arătau nişte cadavre descompuse? Chiar sg. Brown a spus că ce se relata mai tîrziu, prin anii 70, în presă, conținea dezinformări. Dar atunci, în 1947, nu se scrisese nimic în presă. Ce urmăreau oficialitățile, ce urmărea Guvernul? Vom vedea imediat. Pînă atunci ar fi interesant de remarcat că la Corona cadavrele se aflau foarte departe de rămăşițele OZN-ului sfărîmat. Ca şi în accidentele cu obiecte solide de sorginte terestră sînt şi aici multe semne de întrebare. Nefiind om de ştiință mă pot hazarda în a exprima cîteva ipoteze. Prima ipoteză este legată de greşeala de pilotaj care a dus la ciocnirea celor două nave. Este evident faptul că erau "nave surori" construite din acelaşi material, avînd acelaşi echipaj compus din patru extratereştri. Şocul transmis uneia dintre ele de cealaltă a dus la sfărîmarea ei şi aterizarea forțată a celeilalte. Poate cea care s-a sfărîmat era mai mică şi mai fragilă? Poate! Oricum materialul conținut în fragmente era uluitor de rezistent. Se pare că ținta lor era aceeaşi: Baza Roswel Army Air Field! Spun aceasta şi pentru că tot avea să se prăbuşească o a treia navă extraterestră, la nici un an de la evenimentele descrise anterior. De data asta cu un singur ocupant la bord. Şi tot aici are loc şi incidentul Soccoio, avînd ca martori doi polițişti demni de încredere şi, un civil ce-şi făcea plinul la o stație de benzină, nu prea departe. Şi în acest caz OZN-ul era în mare dificultate, troznea şi se balansa gata să explodeze; a aterizat, s-a redresat, a fost inspectat de cei doi ocupanți, apoi şi-a luat zborul la apariția polițiştilor!

Mai există o mărturie a producătorului de film Robert Emenegger. Colonelul William Colleman din Air Force i-a arătat nişte fotografii cu ființe extraterestre. Unele erau "cadavre", iar altele vii şi nevătămate. Apoi lui Bob Colleman i s-a arătat un film în care se vedea un extraterestru cu pielea cenuşie, mai scund de statură în compania unui ofițer din Air Force.

I s-a explicat că extraterestrul supraviețuise unui **accident petrecut în 1949.** Dar în 1949, ocupantul, singurul ocupant al OZN-ului prăbuşit la LAREDO (Texas), pe teritoriul Statelor Unite, era mort şi carbonizat. Să fi fost un al doilea ocupant care se salvase, sau era vorba de accidentul din Mexic despre care nu se ştie nimic, dacă s-a soldat cu morți sau supraviețuitori? Lui Bob i s-a spus că extraterestrul a trăit în condiții normale, pământene, dar într-un secret absolut pînă în 1952, într-o "casă" din Los Alamos. Adică la o Bază Militară secretă, bine păzită. Noi credem că este vorba de celebrele laboratoare unde s-au testat primele bombe atomice. Este posibil ca tocmai aceste teste să-i fi "atras" pe vizitatorii extratereştri. Evenimentele ulterioare vor confirma această bănuială.

În ce priveşte locul în care a fost adăpostit supraviețuitorul accidentului din 1949 (Los Alamos), el coincide cu destinația la care l-a transportat inginerul Cassity pe celălalt extraterestru rămas viu în accidentul de la Magdalena (1947), în autobuzul cu geamurile vopsite în negru. Cadavrele, se pare că în prima fază au fost adăpostit la Alamogordo.

Capitolul 10

IPOTEZE

Trebuie să ținem seamă de context: ne aflăm doar in New Mexico, în 1947, la citeva mile de locul unde a fost testată prima bombă atomică cu numai doi ani in urmă, unde exista un oraş secret Los Alamos !"

Prof. Stanton Friedman

Asupra cauzelor prăbuşirii mai pot fi luate în considerație încă două ipoteze. Şi prima şi a doua ipoteză țin de natura locului în preajma căruia au avut loc: aria - Magdalena, Corona, Soccoro, Los Alamos, Alamogordo. De obicei, aceste puncte strategice de mare importanță militară şi de cercetare în domeniul armamentului nuclear şi al tehnicii rachetelor, sînt bine păzite prin puternice şi nenumărate stații RADAR, apoi sînt apărate de unități antiaeriene clasice şi de rachete, plus aviația de interceptare şi vînătoare, dotată de asemeni cu radare de bord şi rachete aer - aer. Orice "țintă neidentificată care pătrunde în acest perimetru este considerată un inamic". Ea trebuie deci anihilată, doborîtă. Prima ipoteză, cea a defecțiunilor în sistemul de ghidare al OZN-urilor, avea să se confirme în mai multe rînduri.

Pe scurt, în momentul în care un fascicol RADAR interferează, cu sau este îndreptat spre o navă extraterestră, aceasta se pare că îşi pierde capacitățile de zbor, de dirijare şi orientare, "ceva" provoacă şi o anume **nervozitate** ocupanților, sau se întîmplă amîndouă fenomenele în acelaşi timp. În nenumărate relatări ale întîlnirilor de gradul II observate de la sol sau din aer, OZN-urile evită cîmpul sau raza de acțiune a undelor radar, ba, mai mult, devin "agresive" cînd sînt prinse pe radarul avioanelor în zbor. **Neliniştea** lor este cu atît mai mare cu cît acestea sînt mai aproape de direcția lor de zbor. Ca să anticipăm, vom spune că sistemul lor de propulsie, format tot dintr-un fascicol dirijat, dar de o natură necunoscută nouă, se "sprijină" pe **forma** cîmpului gravitațional al Terei.

Şi natura cîmpului gravitațional ne este deocamdată necunoscută nouă, pămîntenilor.

Interacțiunea acestor două cîmpuri contrară face posibil zborul şi planarea, sau plutirea "la punct fix", la mică distanță de sol a OZN-urilor. După cum cititorii ştiu, majoritatea navelor observate nu stăteau pe sol, ci la 30-60 cm deasupra acestuia.

Sînt şi multe cazuri cînd staționează pe 3-4 suporți de aterizare şi atunci lasă urme clare pe pămînt sau vegetație, urme însoțite de multe ori de o gaură adîncă exact la centrul geometric al discului. De asemenea, aterizările cu staționare pe suporți sînt însoțite de contaminarea radioactivă a solului şi vegetației şi de alte fenomene ciudate.

Staționările la oarecare înălțime (30-60) cm sînt însoțite de altfel de urme: cercuri concentrice pe vegetație, culcarea culturilor în sensul de rotație al OZN-ului, apariția unor arsuri în vegetație, pîrjolirea şi calcinarea pămîntului pentru o lungă perioadă de timp şi alte fenomene mai ciudate (ciuperci), culori ciudate, substanțe necunoscute", păr de înger etc. S-a observat,

de asemenea, în mai toate cazurile că OZN-urile vin la aterizare balansîndu-se, ca o frunză căzătoare!

Ca şi cum cîmpul lor antigravitațional ar aluneca într-o parte şi alta, fără să se poată fixa ferm la verticală decît în imediata apropiere a solului. Probabil că la oarecare înălțime, cîmpul gravitațional al pămîntului este "denivelat" într-un fel. Se ştie că acesta nu este uniform, că are diverse valori în diverse locuri, la diverse altitudini, dar geodezii pămînteni n-au întocmit o hartă exactă a acestor diferențe de valori.

Aparatele de zbor terestre se sprijină pe aer sau pe viteza inerțială, nicidecum pe "perna" cîmpului gravitațional. Şi apoi aceste valori ale cîmpului îşi modifică valoarea aleatorie în raport cu straturile din adîncuri, cu tensiunile dintre ele, mişcările tectonice sau poziția planetelor şi sateliților din sistemul solar. S-ar mai putea să fie influențat (cîmpul gravitațional) şi de activitatea solară

S-a observat, de asemenea, că în momentul în care decolează, OZN-urile se înclină **întotdeauna pe o parte,** în raport cu direcția de zbor pe care şi-o aleg.

Un fenomen şi mai interesant a fost observat şi descris cu mare exactitate de echipajul unui avion; un OZN care se deplasa în aceeaşi direcție cu aparatul, la aceeaşi înălțime şi cam cu aceeaşi viteză, **nu avea un zbor liniar, ci sălta şi cobora** după denivelările crestelor stîncoase deasupra cărora evolua. Zbura ca şi cum ar fi urmărit linia denivelată a solului. Se pare că numai deasupra cîmpiilor plane şi a mării aceste vehicule pot zbura razant.

În situația aceasta, cîmpul (undele) RADAR intervine ca o a treia forță care perturbă sau destabilizează zborul OZN-ului. Şi să ne imaginăm că acesta poate fi "prins" între două sau trei stații RADAR de mare putere aşa cum sînt cele din dotarea Bazei Air Field Army din Rosswell, Los Alamos, Alamogordo sau Holloman. Se poate însă ca şi ocupanții să fie "năuciți" de undele RADAR. Chiar

din mărturiile lui Anderson (şi din ale multor alți martori) reiese că extratereştrii pot transmite "direct" pământenilor gînduri, imagini, stări. Ei pot vorbi, pot discuta "în gînd", chiar pe limba interlocutorilor, fie că acesta este mexican, american, francez, german sau rus. Pot, de asemenea, vorbi, prin viu grai, în dialecte locale pe care le "citesc" instantaneu "în capul" interlocutorului. Dar acest lucru nu le-a fost posibil de la început. Vom afla deci, că în 1947 şi mai tîrziu aveau nevoie de nişte "aparate de tradus" pentru a comunica cu oamenii. Sau poate, doar cei care în 1947 şi mai apoi au intrat în contact cu noi la Holloman, şi nu toți extratereştrii. Istoria consemnează de altfel "discuții", "dialoguri" destul de stranii la începutul acestui secol pe teritoriul Statelor Unite între "ocupanții" unor nave ciudate, aterizate din cauza unor defecțiuni şi oameni aflați întîmplător în apropiere, la vînătoare sau la pescuit. Acestea au fost consemnate cu lux de amănunte în presa vremii, dar au fost date uitării. Pe atunci nu existau radare şi nici nu se ştia nimic despre bio-cîmpul care stă la baza activității cerebrale.

Ipoteza unor erori de navigație datorată undelor RADAR trebuie luată în considerație, cu atît mai mult cu cît ea afectează clar zborul OZN-urilor şi chiar pe ocupanții acestora. Mai ales că s-a observat fără tăgadă că OZN-urile "evită pe cît posibil" raza de acțiune a radarului şi că preferă să zboare sub plafonul acestuia.

Cea de a doua ipoteză este aceea a "doborîrii" farfuriilor zburătoare. Ele au fost, neintenționat sau intenționat, ținta unor tiruri de armament de bord sau de la sol, sau pur şi simplu avarierea s-a datorat coliziunii cu un aparat sau rachetă de origine terestră.

Asta nu înseamnă că OZN-urile nu au atacat niciodată vehicule terestre sau aeriene pământene, sau pe ocupanții lor, piloți, automobilişti, militari; fermieri, în fine, copii, adulți, animale. Au "atacat" sau au făcut **manevre de intimidare** atît în aer, cît şi la sol sau în spațiul cosmic. În majoritatea cazurilor au fost "provocate" sau

iritate de vehicule terestre sau aeriene, sau pur şi simplu au **confundat** acțiuni nevinovate ale pămîntenilor cu posibile acte de agresiune ca în întîmplările ce urmează:

19 octombrie 1953, către miezul nopții

Avionul de pasageri DC-6, un aparat cu patru motoare al companiei American Airlines decolase către Aeroportul Național din Washington de pe aeroportul din Philadelhia. Avionul era plin de pasageri, în majoritate adormiți la acea oră.

Se aflau la aproximativ 2400 metri altitudine şi zborul se desfăşura normal şi liniştit. Cerul era ici-colo acoperit de nori răzleți, care se vedeau în lumina foarte clară a lunii.

Căpitanul I.L. Kidd tocmai se pregătea să predea comanda pilotului automat, cînd copilotul său observă, chiar pe direcția lor de zbor, un mare obiect întunecat, exact la altitudinea la care zburau ei. "Era exact în fața noastră. Nu avea nici o lumină de poziție, nu era balon sau altceva. Nu avea aripi şi nici hublouri luminate. Stătea pur şi simplu nemişcat, cu o strălucire metalică în bătaia lunii. Pur şi simplu ne bara drumul iar noi zburam cu 900 km/oră către el. N-am mai avut timp să luăm legătura radio nici cu aeroportul, nici să emitem semnale de recunoaştere. Pur şi simplu am aprins farurile de aterizare, foarte puternice, ca să se dea la o parte!

Atunci dinspre obiect ne-a fulgerat un spot de lumină orbitoare, o lumină albă ca de laser care ne-a amețit, iar obiectul s-a repezit direct către noi, ca un kamikadze care voia să ne facă țăndări. N-am mai avut timp decît să intrăm în picaj, ca un avion de luptă care evită un adversar sinucigaş. "Matahala" a trecut razant pe deasupra noastră. Era de trei ori mai mare ca DC-ul. Suflul lui ne-a zguduit serios, pasagerii au fost aruncați din fotolii, bagajele aruncate peste tot. Am reuşit să scoatem aparatul din picaj la 1500m. "Atacatorul" nostru

nu mai era nicăieri. Am luat legătura cu turnul de control al Aeroportului Național. S-a confirmat că nici un alt avion nu se afla în zonă. "Atacatorul" pierdut în noapte era precis un UFO. La sol ne aşteptau ambulanțe şi personal medical".

Nimeni nu a comentat acest caz, nici Pentagonul, nici Air Force. Numai ziarul "Washington Post" a publicat a doua zi un articol cu titlul "O coliziune abia evitată". Era comentat fără nici o explicație.

În aceeaşi seară, la o intersecție din New Hoven-Conecticut, luminile de pe stradă şi din casele apropiate au început să pîlpîie, apoi brusc, s-au stins, fără nici un motiv. În acel moment - spun martorii oculari - un obiect de culoare roşie-portocalie, strălucitoare, care zbura razant de-a lungul şoselei, a izbit frontal un panou de reclamă. Panoul de tablă groasă, de 4,5X5.00 m^2 a fost pulverizat pur şi simplu. OZN-ul, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat, s-a înălțat vertiginos cu o viteză fantastică, dispărînd pe boltă.

Luminile s-au aprins instantaneu. Nu au fost semnalate victime sau răniți.

Nu acelaşi lucru avea să se întîmple în alt incident petrecut pe coastele Californiei. Zborul 193 al companiei United Airlines cu pasageri la bord se apropia de Long Beach. Aparatul era pilotat de foarte experimentatul căpitan I.M. Schidel. Viteza normală de zbor, culoarul liber pentru această cursă. Şi deodată, din bezna nopții, un obiect imens întunecat, metalic, fără nici o lumină, se repezi către avion.

Pilotul a mai apucat să tragă de manşă cît a putut de tare şi de repede. Avionul a făcut un salt în sus, urcînd aproape la verticală. Cu un şuierat sinistru în liniştea nopții, OZN-ul a "ras" burta aparatului şi nu s-a mai văzut. Pasagerii s-au prăbuşit din fotolii, au fost aruncați peste cap, răniți, înnebuniți de spaimă. A fost rănită grav una dintre stewardesele aflate în acel moment în oficiu pentru a pregăti gustarea pasagerilor. Totul s-a făcut

zob acolo. După ce aparatul a alunecat pe o parte şi a revenit la zborul normal, au cerut aterizarea imediată. Pilotul şi copilotul, care au văzut de la un metru imensul obiect agresor, au declarat clar că era un OZN. În nici un caz vreun aparat sau altceva cunoscut de ei.

Şi de data aceasta, accidentul s-a soldat doar cu răniți şi o spaimă imensă, dar în următoarea întîmplare lucrurile vor sta altfel.

Ora 12:00, 1 iulie 1954

Air Force, Baza Griffis, statul New York. Stația RADAR recepționează un semnal care pare a fi destui de ciudat.

Conform uzanțelor se trece la identificarea obişnuită. Nici un răspuns. Nici un avion al bazei sau de la altă bază nu se află în zonă. Nici măcar un avion particular. Alarmă!

Decolează imediat un Starfire F-94, avion de interceptare foarte rapid şi cu o bună dotare. Turnul de control îl dirijează către semnalul reflectat de intrus. F-94 se îndreaptă către țintă şi peste nici două minute pilotul şi aparatul său RADAR văd un disc strălucitor deasupra lor, cam la 1000 metri. Odată văzut, urcară direct către el. Discul părea metalic, de 30-40 m diametru. Operatorul lui F-94 ceru identificarea şi conectă RADARUL său de bord. În momentul acela o undă de foc lovi aparatul Starfire. Motorul cu reacție al avionului se opri brusc. Carlinga se topea. Un foc arzător îi lovea în față. Aparatura de bord nu indica nimic. Pilotul ordonă operatorului să sară, apoi se catapultă şi el. Mai avu timp să vadă drept în fața lor acel OZN imens care vărsa foc asupra lor, apoi căzură cu paraşutele pe lîngă Walesville. Aparatul lor Starfire F-94 se prăbuşi puțin mai încolo, provocînd o imensă explozie. În cădere a distrus două case şi o maşină. Au murit doi adulți şi doi copii nevinovați, arşi de flăcări.

Pilotul şi operatorul au scăpat cu viață şi au povestit ce li s-a întîmplat. Au descris imensul OZN şi atacul asupra lor provocat doar de semalul RADAR al avionului. Air Force nu a declarat nimic. Nici un comunicat oficial. Cu toate că erau patru morți, două case, un automobil şi un Starfire distruse în trei minute!

Să ne păstrăm calmul! Rațiunea ne îndeamnă să stăm şi să medităm. Cine pe cine atacă? Cine pe cine zdrobeşte? Cine pe cine omoară? Cînd se ciocnesc două automobile, două trenuri, două avioane, se cercetează pe îndelete, în amănunțime, apoi se trag concluzii.

Dacă aceste OZN-uri sînt nave extraterestre, situația trebuie privită altfel. Ca să ne destindem puțin, vom face o comparație cu un automobilist britanic care a ajuns în traficul de la Istanbul. Şi încă acolo există acelaşi tip de maşini, semafoare, indicatoare de circulație. Doar şoferii sînt turci. Dar nu de pe altă planetă. Dacă OZN-urile sînt nave extraterestre, pentru ei necunoscutul este mai plin de surprize şi mai vast decît pentru noi, în situația de gazde. Noi ne confruntăm doar cu nişte obiecte zburătoare neidentificate şi eventual cu ocupanții lor, izolați sau în mici grupuri; pe cînd "EI" se confruntă cu o întreagă Planetă, cu şase continente, cu mai mult de 200 de limbi vorbite aiurea, cu mai mult de 200 de state, obiceiuri, credințe!

Şi mai au de înfruntat alte date fundamental diferite față de lumea lor (presupun): alt soare, alte cîmpuri cosmice, gravitaționale, altă atmosferă, alte forme de relief, alte specii vii, alte minerale, altă apă, alte ființe inteligente; care au ieşit şi ele în spațiul cosmic. Adică NOI. NOI după un război mondial. După Bomba Atomică.

În timpul celui de-al II-lea război mondial, aviația din toate taberele trăgea cu tot armamentul aflat la bord în tot ce întîlnea în aer. Toți erau inamici! Inclusiv OZN-urile. Mai ales OZN-urile. Ele erau socotite Arme Secrete ale duşmanului! Se deschidea focul cu tot armamentul de bord, de spaimă, din prevedere, din

ordin, din patriotism sau din curiozitate. Războiul,a trecut, dar **motivele** continuă, să existe. Prin unele părți întîi se trage şi apoi te întreabă cine eşti şi ce vrei! Spațiul aerian este împărțit, vegheat, apărat! El nu trebuie şi nu poate fi **violat** de nimeni!

La fel şi teritoriul terestru şi maritim. Aşa e aici pe Pămînt. Şi acum, chestia asta s-a extins şi în spațiul cosmic. De unde să ştie El treaba asta? Au aflat-o! Dacă trebuiau să o afle, acum au aflat-o! Şi multe altele! Mult mai puțin ştim noi despre El! Se pare că modul nefericit, prin care putem să studiem nemijlocit OZN-urile şi ocupanții lor, este cel pe care ni-l propunem în rîndurile de față, adică accidentele OZN. Atîtea cîte sînt. Vom pleca de la prezumția de nevinovăție. Şi să nu uităm că noi nu-i putem judeca sau studia pe El, decît prin prisma **conceptelor noastre terestre.** Nu avem deocamdată altele. Imaginația noastră poate ajunge departe în viitor, privitor la tehnologie, la comunicare, organizare socială, cultură, morală, călătorii interplanetare, războaie inter-galactice. Dar imaginația noastră izvorăşte din istoria civilizației terestre din ultima sută de ani (mai ales) şi se limitează la arhetipurile specific umane. Asta include şi spaima de necunoscut. Şi xenofobia. Pentru unii care au ajuns El primii la NOI - consider că nu sînt **prea prietenoşi.** Nici prea generoşi. Nici prea sinceri. Nici sentimentali. Se pare că nu sînt musafirii mult doriți şi aşteptați, care să ne bucure inima.

Vin mai mult noaptea! Vin pe furiş, fură, răpesc, distrug, trag cu ochiul, se amestecă în gîndurile noastre, ne inhibă, ne paralizează, ne amețesc.

Fug de noi, se feresc de noi, nu salută, nu spun good-bye! Par speriați, dar sînt aroganți în acelaşi timp, par confuzi, intriganți, malițioşi, insensibili. Apar şi dispar, se zbenguie pe Planeta noastră, se disimulează, conspiră, şi este clar **că nu-şi dau seama** de efectul pe care-l produc asupra noastră, El şi navele lor.

Dacă au ajuns El primii, e clar că sînt superiori la capitolul viteză, tehnologia zborului interplanetar sau interstelar, orientare, cunoştinţe despre Univers. Dar evantaiul CALITĂŢILOR şi al DEFECTELOR pe care-l pot avea FIINŢELE GÎNDITOARE din Univers este mult mai bogat!

Voi continua această digresiune ca să-mi pot organiza ceva mai încolo materialul cărţii de faţă. Şi El sînt foarte diferiţi! Din informaţiile pe care le avem, din miile de mărturii clare sau confuze, ştim că sînt **în marea lor majoritate** mici de statură, între 70-140 cm cu capete mari şi fără păr, cu ochii oblici şi pupile verticale, fără nas, urechi, sprîncene. Unii au patru degete, alţii trei. Majoritatea poartă costume mulate pe corp. Nu au aparate de respirat, nu au arme propriu-zise, ci doar un fel de emiţătoare paralizante. Unii au trăsături fine, alţii au figuri animalice, unii au plete blonde, alţii sînt păroşi şi au gheare.

Unii au platoşe metalice în care gloanţele sună "ca într-o găleată goală", alţii sînt fantomatici, plutesc prin aer, dispar, trec prin pereţi şi prin obiecte. Unii au mersul greoi, alţii săltăreţ, scot sunete guturale, aspre, unii grohăie, alţii vorbesc impecabil orice limbă, unii ştiu doar ruseşte, alţii nu ştiu nici atît, unii "vorbesc" fără să deschidă gura, alţii par surzi. Unii au labe palmate, alţii au ventuze la capătul degetelor, sau nu au mîini deloc, sau nu au cap. Sînt şi uriaşi de trei metri, cu căşti şi aparate de respirat, cu tuburi, cu rucsaci, cu cizme, cu pelerine, cu pălării cu coifuri înalte, cu antene pe cap, cu faruri pe piept, graşi, de culori diferite, gălbui, cenuşii, albăstrui, verzulii, argintii, în două sau trei culori, în pielea goală.

Sînt şi tipi frumoşi, rasaţi, mai frumoşi ca noi; au fost descrişi doar vreo trei-patru. **Dar absolut TOŢI sînt ciudaţi!** Unii vorbesc aiurea, alţii sînt mieroşi, prevenitori, foarte rar sînt politicoşi şi doar în cazuri speciale. **Mai toţi mint, sau vor să inducă în eroare!**

Nu se recomandă, **nu au nume,** locul lor de sorginte este dubios. Unii vorbesc doar de mîncare şi de conver-

sia elementelor, înțeleg totul dar nu pricep mare lucru, poate că ei **văd diferit** în lumina soarelui nostru, **poate văd altceva** şi **altceva** ce noi nu vedem, şi atunci au altă imagine despre noi şi planeta noastră. Ceva cu totul diferit. Poate că ceea ce ştiu El despre Univers nu se potriveşte cu ce au găsit aici! Să fie asta explicația. Oare să fim noi atît de unici?

Indiferent cum, dar UNICI! Şi dacă nu-i interesează şi nu corespundem aşteptărilor LOR, atunci de ce mai vin? De ce revin?

S-ar fi putut de mult informa unii pe alții, între El, cum e planeta asta, Terra, şi cu locuitorii ei. Ce să mai bată şi alții atîta drum, atîtea hăuri cosmice, atîtea pericole, atîta amar de timp?

Să tragem de aici concluzia că nu prea comunică între ei? Că nu fac schimb de informații, imagini, mostre, eşantioane, capturi?

E oare momentul să tragem nişte concluzii numai din datele pe care le avem? Este **foarte** greu să încerci să tragi nişte concluzii cînd datele, mărturiile şi dovezile palpabile sînt ascunse, mascate, interzise, mistificate, trunchiate, şi în cele din urmă considerate TOP SECRET!

Dar atunci cînd îți cade un OZN în curte, ce TOP SECRET mai poate acoperi fenomenul? Cînd un extraterestru îți cere puțină apă, cine îți mai poate interzice să comunici cu el? Şi cu toate acestea sînt unii care încearcă şi chiar reuşesc acest lucru.

Organisme specializate, plătite din banii noştri, ne mint în față, ne amenință, ne spun că am avut vedenii, că nu stăm bine cu psihicul, că avem prea multă imaginație, că vrem publicitate, că vrem să înspăimîntăm lumea.

Indivizi şi organizații ştiințifice, savanți cu înaltă calificare în cercetare, specialişti de mare clasă în informații, ne dezinformează, ne toarnă gogoşi semidocte, dau explicații analfabete, ajung pînă acolo încît se umplu de ridicol, numai că **ei nu-şi pot explica fenomenul.** Tipii ar vrea farfurii zburătoare "pe tavă" în laboratoarele lor,

tratate de exobiologie gata traduse şi adnotate în engleză pe birourile lor, oferite de extratereştri care vin cu autobiografiile gata scrise, cu poze de familie de la ei de acasă, cu hărțile stelare la scară convenabilă (Mercator), desfăşurate pe planşetele Pentagonului, cu certificate medicale la zi, eliberate de clinica de cartier din Proxima Centauri şi eventual cu licențele de zbor obținute pe Ursa Mare.

Aş vrea să ştiu dacă vreun cosmonaut terestru care ar ajunge mîine întîmplător pe Lună (nu mai departe) şi acolo ar găsi un "motel intergalactic" cum s-ar legitima la recepție? Ar arăta cu degetul spre el spunînd: Eu sînt Neil Armstrong după care tot cu degetul ar arăta spre Terra spunînd:

- Eu vin de acolo! Şi dacă ar fi pe partea cealaltă a Lunii ce ar face? Că de acolo nu se vede Pămîntul; de altundeva se vede ca o steluță insignifiantă, oarecare, fără nume, pentru nimeni am Univers. Atunci ce şi cum ar explica el?

Iată o mostră (demonstrativă) în acest sens: octombrie 1954, dimineața devreme. Un tînăr, Larry White, se apropie de terenul de golf din Binghampton, Florida. Pe alocuri iarba e plină de rouă. Larry culege cîteva ciuperci proaspete. Urcă un deluşor. E linişte şi pace în jur. Se apleacă, mai culege cîteva ciuperci, ajunge sus pe colină cu ochii prin iarba deasă şi cînd ridică capul, exact în fața lui, la zece paşi, o farfurie zburătoare enormă. Lîngă OZN două ființe în costume gri-metalizat, fără căşti, fără aparate de respirat, îi fac semne prietenești, îl invită să se apropie. Larry e fascinat, cei doi îl strigă pe nume, îi spun să se apropie, să le viziteze nava. Vorbesc englezeşte cu un uşor accent şi-i spun că vin din **zona Alpha - Centauri** (rețineți, din zonă). Îi mai spun că au călătorit trei ani pînă atunci şi că sînt în căutare de hrană! Pe planeta lor resursele sînt epuizate! îi arată şi îi explică lui Larry că nava lor e propulsată de o **turbină electromagnetică,** nu

au nici un combustibil, ei captează energia din spațiul cosmic. Nava este înconjurată de un tub gros de sticlă, în interiorul căruia pulsează ceva ca o spirală. Are deasupra o carlingă înaltă cu geamuri fumurii. Străinii îl invită în navă, dar Larry refuză. El "simte" că El vor să-l răpească. Aude nişte voci în depărtare şi vede cîțiva jucători de golf care se apropie. Se simte mai în siguranță. în acest timp "străinii" smulg smocuri de iarbă cu tot cu pămînt şi dispar cu tot cu nava lor într-o fracțiune de secundă! Dispar pur şi simplu "ca şi cum ai stinge televizorul"; nu se mai vede decît un punct luminos, o strălucire, fără zgomot, fără fum, nimic! Dar în iarbă rămîne un cerc cu plantele pîrjolite, arse, calcinate, în locul în care staționase OZN-ul. Cercul este cercetat a doua zi de poliția din Miami. Ziarele descriu evenimentul cu lux de amănunte.

Care amănunte? Vă las pe dvs. să trageți concluzii. Aveți aici toate datele ca şi cum ați fi fost acolo. Ca şi cum ați fi trăit această întîmplare, această întîlnire pe viu. Cine erau El? Nişte țipi de statură medie, cu aspect uman, îmbrăcați în costume gri-metalizat. Fără căşti. Fără ecusoane pe piept. Nu s-au recomandat. Nu şi-au spus numele cu toate că vorbeau bine englezeşte. Nu şi-au spus numele lor pentru că ei ştiau că pe Larry îl cheamă Larry. Deci, firesc, şi Larry ar fi trebuit să ştie cum îi cheamă. Firesc pentru El. Şi fiindcă ştiau că Larry e din Miami, adică din zona Florida, de pe Terra adică, au spus că ei vin din zona Alpha - Centauri. Înseamnă că nu şi-au imaginat nici o clipă că Larry n-ar şti ce planetă e locuită de El în acea zonă.

l-au mai spus lui Larry că au călătorit timp de trei ani pămîntenî. Deci ei măsoară timpul în altfel de "ani". Au alte unități de timp. Asta trebuia spus. Îl avertizau pe Larry pît timp i-ar trebui lui pentru o călătorie dus-întors pînă ACOLO. Şase ani adică. Şi dacă ne gîndim că o navă extraterestră se ciocnise cu altă navă extraterestră în 1947, adică acum şapte ani, şi că exact acum 6 ani

fisese "doborîtă" o altă navă extraterestră, cu un singur ocupant viu (celălalt carbonizat), începem să facem nişte calcule şi să cădem pe gînduri. Apoi ne legăm de faptul că indivizii au smuls nişte smocuri de iarbă, că alții în altă parte furau struguri, că nişte "colegi" de-ai LOR coceau turtite mici de grîu în OZN, că s-au furat vite mari şi mici, că "omuleții verzi" au fost prinşi în culturi de mazăre, grîu, porumb, culegînd fructe de pădure etc. atunci declarația "celor doi" cu epuizarea surselor de hrană pe planeta lor, devine credibilă. Situația e similară şi aici la noi, pe Pămînt, în multe țări şi continente.

Sigur că nu e rentabil să cari cartofi, grîu, iarbă struguri şi bovine cu farfuriile zburătoare, timp de trei ani tereştri prin spațiul intergalactic. Mai ales că alimentele astea sînt perisabile, contaminate cu microbi, micro-organisme. Şi mai mult ca sigur aceste alimente sînt nespecifice ca hrană pentru El. Deocamdată. Dar pot fi prelucrate, sterilizate, conservate, concentrate. Şi apoi, transportate! ACOLO!!!

Dar apa? lată ce povesteşte un brutar din Loctudy, dl. Lucas.. Dl. Lucas se scoală devreme ca să-şi înceapă munca, să frămînte aluatul, să-l lase să dospească, să încingă cuptorul. Are o fîntînă proprie în grădină, cu apă rece, cristalină. La ora 4 dimineața iese şi se duce după apă la fîntînă şi exact acolo dă peste un individ care-i țîşneşte în față.

Arătarea este un pitic acoperit în întregime cu păr, ca animalele, cu o față ovală ca o mască cu doi ochi imenşi şi bulbucați, alburii. Ca într-un ritual, piticul păros îi atinse umărul d-lui Lucas cu mîna lui păroasă, terminată cu gheare, îi spuse ceva într-o limbă hîrîită, de neînțeles. DL Lucas rămase ca paralizat, piticul plecă spre nava sa de circa 4 metri diametru, de formă rotundă, iradiind o lumină difuză, care decolă razant pe deasupra copacilor.

Cînd se dezmetici, dl. Lucas constată că găleata cu apă din fîntînă dispăruse...

Capitolul 11

ANALIZE

Joi, 18 martie 1993, o navă de foc s-a prăbuşit in apele Oceanului Indian in apropiere de coastă în Kerala.
Impactul cu marea a ridicat valuri uriaşe, bubuit ca un tunet şi a cutremurat aşezările de pe țărm.

Ziarul "The Pioneer" (India)

Vom observa încet-încet că accidentele în care sînt implicate OZN-uri şi ocupanții acestora, semnifică mult mai mult decît răpirile.

Acest lucru este posibil în primul rînd datorită faptului că, în acest caz, cele două tipuri de tehnologii, adică cea terestră şi cea extraterestră, vin în contact direct. De asemeniea cele două tipuri de inteligență, psihologie şi cultură (civilizație), vin în contact direct, "se ciocnesc", lasă urme ce pot fi pipăite, analizate, discutate. Întîlnirile de gradele I, II, III sînt un fel expectativă, de studiu reciproc de la distanță mai mare sau mai mică, ele pot fi "regizate" de ambele părți, pot fi "ameliorate" sau exagerate, pot fi trucate chiar, de ambele părți.

Accidentul este însă accident! El nu mai presupune nici un scenariu, nu poate fi "ameliorat" sau trucat şi regizat sau exagerat. Şi asta fiindcă e vorba de morți şi răniți extratereştri sau pămînteni, e vorba de nave zdrobite de ambele părți, de nave dispărute, de confruntare tehnologică, logistică, strategică, cum vreți

s-o luați! Accidentul este confruntarea directă, nedorită din nici o parte. Accidentul poate spune multe despre ambele părți. În asemenea ocazii, vom şti şi noi mai bine cine sîntem şi de ce sîntem în stare. Iată cîteva exemple luate la întîmplare, care pot duce la concluzii ciudate:

Două avioane de luptă ale flotei sovietice interceptează un OZN deasupra imensului teritoriu al Rusiei Sînt dirijate de la sol către "inamic". În acelaşi timp piloții comunică între ei. Ei formează o "celulă", o patrulă de vînătoare. Se cunosc bine şi îşi urmăresc zborul reciproc Este ziua în amiaza mare. Operatorul RADAR de la sol care-i dirijează, le spune că sînt aproape, foarte aproape de țintă. Ei nu o pot vedea pentru că zboară prin straturile înalte de nori. Şi deodată, pilotul din stînga vede printr-o spărtură a norilor că cel din dreapta lui este foarte aproape de un obiect imens.

El vede un fuselaj lung de peste 2 km (?), de culoare argintie, pe lîngă care aparatul colegului său pare o muscă. Cele două nave zboară în paralel şi cu aproape aceeaşi viteză. Deodată, în peretele enorm al OZN-ului se cască o trapă "cît uşa unui hangar" şi aparatul colegului dispare subit!

- Mă soarbe, mă iau de ei! atît mai aude în căşti pilotul care asistă neputincios la această dramă fantastică, după care virează spre stînga, de spaimă. Imensul "cilindru" argintiu se pierde în nori şi dispare pentru totdeauna cu avion şi pilot cu tot. Totul este înregistrat pe radarul de la sol. Am dat acest exemplu pentru că aici există un martor, pilot de aviație, cu sînge rece, curajos, şi cu pregătire tehnică înaltă. El a văzut cu ochii lui, ce şi cum s-a întîmplat. Dispariţiile de avioane şi vase din Triunghiul Bermudelor s-au desfăşurat fără martori, sau doar cu martori de la mare distanță, ce comunicau doar prin radio sau urmăreau pe ecranele radar fenomenele respective. Este adevărat că au existat martori oculari şi în cazul celebru de la Galipoli (Turcia), unde peste 2000 de soldați cu echipamente de luptă au dispărut pentru

totdeauna, dar acolo au dispărut într-un "nor de ceață" nu într-un "fuselaj" de 2 km care zboară la mare înălțime cu peste 1000 km/oră.

În accepția noastră, ACCIDENTUL înseamnă deopotrivă ciocnirea unor vehicule, pierderea de vieți, rănirea, dispariția în impact a persoanelor sau a navelor, perturbații grave în sisteme energetice sau de orice fel, distrugerea de tehnologie sau bunuri, efecte întîrziate ale ciocnirilor sau întîlnirilor cu OZN-uri, EXPERIMENTE biologice cu ființe umane, sau mutilări de animale terestre, agresiuni de ambele părți, cauzate de tehnica de luptă sau tehnologia de apărare şi cauzatoare de vătămări ale ființelor de ambele părți. Tot accidente sînt considerate şi defecțiunile care intervin în funcționarea acestor tehnologii, chiar dacă ele sînt reparate ulterior şi nu produc stricăciuni, dezastre sau victime.

Iată un asemenea tip de accident ale cărui urmări au putut fi constatate de organele de anchetă la fața locului, fără nici un dubiu sau îndoială:

În noiembrie 1957, noaptea tîrziu, pe o şosea pustie, Haskell Raper îşi conducea maşina către casă. Era singur în automobil, era cam obosit. Afară ploua cu găleata, aşa cum plouă deseori, toamna în Louisiana. Apa cădea din cer pieziş în lumina farurilor, cînd Raper zări ceva pe şosea. Nu-şi dădu seama din primul moment ce este! Părea un vehicul mare, slab luminat. Cînd se apropie mai mult, crezînd că ajunge din urmă vreun trailer sau un utilaj greu, îşi dădu seama că în fața sa se afla un vehicul de formă rotundă, cam de 6 m în diametru, cu înălțimea depăşind de două ori pe aceea a maşinii sale. Şi mai ciudat, acesta era acoperit cu un fel de husă luminiscentă, care avea nişte litere şi nişte cifre. Se apropie şi mai mult, curios să vadă ce scrie pe husa aia kaki. Somnul îi pierise cu totul. În acel moment un "jet" de lumină îl lovi drept în față. O temperatură de iad cuprinse maşina. Raper frînă şi se aruncă afară în momentul în care automobilul său se aprinse cu flăcări

instantanee, cu metal topit, ca sub jetul unui aruncător de flăcări. Cu toată ploaia de afară, metalul ardea ca o cutie de chibrituri. Raper o rupse la fugă îngrozit şi aşa o ținu pînă acasă. Mai văzu "obiectul" decolînd cu un duduit profund şi pierzîndu-se în noapte.

Cînd şeriful şi ajutorul său ajunseră la fața locului, maşina mai ardea. În fața ei, la 7-8 metri, asfaltul era uscat pe o rază de 10 metri şi în centru era de-a dreptul topit. Între locul acesta şi automobil era o dîră ca şi cum o limbă de foc ar fi lins şoseaua. Radioactivitatea era ridicată. Urmele acestea aveau o culoare albicioasă şi criblura din asfalt se topise ca sticla. Aerul din jur era sufocant şi îți dădea înțepături în piele. Raper s-a străduit mai tîrziu să deseneze însemnele de pe OZN şi iată cum arătau ele:

În aceeaşi noapte, pe la unu şi jumătate, cei doi piloți ai cargoului aerian C-46 ai companiei braziliene Varig Airlines văzuseră sub ei o pată de lumină roşie, care se deplasa cu mare viteză deasupra norilor, la 2.200 m altitudine.

Zburau cam în aceeaşi direcție cînd deodată, "pata roşie" vină spre avion.

- O farfurie zburătoare! strigă pilotul către colegul său. În acel moment o lumină roşie lovi marele cargou. Motorul din dreapta se opri brusc, stația radio amuți şi carlinga se umplu de fum înecăcios, ca şi cum circuitele electrice s-ar fi topit. Sistemul de orientare al aparatului era ars. Numai experiența mare a piloților îi ajută pe aceştia să întoarcă avionul şi zburînd cu un singur motor, să aterizeze pe pista de la Porto-Alegre. Antenele aparatului erau complet topite. Aparatura de bord, grav deteriorată. Generatorul de curent continuu era total scos din funcțiune, cu bobinele carbonizate. Şi în plus, aripa din dreapta a aparatujui avea acum o culoare brun-întunecată.

Piloții îşi mai aminteau că, după ce **i-a lovit** OZN-ul **s-a stins încet** şi a dispărut.

Cu două luni mai înainte, o întîmplare similară, avusese loc tot în apropiere de aeroportul Porto-Alegre şi tot cu un avion C-47 al companiei Varig-Airlines. Atunci, în jurul orei 9 seara, la 1700 m altitudine, cinci membri ai echipajului trecuseră prin momente de groază, cînd avionul fusese **clar atacat** de un OZN în formă de disc strălucitor, cu o carlingă bombată deasupra. Motoarele avoinului au început să "tuşească", luminile au pălit iar stația radio a murit cu totul. Norocul l-a constituit un strat gros de nori, în care avionul a plonjat scăpînd de OZN. Acesta executase o "manevră" de "învăluire" cu o viteză fantastică şi-i atacase direct din față. Avionul a reuşit să aterizeze cu bine la Rio de Janeiro.

Atacatorul avea însă să o sfîrşească într-un mod nefericit. Martorii acestui sfîrşit au declarat că la un moment dat au văzut un disc strălucitor care cobora in picaj, cu mare viteză, spre apele oceanului, către plaja numită Ubatuba. Cădea atît de vertiginos, încît toți credeau că se va prăbuşi în valuri. Ca şi cum ar fi atins creasta unui val, discul ricoşă spre cer, se înalță vreo trei sute de metri, apoi explodă într-o jerbă de foc şi scîntei, ca jocurile de artificii ale carnavalului din Sao Paolo. Explodă cu un zgomot surd şi înfundat, desfăcîndu-se în mii de bucăți care căzură în apă, pe plajă, pe case, în grădini. N-a fost nimeni rănit sau ars de acele fragmente. Erau reci ca gheața. Toți cei prezenți au adunat cîte au putut, pînă a venit armata. Erau de un alb pur, uşor strălucitor. Nu se îndoiau, nu se turteau şi nu se topeau în foc. Erau foarte uşoare în raport cu dimensiunea. Militarii au confiscat cîte au putut, dar multe au rămas la martori anonimi. Trimise la laborator, unele fragmente au relevat un aliaj compus din 21 elemente, imposibil de obținut în condițiile tehnologiei pămîntene. Alte fragmente erau din magneziu pur, de asemeni greu de

realizat cu mijloacele tehnice de care dispunem. Armata braziliană n-a dat publicității nici un comunicat.

Voi mai aminti un accident, tot cu un avion lovit de un aparat necunoscut. E vorba de un avion militar - Convair-131-D - pilotat de maiorul Stevens din U.S. Air Force, care într-o noapte de iulie 1956 a fost izbit puternic, la altitudinea de 5000 m, de ceva care i-a deteriorat serios partea dreaptă a ampenajului. Avionul a intrat brusc în cădere, s-a prăbuşit la 2000 metri, cînd foarte experimentatul pilot a reuşit să-i redreseze, aterizînd forțat pe aeroportul Bakersfield din California. "Am fost izbit de o farfurie zburătoare"!, avea să declare maiorul Stevens.

Şi se putea vedea cu ochiul liber cum partea din spate a avionului fusese turtită şi deformată de un obiect dur şi cu suprafața plată, **în partea de deasupra,** de sus în jos! Şi tot pe partea dreaptă.

Ciudată coincidență! Toate atacurile au venit cu regularitate din față, după o manevră de învăluire, lovind în stînga avioanelor, adică lovind partea lor dreaptă spre direcția de zbor!

DIGRESIUNE

Din punctul meu de vedere, aceasta denotă o anumită tactică de atac şi nu ceva întîmplător. Aceasta ar putea avea o anume semnificație, deloc întîmplătoare. Mă gîndesc doar la afirmația unui astrofizician renumit, care spunea într-o conferință, că din punct de vedere al simetriei cîmpurilor, Universul noastru ar fi unul de "stînga" (DESTROGIR). Eu nu sînt specialist, dar cine înțelege adevărurile fundamentale ale organizării misterioase la nivel subatomic al materiei, va şti precis despre ce este vorba. De asemenea, voi aminti că remarca făcută de cei doi extratereştrii întîlniți de Larry,

cum că nava lor e propulsată de o turbină electromagnetică, poate fi interpretată ca un schimb de informații între posesorii de automobile care-şi spun:

- Motorul meu e pe benzină, al tău e pe motorină?

Aceeaşi remarcă mai poate sugera faptul că El îl **informau** pe Larry despre **turbina lor electromagnetică,** ştiind că pămîntenii nu dețin decît nave cu turbine reactive funcționînd pe bază de combustibili lichizi sau solizi, nicidecum electromagnetic. Ei mai spuneau că-şi iau energia din spațiul cosmic, ca să înțelegem că nu o cară cu ei în uriaşe rezervoare, sau că au venit să se **alimenteze** aici pe Pămînt. Şi tocmai El smulgeau şi luau la bord smocuri de iarbă! Sigur că da! Mi se pare normal, atîta timp cît dvs., stimați cititori, ați uitat că olandezii şi portughezii şi chiar onorabilii gentlemani britanici parcurgeau trei sferturi din circumferința globului pămîntesc cu **navele lor cu pînze,** pentru a aduce în Europa niscaiva piper şi scorțişoară' Că pînă la urmă nu s-au rezumat doar la piper şi scorțişoară, asta este cu totul altceva! Procesul a fost de lungă durată ca şi vizitele **nevinovate** ale OZN-urilor, care sînt abia la "început". În ceea ce priveşte teritoriul Statelor Unite, presa consemnează că în noiembrie 1896 şi 1897 obiecte zburătoare avînd formă rotundă, sau semănînd cu trabucele, brăzdau cerul ziua sau noaptea, fără nici o sfială. Ele erau construite din metal, căci străluceau în lumină, aveau hublouri luminate şi erau pilotate de **"omuleți".** Locuitorii oraşului Aurora, din Texas, au fost martorii prăbuşirii unui asemenea aparat chiar pe străzile lor. OZN-ul a distrus în cădere o magazie sau ceva asemănător, producînd un incendiu. Nu au fost victime la sol, dar "extraterestrul" care-l pilota şi-a pierdut viața în acest accident. Texanii l-au îngropat în cimitirul oraşului. Era un omuleț mic de statură, cu capul disproporționat de mare, îmbrăcat cu nişte haine nemaivăzute pe atunci.

Ne aflăm în anul 1897. Acesta este, să zicem, primul accident OZN consemnat în presă. Pe atunci nici nu apăruseră zeppelinele.

Scurtă digresiune (1984-1994)

Se pare că sub raport temporal, PREZENTUL înseamnă FAZA CRITICĂ a fenomenului. Adică a conştientizării existenței şi posibilei întîlniri între două civilizații galactice sau mai multe. Spun FAZA CRITICĂ din mai multe motive. Primul şi cel mai important îl constituie subiectul de față, adică ACCIDENTUL. Să presupunem că au mai existat astfel de accidente aiurea în Cosmos. Este posibil ca şi pe alte planete locuite de ființe inteligente, să se fi ciocnit nave diferite, sau nave aie aceleiaşi civilizații. Dar acum eu scriu această carte şi pe mine, ca şi pe dvs., ne interesează cumplit să aflăm cît mai repede şi cît mai exact cu cine şi de ce ne ciocnim? De ce au loc aceste accidente? Care este cauza lor? Puterea mea deductivă, posibilitățile mele de investigație şi interpretare, sînt limitate. Avem limite, şi prima şi cea mai îndărătnică limită o constituie conceptul nostru despre lume şi viață şi stendingul tehnologic pe care-l cunoaştem. Apelez deci la cititori, să umple lacunele mele în acest sens, să meargă cu gîndul pe propriile urme, cunoştințe, principii filozofice, intuiții sau informații secrete. Îi rog pe cititori să nu se sfiască să contrazică afirmațiile acestei cărți; cunoaşterea aparține tuturor minților iscoditoare, aflarea adevărului este un drum greu, complicat, plin de îndoieli. DAR ESTE UN DRUM!

Mai înainte vorbeam de cei care neagă fenomenul OZN pentru simplul motiv că ei nu cred în el sau nu-l înțeleg. Să nu repetăm această greşeală. Să fim oneşti şi puternici. Eu însumi am fost descumpănit constatînd că

numai o persoana (în afară de mine) **mai putea vedea** o farfurie zburătoare, ceilalți de față nu o vedeau! Nu o vedeau pentru că nu era **ceva obişnuit vederii...** Sau poate nu o vedeau pur şi simplu, nefiind **încă adaptați** să vadă aşa ceva. Ce vreau sa spun cu asta? Vă voi povesti o mică întîmplare: acum zece ani mă plimbam împreună cu un vechi şi foarte bun prieten, discutînd probleme legate de pictura abstracționistă. De asemenea, prietenul meu mă introducea în teoria conceptualistă.

El este un mare pictor. Un mare maestru. Eram într-o agora liniştită, din frumosul lui oraş din Est, cînd mi-a pus brusc următoarea întrebare:

- Vezi pata aceea violet pe asfalt? şi mi-a arătat "ceva" în fața noastră, cam la doi metri. M-am oprit surprins, am privit în direcția indicată de el; nu vedeam nici o pată violet!

- Nu văd nimic! i-am spus eu.

- E normal să nu vezi nimic, pentru că nu ştii să vezi! Uită-te cu atenție în jurul acelui smoc de iarbă verde, priveşte cu calm şi încordare! Mi-am aprins o țigară şi am început să privesc acel smoc de iarbă şi atunci ca printr-un miracol am văzut cu **adevărat** în jurul verdelui o pată uşor violet, diafană dar reală, cu diametrul de vreo 30 cm pe asfaltul cenuşiu. Pata **era acolo** şi n-aş fi văzut-o niciodată, dacă prietenul meu nu m-ar fi învățat s-o descopăr. Acest fenomen am învățat să-l regăsesc, să-l caut, şi în pictura marilor muzee. Şi l-am regăsit, înțelegînd ce înseamnă un ochi de maestru. Vederea şi viziunea mea s-au îmbogățit imens din acel moment, după acele 2-3 minute.

În cazul observării OZN-urilor există însă şi altfel de fenomene. Sînt martori care au declarat cu sinceritate că în locurile unde au aterizat acestea, sau în imediata lor apropiere, **au simțit** ceva asemănător cu golul de aer, senzația aceea pe care o ai în avion cînd acesta coboară brusc, sau urcă brusc, fără voia pilotului şi fără să-şi

schimbe direcția. "Ceva" ca o fractură a aerului, ca o deplasare bruscă a **locului,** fără ca acesta să se deplaseze deloc. Dacă acest fenomen se produce (şi precis se produce) şi la **nivelul văzului,** atunci e clar de ce unii văd şi alții nu văd acelaşi OZN. Acum se ştie că navele LOR operează la nivelul schimbării de direcție al cîmpului precum şi la nivelul altor dimensiuni. Spun "dimensiuni" şi asta este deja **impropriu,** din punct de vedere al limbajului curent. Nu este vorba de dimensiune în sensul obişnuit (lungime, lățime, înălțime) ci de forme pe care le ia masa de aer, apă, corpuri solide etc. care se află în preajmă. Fenomenul persistă o vreme ca **şi forma** apei dintr-un vas care s-a spart.

Se spune, de exemplu, că aerul din interiorul anvelopelor unui automobil continuă să se învîrtă mult timp după ce automobilul s-a oprit. Eu cred că aşa este, chiar dacă n-am **văzut** fenomenul cu ochii mei. Cred că aşa e!

Bob Lazar, care a lucrat la cercetarea sistemului de propulsie a OZN-urilor (în cadrul unui proiect SECRET) explică fenomenul prin orientarea la 90° a cîmpului de propulsie față de verticala cîmpului gravitațional. Aceasta face să apară o **redimensionare** (expresia îmi aparține) a spațiului, o deplasare de plan a percepției umane prin apariția unei forme cu o "latură" în plus (o dimensiune în plus, n.a.).

Cu asemenea "jonglerie", ochiul uman nu este acomodat şi, dacă ochiul nu transmite centrilor nervoşi din creier **această informație** (şi nu o transmite în lumea noastră normală), atunci rațiunea umană nu **concepe** aşa ceva. Sau o concepe foarte greu, cum s-a întîmplat cu contemporanii lui Giordano Bruno, Galileo, cum s-a întîmplat cu schema atomului **văzută** de Niels Bohr şi cum se întîmplă în prezent cu teoria relativității a lui Einstein.

Şi apoi eu mai cred că noi, oamenii, stăm destul de prost la capitolul senzațiilor vizuale. În primul rînd, se ştie că 70-80% din imaginile transmise creierului de ochi

constituie **verdictul absolut** pentru acesta (chiar dacă sînt imagini de film, de pe ecranul televizorului, din fotografiile revistelor, chiar dacă e vorba de trucaje), ele au pentru creier caracter real. Imaginile înseamnă realitatea!

Dar care imagini? Cele familiare, cu care sîntem obişnuiţi şi informaţi genetic. Realitatea noastră! Aţi auzit pe cineva că vede cald? (Există culori calde şi reci, asta o ştiu tot de la marele meu prieten, pictorul). Vede cineva rece? Noi vedem raza aurie a soarelui şi simţim senzaţia de cald pe piele. Şi creierul nostru nu face brusc legătura între culoare şi senzaţie. Dar El, care au ochii neobişnuit de mari, spun că văd cald (în infraroşu). În infraroşu noi nu vedem nimic, abia dacă simţim o vagă undă de culoare. Ei văd undele RADAR care se pare că-i înspăimîntă, îi tulbură, pentru că le văd direct în creier! Aşa cum simţim, noi simţim direct în stomac **infrasunetele.** Medicina modernă ştie deja că simpla deschidere a ochilor înseamnă pentru creier o amplificare de trei ori a biocîmpului emis de acesta.

TORENTUL DE IMAGINI

În foarte multe materiale socotite o vreme TOP SECRET se vorbeşte despre acest subiect. Citez din acest material:

> "Deşi vă imaginaţi că simţurile noastre nu au acces decît la trei dintre aceste dimensiuni (spaţiul psihologic şi timpul), faptul se datorează unei simple evaluări greşite a conceptului psihologic de percepţie. Lumea exterioară pe care o cunoaştem este o **iluzie elaborată** pentru creierul nostru. (Aici fenomenul de **iluzie elaborată** se referă de fapt la modul natural, antogenetic şi filogenetic al omului de a percepe realitatea - n.a.). Astfel, dacă o frecvenţă electromagentică ne apare sub forma unei culori frumoase (orange de

ex.), atunci cînd valoarea sa este diminuată cu cîțiva cicli/secundă, ea este captată de **organele noastre nervoase** printr-o senzație diferită, aceea de căldură! Dimensiunile distincte ale naturii sînt percepute separat, astfel ceea ce numim masa unui obiect este de fapt percepția iluzorie a unui alt grup de dimensiuni.

Cît despre comunicare:

Au mai fost şi alte lucruri care au condus la o concepție total eronată asupra organizării sociale terestre. Au fost înregistrate sute de emisiuni radio electrice diferite, provenite din diverse puncte ale planetei, într-o gamă largă de frecvențe...

Pentru ca situația să se complice şi mai mult, am recepționat emisiuni de televiziune (!?!). **Noi încă mai ignorăm** faptul că astfel de frecvențe erau purtătoare de imagini (adică El ne credeau şi mai înapoiați! n.a.). Interpretîndu-le acustic (?) şi luînd în considerație faptul că ele erau folosite în America de Nord, am crezut că in zona respectivă se vorbeau trei limbi, dintre care ultima (corespunzînd semnalelor video) nu prezenta nici o similitudine cu celelalte (acum El demonstrează că sînt mai "naivi" decît credem noi! n.a.).

Extraordinara anarhie lingvistică (complicată şi mai mult de interpretările false) împreună cu enorma gamă de diferențe tehnice relevate la echipamentele şi construcțiile amplasate în diferite zone ale planetei, ne-au lăsat realmente uimiți.

Era astfel imposibil să ne formăm o imagine unitară referitoare la ce şi cum ar putea fi Civilizația Terestră. În schimb compoziția atmosferică studiată pe mostre luate din diverse puncte ale Pămîntului şi la diverse altitudini ne-a indicat că putem ateriza şi respira pe Terra fără a avea nevoie de echipamente auxiliare pentru respirație."

Primul lucru clar, în sfîrşit: El respiră! Şi respiră aerul nostru fără probleme. Mai aflăm ceva mai încolo că **El** se **pot modela** atît de bine încît se pot disimula în OAMENI!

Mai vreau să fac o remarcă:

Studiile anterioare şi poate ulterioare au fost făcute de un grup de "specialişti" cu o compoziție cel puțin bizară (pentru noi):

1. Conducătorul grupului expediției pe Pământ era o entitate, un individ de profesie biolog, în vîrstă de 31 ani.

2. Un specialist în comunicații, în vîrstă de 78 de ani.

3. O specialistă de 32 de ani în patologia sistemului digestiv.

4. Sociologul grupului avea doar 22 de ani şi a murit (accident) pe Pământ, la 6 noiembrie 1951 în Iugoslavia.

5. O fiziciană de 18 ani specializată în structura materiei.

6. Un "specialist" în psihologia umană (să fim serioşi), în vîrstă de 18 ani, care a rămas pe Pământ (precis a rămas ca să-şi continue "specializarea").

Mai aflu că în martie 1948, El au aflat de existența noastră ("Aceşti .El" pentru că "ALȚII" aflaseră cu mult înainte) Că o navă cu viteza de 110 000 km/sec, ar avea nevoie de 35 ani să parcurgă distanța El-NOI în linie dreaptă. De aici încep ciudățeniile.

Primul grup, 24 de persoane în două nave lenticulare, au ajuns pe Neptun, apoi pe Marte şi în sfîrşit pe Pământ. Nu au aterizat.

Al doilea grup a ajuns pe 28 martie 1950, **luînd-o pe scurtătură** (izodinamică a SPAȚIULUI multidimensional). Au aterizat la ora 4:16 minute şi 42 secunde, la 2338 m altitudine, în apropierea satului La Javie în Franța, la frontiera cu Elveția, undeva în Alpi, 28 martie 1950, ora 4 şi un sfert! G.M.T.! Aceasta este o scurtă prezentare a personajelor, a locului şi a timpului acțiunii. Cunoaştem şi cîte ceva din mentalitatea LOR. Să întoarcem puțin foaia:

20 mai 1950 ora 16:00 (deci două luni mai tîrziu, tot în Franța, lîngă Loire). „

"Am văzut două mîini imense apărînd în fața mea. Aveau cinci degete la fiecare mînă, erau de culoare neagră cu o tentă gălbui-arămie. Degetele erau groso-

lane şi tremurau. Mîinile nu mă urmăreau din spate, ci de deasupra. S-au repezit şi m-au apucat de cap (E vorba de o femeie care se întorcea spre casă prin marginea unei păduri). Nu se vedeau brațele. Doar labele negre. Mi-au smuls în sus capul către ceva foarte dur, ca o platoşă de fier; am simțit rece în păr şi pe ceafă! (Groaznic! n.a.). Mă strîngeau ca o menghină, răsucindu-mi gîtul. Nu erau făcute din carne. Apoi degetele mi-au acoperit fața, nasul, ochii, gura. Nu puteam să strig, întregul corp îmi era paralizat ca de o descărcare electrică. Apoi începură să mă zgîlțîie înainte şi înapoi lovindu-mi capul de un fel de carapace dură. Am auzit apoi un fel de rîs inuman, aspru, gutural. Mi se făcu rău. Rîsul încetă brusc.

Apoi un genunchi de fier mă lovi groaznic în şale. Eu m-am prăbuşit. Mîinile care mă țineau de cap începură să mă tîrască. Am auzit nişte cuvinte, ca şi cum El ar fi vorbit dincolo de un gaed şi brusc m-au lăsat într-o mică poiană din pădure. Mă gîndeam la viața mea! Am văzut atunci aproape de mine iarba călcată sub paşii unei ființe invizibile, am văzut crengile dîndu-se la o parte ca şi cum cineva trecea pe acolo! Eram îngrozită. Am început să mă tîrăsc pînă la drum. Muşchii nu mă ascultau. Parcă aveam ceva greu pe umeri şi simțeam un foc în spate, o flacără, care-mi atingea spatele."

Poliția, care a anchetat la fața locului a constatat: salcîmii erau arşi şi rupți în multe locuri, mărăcini înnegriți şi smulşi, gardul păşunii avea stîlpii de lemn arşi sau smulşi cu totul, sîrma era răsucită şi ruptă. Martora, care avea dungi roşii pe față, şi picioarele şi spatele zdrelite, şi-a amintit că după ce a ajuns la drum, a fost aproape trîntită jos de o lumină care apleca copacii vîjîind ca o furtună şi care a dispărut pe cerul Franței.

Să fi fost aceştia "SPECIALIŞTII" grupului aterizat cu două luni înainte, sau "ALȚII"? Să aibă El asemenea maniere, apucături, îndeletniciri, în dorința lor superioară, galactică, de a "studia" planeta noastră şi pe locuitorii ei?

Să fie tot ei aceia care, tot în Franța, o lună mai tîrziu, smulgeau din funie o văcuță sub privirea îngrozită a unui tînăr fermier?

Iată ce spune acesta (citez din memorie):

"Mă întorceam către casă mergînd liniştit cu junca de frînghie, cînd dinspre un lan de porumb apăru o farfurie zburătoare drept pe deasupra noastră, la mică înălțime. în acel moment am văzut cum văcuța e săltată în sus vreo trei metri, frînghia mi-a scăpat din mînă şi am scos un strigăt!

Atunci i-au dat drumul şi junca a căzui lată, ca moartă în praful drumului. Noroc că şi-a revenit după vreo zece minute! Farfuria s-a pierdut în înaltul cerului."

Să fi fost tot El şi în acest caz?

Să spicuim dintr-o declarație a lor publicată în multe reviste de specialitate (UFO Magazin):

"Noi urmărim două obiective: contactul direct cu un grup de locuitori tereştri în vederea unui schimb de informații referitoare la **civilizațiile din care facem parte,** evitînd tulburarea restului societății terestre. Restul (oamenilor), saturați de idei preconcepute, închişi **în strimte limite mentale** şi foarte impresionați de dezvăluirile nostre...etc, etc."

Să vezi şi să nu crezi! Vom analiza un pic mai încolo şi ce **echipamente au** indivizii. Şi cum **transmută** ei elementele. Le vom analiza pentru simplul motiv că pare straniu ca o civilizație dotată cu aparatură capabilă să **transmute siliciul în alimente** mai are nevoie, sau **se pretează** să mutileze animale terestre şi oameni "tereştri"

Poate fac o confuzie? Poate procedează asemeni omului care calcă nepăsător un muşuroi de furnici, mai bine organizat decît orăşelul în care locuieşte, cu indivizi (furnicile) specializați în diverse treburi, cu ierarhii şi atribuțiuni clare şi precise în lumea lor - furnicarul!

Ar fi greu de crezut, dar nu imposibil. Mai bine să nu ne amintim de exemplele furnizate de "civilizatorii" propriei noastre planete fie că îndeplineau actele lor

civilizatoare în Țara Atzecilor, în Mexic, în Țara Regelui Pană de Vultur, în Țara Soarelui Răsare, în Siberia, Europa, Africa, Arabia. Doamne-Dumnezeule! Şi eram noi, între noi!

Aveam doar cîteva principii diferite, sau cîteva elemente de cultură sau civilizații diferite, nu eram din galaxii diferite!

Pe scurt, ne putem aştepta la orice! Absolut la orice! Nici nu e nevoie să ne lăsăm fantezia sau imaginația să zburde pentru că şi aici, în acest domeniu pînă de curînd fantastic, realitatea întrece orice închipuire. Scriu REALITATEA fără nici o teamă de eroare sau exagerare N-o să cred eu acum că mii, sute de oameni, sînt nebuni, psihopați, aiuriți, hipnotizați, somnanbuli, telepați, autori ad-hoc de literatură SF, mitomani, posedați de duhuri, de diavol sau de fantome.

Pămîntul e mare! Sînt oameni care de generații n-au pomenit, n-au văzut, n-au auzit de invazia de lăcuste, de şobolani, de termite! Asta nu înseamnă că nu există nori de lăcuste care distrug totul în calea lor, sau hoarde de şobolani care înnegresc cîmpia, sau termitele care distrug tot ce le iese în cale. Sînt oameni pe planeta asta care n-au văzut în viața lor zăpezi, ghețuri, nu ştiu ce-i aia o ninsoare! Asta nu înseamnă că nu există ghețari, zăpezi; ninsori mirifice sau viscolite. Televiziunile lumii au transmis ASELENIZAREA, dar se sfiesc să transmită o banală ATERIZARE OZN! Cică să nu se sperie lumea; că omenirea nu e pregătită (pasămite). la să vedem?

29 noiembrie 1979 Madrid. Ora 24:00. Postul de Radio Național îşi întrerupe transmisia. Se dă un comunicat special: "Deasupra oraşului Madrid se află "o navă" de mari dimensiuni care emite o lumină albă! Această navă nu este de origine cunoscută şi nu răspunde semnalelor de identificare cerute de Aviație şi Apărarea Spațiului Aerian." Tot Madridul cu mic cu mare este pe străzi. "Ceva" luminat feeric, mare cît un teren de football traversează cerul la mică înălțime şi se opreşte

deasupra intersecției bulevardului principal. Spaniolii privesc înmărmuriți, fac fotografii, strigă, se agită ca la fiesta. "Nava" nu se mişcă pînă la 4:00 dimineața. Deodată OZN-ul dispare subit. Stupoare. Nici nu apucaseră madrilenii să intre din nou în aşternuturi, cînd la ora 4:16, deasupra Pieței Major, apăru o altă "navă", mai mare decît prima, de o formă poliedrică şi înveşmîntată în culori roşii, verzi, albastre, galbene, albe, ceva mirific şi de necrezut, care întrecea în lumină soarele ce apărea la orizont. S-au deschis cafenelele, cofetăriile, lumea stătea şi privea ca la spectacolul de carnaval, salutau, făceau semne, **cu toate că nu erau pregătiți pentru aşa ceva!** Nici spaimă, nici oroare, nici haos național! Remarca pe care vreau să o fac este următoarea: despre acest "fenomen", 300.000.000 de oameni din Estul Europei n-au ştiut nimic, cu toate că evenimentul s-a întîmplat în Europa. Nu mai vorbim de China, India, Indochina, Malaezia, cu alte sude de milioane de oameni.

În acelaşi timp, televiziunea din Noua Zeelandă deținea un film color cu 23.000 de imagini ale unui OZN cu diametru! de 30 metri, avînd o carlingă transparentă deasupra, cu lumini colorate şi intermitente de jur împrejur şi care a "ridiculizat" prin manevrele sale avionul în care se afla o echipă de reporteri ai televiziuni. OZN-ul era însoțit de alte două "aparate": unul triunghiular şi altul care făcea loopinguri cu 5000 km/h.

În 1978 nimeni nu zbura făcînd loopinguri cu 5000 Km/h. Nu ne permitea tehnologia, rezistența materialelor, inerția, gravitația!

Capitolul 12

ATAC LA SOL

Un enorm disc zburător a aterizat la 3 metri de sol. Din el au coborît nişte indivizi foarte înalți. Îmbrăcați in salopete argintii.
Ei aveau capetele foarte mici, erau plați şi erau însoțiți de un robot mic de culoare neagră
Aceştia l-au făcut "invizibil" pe un băiat din parc
Agenția TASS, 10 oct. 1989

Şi mai stranie pare întîmplarea petrecută în septembrie 1977, tot pe la 4:00 dimineața. Deasupra unui oraş rusesc, pe malul lacului Onega, a apărut o navă de formă elipsoidaiă, cu un diametru de 100 metri, cu luciri metalice aurii, care la un moment dat a început să "mitralieze" oraşul cu fascicole de lumină scurte şi strălucitoare. Şi mai ciudat e faptul că fascicolele respective, acolo unde loveau asfaltul, provocau nişte găuri rotunde, perfecte şi adînci, iar acolo unde au lovit ferestrele caselor au decupat pur şi simplu rondele de *5* mm - 4cm, ca tăiate cu un laser tubular, rondele ce cădeau în casele oamenilor.

Nici o persoană nu a fost atinsă sau rănită. După ce şi-a terminat "bombardamentul" care a durat vreo 10 minute, o "navă" mai mică s-a desprins din "nava mamă" şi a plonjat în apele lacului. La locul scufundării apa avea o culoare roşiatică în centru şi albastru-închis de jur-împrejur. Valurile concentrice erau colorate la fel. "Nava - Mamă" a dispărut subit.

ATAC LA PERSOANĂ

28 noiembrie 1954. Ora 2:00 noaptea, în suburbiile oraşului Caracas, un camion de marfă se îndrepta spre Petare. Gustavo, şoferul se află la volan. Alături de el ajutorul său Jose. Şoseaua este deodată puternic luminată de un disc metalic de vreo 3-4 metri gata să aterizeze şi să le taie drumul. Gustavo frînează si coboară să vadă ce-o fi drăcia aia! Se apropie orbit de lumină. Din acea lumină se desprinse "o dihanie păroasă", pitică, cu ochi strălucitori care-l atacă cu ghearele şi-l trînti pe spate. Gustavo nu-şi pierdu cumpătul. Se mai bătuse ei şi cu adversari mai puternici. Căzut pe spate cum era îşi înfipse cuțitul în umărul creaturii care era peste el. Cuțitul alunecă pe ceva metalic. În acei moment adversarul se dădu înapoi, dar un al doilea "păros" ieşit din "farfurie" îl paraliza pe Gustavo cu un fel de lanternă. Jose mai văzu alți doi extratereştri care aveau în mîini pietre şi pămînt. Jose o rupse la fugă să ceară ajutor de la postul de poliție pe lîngă care tocmai trecuseră. La scenă mai asistă un medic care era cu maşina lui în drum către un pacient. Medicul şi polițiştii îi dădură primul ajutor lui Gustavo. Acesta avea o tăietură adîncă în pielea capului, pe gît şi pe umărul stîng.

"În lumina aia, spunea Gustavo, am văzut că "părosul" avea ochi galbeni ca de pisică şi labele ca de broască, cu gheare de 2-3 cm." Urmele lăsate atestau acest lucru.

10 decembrie 1954. Tot în Venezuela, la nici două săptămîni de la incidentul anterior, în tufişurile de pe marginea şoselei naționale, doi băieți, Jesus şi Lorenzo, care căutau să vîneze iepuri, au dat peste "o farfurie" din metal lucios, ca două ligheane unul peste altul.

Băieții s-au apropiat tiptil, cu puşca în mînă, dar fără cartuşe (le terminaseră), cînd au fost atacați de "patru

pitici" păroşi, cu ochii bulbucați, cu gheare, care l-au înşfăcat pe Jesus. Lorenzo a început să-l lovească cu patul puştii cît putea el de tare, lovind la grămadă creaturile care păreau de metal, pînă i-a pus pe fugă şi puşca s-a rupt în două. "Farfuria" şi-a luat zborul cu un jet de scîntei pîrjolind tufişurile. Lorenzo şi-a tîrît prietenul paralizat pînă la şosea şi cînd acesta şi-a revenit, s-au dus la poliție. Cercetările au găsit la locul incidentului iarba şi tufişurile arse, precum şi puşca de vînătoare sfărîmată. Din declarațiile celor doi, care erau în stare de şoc şi plini de răni şi zgîrieturi, reiese că "nava avea vreo 3 m în diametru, lumina puternic la bază, era metalică, după cum lucea, şi "atacatorii" erau în număr de patru, avînd circa un metru înălțime, corpul acoperit cu păr, gheare!"

Semnalmentele corespund întocmai întîmplării anterioare cu cei doi şoferi. Este clar că "entitățile" erau vădit agresoare, rudimentare, cu toate că posedau "arme" capabile să paralizeze omul şi o navă sofisticată, nemaivăzută. Au atacat totuşi direct, folosind ghearele, vădind intenții clare de rănire şi capturare a unei ființe umane. Ca şi în cazul femeii de lîngă Loire (Franța) "ceva" nu le-a mers, "ceva" ce nu ține de forță sau tehnologia ambelor părți, ci mai mult de partea umană. Atît femeia, şoferul, cît şi adolescentul Lorenzo, nu au cedat psihic. Psihic nu s-au dat bătuți, chiar dacă fizic erau paralizați.

Asta se pare că-i blochează pe extratereştri, în cazul încercărilor de răpire. Să existe oare un ASCENDENT psihologic al pămîntenilor asupra extratereştrilor, oricare ar fi El? Se ştie că şi în cazul răpirilor sau al întîlnirilor de gradul IV, cînd oamenilor implicați li s-a cerut să uite incidentul, aceştia şi-au amintit mai devreme sau mai tîrziu aproape totul. Mai în toate cazurile se poate însă constata ascendentul fizic al pămîntenilor. Cu foarte puține excepții, oamenii sînt mai înalți, mai puternici, mai armonios construiți fizic şi - evident - mai frumoşi! Acesta

nu este un punct de vedere subiectiv sau doar un premiu de consolare pentru rasa umană ci o constatare din care să deducem un raport posibil între El şi NOI. Probabil că dacă El ştiu mai multe decît noi în domeniul exobiologiei atunci au şi mai multe posibilități de comparație. Şi comparația ar putea să le fie defavorabilă. Din unele puncte de vedere. Evoluția nu înseamnă întotdeauna ceva mai bun şi mai frumos, ci ceva mai bine adaptat!

Şobolanii sînt mai bine adaptați decît caii. dar eu prefer caii. Şi cred că şi extratereştrii "gîndesc" la fel. Şi oamenii sînt diferiți, dar în ceea ce îi priveşte pe El, diferențele sînt foarte mari, încît o scurtă trecere în revistă a cîtorva "tipuri" de extratereştri ne va pune pe gînduri.

1947 - Accidentul de la Magdalena - patru extratereştri descrişi ca avînd aproximativ 1,20 m înălțime, capul mare fără păr, ochii foarte mari, depărtați, nas, gură, urechi abia schițate, pielea galben-cenuşiu, trăsături asiatice, cinci degete, costume fără aparate de respirat.

1947 - 23 iulie - Brazilia (Bauru). Nava metalică cenuşiu argintie, diametru 45 m. Ocupanți de peste 2 metri, picioare lungi, capul chel fără sprîncene şi barbă, ochi rotunzi foarte mari, nu se semnalează nas, gură, urechi, costume complete de scafandru, transparente, umflate, cu aparate metalice în spate. Săltau şi se zbenguiau aruncîndu-şi de la unul la altul pietroaie foarte mari. Spuneau că vin de undeva dintr-un sistem cu şapte planete în jurul unui astru.

1948 - Accidentul Laredo (Texas) - un extraterestru de cca. 1m înălțime, capul mare, ochi enormi, dispuşi la 180°, mîini cu patru degete.

1950, 2 iulie - Steep-Rock, Ontario. Deasupra locului un OZN ca două farfurii imense, lipite împreună pe marginile lor. HUBLOURI negre la distanță de 1 m. Deasupra avea un fel de cabină deschisă spre interior.

Deasupra se afla o roată care se învîrtea lent, manevrată de "o creatură" cu o cască de culoare roşu aprins. Dedesupt vreo zece omuleți de 1-1,20 m cu căşti albastre care se mişcau în cerc în jurul deschizăturii de deasupra OZN-ului. Erau toți îmbrăcați absolut la fel, păreau nişte roboți avînd pe piept ceva metalic, nu li se distingeau trăsăturile. Se mişcau ca nişte automate, trebuia să-şi rotească picioarele ca să schimbe direcția Unul dintre ei trăgea apă din lac printr-un furtun verde şi deversa ceva în loc printr-un alt furtun. Deodată, toți dispărură. OZN-ul cu un diametru de 14-15 m la centru şi cea 3,5 pe marginile cu hublouri, se înălță cu o rafală de vînt într-un unghi de 45° şi dispăru rapid. Apa avea o culoare albastră-roşiatică cu reflexe aurii acolo unde fusese nava. Mai multe persoane de încredere au urmărit OZN-ul.

1951, septembrie - Australia Centrală. Un OZN din metal strălucitor staționează. Avea diametru de aproximativ 15 m. Un al doilea OZN asemănător aterizează lîngă primul. După cîteva minute de la aterizare, un om foarte mic a ieşit pe dedesuptul aparatului şi a pătruns în cel staționat alături tot pe la bază. Omulețul purta îmbrăcăminte argintie şi avea un cap mare şi rotund care strălucea. După puțin timp, OZN-ul în care pătrunsese omulețul a început să bîzîie ca un stup de albine şi s-a înălțat spre cer urmat de cel care aterizase.

1952, iulie - Hassellach, R.D.G. Dl. Limke de 48 de ani vede un OZN ca o "cratiță" de 15-20 m diametru şi două ființe cu siluete omeneşti, argintii, cu hainele strălucind metalic. Unul dintre extratereştrii avea pe piept o lumină intermitentă. Speriați, extratereştrii se urcară cu repeziciune în carlinga de deasupra OZN-ului, bordurile acestuia începură să scînteieze prin nişte orificii de 30 cm diametru, rotindu-se în jurul axului central şi decolă cu un şuierat deasupra pădurii.

1952, 30 iulie - Valea Valenco, Italia. Soții Mingrezzi declară: un disc de 10 m diametru şi 3 m înălțime, cu

aspect metalic urcă dintr-o vale şi aterizează lin pe un gheţar. Toate sunetele au încetat să existe. Din OZN apăru "un om îmbrăcat în costum de scafandru cu luciri metalice. Mergea greoi din cauza costumului, avea un cilindru metalic în mînă şi un rucsac, cu o antenă în spate. El inspecta nava de jur-împrejur. Martorii erau paralizaţi parţial, dar au putut fotografia atît nava cît şi pe ocupantul ei. Cînd OZN-ul a decolat, după cca. 10 minute, viaţa a revenit la normal. Interesant că nici extraterestrul, nici martorii nu lăsaseră nici o urmă pe zăpadă.

1952, septembrie - Flatwoods, Virginia V. Ceva a aterizat pe o colină. Cînd martorii s-au dus să vadă ce este, s-au trezit faţă-n faţă cu un uriaş de 3 m, cu aspect uman, îmbrăcat cu un costum verde închis şi purtînd o cască rotundă pe cap. Cînd martorii s-au apropiat de el, acesta a scos un fel de şuierat şi i-a stropit cu o ceaţă nocivă care a cauzat îmbolnăvirea cîtorva oameni. Apoi gigantul a fugit pierzîndu-se în pădure.

1953, 9 octombrie - Guadalajara, Mexic. Antonio Apadaca declară: la ferma lui a aterizat o navă albăstruie, circulară, plutind şi rotindu-se "ca o frunză-n vînt." Din ea au coborît "două persoane mici cam de 1,20 m (cel mai înalt), îmbrăcaţi în costume ca de aviator, de culoare gri, dintr-o bucată, curele late şi lucitoare, cu căşti pe cap care le acopereau părul ondulat. Ei vorbeau o spaniolă curată şi au spus că vin ca prieteni. Antonio i-a invitat să viziteze ferma, le-a dat să mănînce dulciuri şi fructe. Au refuzat alcoolul. Au vizitat livada, grădina de legume, păsările şi porcii şi s-au speriat de mugetul unei vaci. Antonio a mai observat că "au ochi de animal sălbatic, pielea de culoarea fildeşului şi părul prea lung. Cînd au observat că Antonio îşi dă seama că sînt bizari, ei au declarat că vin din altă lume şi că noi, pămîntenii am putea atinge stadiul lor de dezvoltare într-un timp mult mai scurt decît au făcut-o ei! Extratereştrii foloseau între ei o limbă guturală aspră şi de neînţeles. Antonio a

plecat cu OZN-ul pe planeta lor, de unde s-a întors pe 14 octombrie la prînz. Călătoria durase cu totul 115 ore terestre, adică aproape 4 zile pămîntene. Unde o fi fost Antonio Apadaca?

1954, 23 august - Lugrin, Franța. D-na Elise Blanc vede "ceva" în apropierea casei, într-un loc izolat, care seamănă cu o platformă de aluminiu pentru transport. În apropierea vehiculului se aflau doi "omuleți" în haine argintii care "grohăiau ca porcii". Cînd d-na Blanc s-a apropiat din curiozitate, "omuleții" şi nava lor dispărură într-o jerbă ca o flacără.

1954, 30 septembrie - Jussey. Doi martori văd un disc luminos care aterizează exact lîngă ei. Din disc ies "doi oameni foarte înalți, îmbrăcați în alb şi care fac semne prieteneşti". Cei doi martori o rup la fugă.

1954, 4 octombrie - tot Franța. Fermierul Garreau asistă cum pe tarlaua lui aterizează o navă rotundă cam cît un camion O trapă glisează şi apar "doi oameni normali, de rasă europeană, îmbrăcați în "salopete cafenii." Ei dădură mîna cu fermierul, mîngîiară cîinele care stătea cuminte şi întrebară în franceză dacă Parisul e la Nord? Cei doi îşi dădură seama că fermierul e perplex, se urcară în navă şi decolară într-o secundă.

1954, 1 noiembrie - lîngă Arezzo, Italia. Martora de 40 de ani vede, în timp ce se îndrepta cu flori spre cimitir, o navă dublu conică din metal, cu două scaune mici în partea de jos. Apărură doi omuleți de aproape un metru înălțime care-i zîmbeau arătîndu-şi dinții albi şi mărunți. Purtau costume gri şi căşti roşii. Aveau o umflătură în mijlocul frunții şi vorbeau într-o limbă necunoscută. Unul din omuleți îi luă martorei florile din mînă şi decolară cu nava lor în înălțimi.

1970 - Los Angeles. Lou Briggs descrie: o arătare albă cu mîmile lungi, ochii verzi, capul mare cu o gaură în loc de gură, care pluti prin aer şi trecu prin pereții casei şi ai navei aflate în curte.

1975 - C. Diaz (Argentina): OZN sferic, diametru 3 m, umanoizi subțiri, 1,70 m, capete mici, netede, fără ochi, nas, gură, urechi, păr, cu pielea verde, brațe grosolane, terminate cu ventuze cu care i-au smuls păr din cap şi de pe piept. Constatare făcută de 46 medici.

1983 - Stormville (New York). OZN în formă de V, 120 m, cu lumini, cu ocupanți de 1,60 m, umanoizi, capete foarte mari, guri mici, fără nas, urechi abia schițate, îmbrăcați în costume negre.

1985, 26 decembrie - W. Strieben. OZN-ul enorm acoperit cu lumini...o arătare de 1,10 m cu o pălărie pe cap, ochi cu orbite imense, gura cu colțuri luînd şi forma de "O", pe piept o platoşă cu cercuri concentrice. În navă mai erau roboți de forma descrisă mai înainte: umanoizi scunzi, piele cenuşiu-albăstruie, față lătăreață, ochii adînciți în orbite, guri umane, nas mic; entități, 1,5 m, subțiri, ochi negri, bulbucați, alungiți, nasul şi gura ca nişte tăieturi, fără urechi, fără păr; nişte ființe mai scunde dar asemănătoare, cu ochii mari şi rotunzi - ei erau cei mai numeroşi. În total 4 tipuri diferite ce constituiau un echipaj numeros pe o "Navă Mamă."

1989, 4 iulie - V. Prokofieva, Kiev. Navă cilindrică, metalică, cu antene. Trei extratereştri ce păreau gemeni, costume argintii, umanoizi, fețe de culoare albă, palidă, păr auriu ondulat, ochi mari strălucitori. Au vorbit rusa arhaică, declarînd că vor să răpească oameni (?). Admitem că ori spuneau adevărul, ori sînt înzestrați cu simțul umorului, deoarece rusoaicele (erau trei) i-au rugat să nu le răpească, fiindcă au familii, copii, soți. Înțeleg că dacă nu aveau aşa ceva, se lăsau răpite cu plăcere.

Pînă aici toate bune şi frumoase, dacă n-ar predomina o oarecare atmosferă de stranietate şi bizarerie în toate aceste relatări. Sigur că şi martorii îşi au partea lor de "interpretare" a ceea ce au văzut şi simțit, în raport cu şocul produs, de starea emoțională, de cultură şi nivelul de înțelegere a fenomenului. Chiar şi oamenii ne par cîteodată stranii cînd se schimbă moda vestimetară, sau

cînd un necunoscător pătrunde pe o bază de lansare a NASA, în cartierul cosmonauților, în compartimentul unde aceştia probează costumele de zbor sau cele de ieşit în spațiul cosmic. Mai sînt şi filmele SF, revistele, cărțile...Să vedem acum, cum descriu specialiştii făpturile venite din alte lumi.

Capitolul 13

FAȚĂ ÎN FAȚĂ

Dar care este ADEVĂRUL? Întrebă Pillat
Noul Testament.

Coloneiul Horner, doi ofițeri operatori de film ai bazei Air Force, doi ofițeri tehnici, unul de stat major, o echipă de operatori specializați şi cu aparatură de mare viteză pentru teste de lansare. Impresiile lor, inclusiv peliculele filmate.

25 aprilie 1964, ora 6 dimineața - Holloman, Alamogordo: "Obiectul, ca o cadă de baie, s-a legănat ca o frunză cam 1 minut, după care a aterizat pe trei picioare extensibile." Pe terenul de primire se aflau: Comandantul bazei Hollomon, doi ofițeri de aviație, cîțiva oameni de ştiință din Air Force. Un panou glisant a alunecat în peretele navei şi au apărut trei extratereştri în combinezoane de paraşutist, scunzi de statură (nu se apreciază înălțimea!), cu pielea gri-albăstruie, cu ochi depărtați unul de celălalt, cu pupile verticale, cu nasuri proeminente. Purtau căşti pe cap sau era chiar părul lor împletit ca nişte frînghiuțe? Cînd Comandantul Horner s-a adresat extratereştrilor, aceştia au folosit dispozitive de traducere (?). În altă relatare se spune despre căşti că aveau dispozitive de comunicare, şi că în mîini cei trei (care aveau dimensiuni umane) purtau aparate de

traducere. Şi acum o a treia mărturie, tot a unui ofițer Air Force, U.S. Army, dată în 1992:

"Recent, întregului personal militar de la Fort Allen i-au fost prezentate cîteva filme cu informații dovedind că OZN-urile sînt reale. Ne-a fost arătat un film vechi alb-negru despre prăbuşirea unui OZN, care s-a petrecut în New Mexico. Am văzut cu toții obiectul zburător semiîngropat în pămînt, la un unghi de 45°, alături fiind corpurile cîtorva membri ai echipajului (extraterestru). Conform celor arătate, aceştia aveau aproximativ 1,50 m înălțime, subțiri, foarte palizi, capetele mari şi fără păr Aveau ochii foarte mici, rotunzi, nasuri mici, dar nu-mi amintesc să fi văzut guri sau urechi."

În sfîrşit îmi mai amintesc de o relatare din presă (o răpire), în care victima umană, dusă la bordul navei extraterestre de obişnuiții "omuleți", a întîlnit acolo doi humanoizi înalți de 1,60 m, un bărbat şi o femeie, cu pielea şi păru! arămii, ca şi cum orau bronzați, frumoşi şi bine făcuți, cu ochii de culoare violetă. Aceştia erau piloții OZN-ului. Ei şi-au arătat nava, cabina de comandă, aparatele de bord, i-au dat încredere. Aveai însă senzația că sînt nişte **replici umane prea perfecte,** cu o anume răceală şi exactitate în ceea ce făceau şi erau.

"CEI 9"

Studiile care s-au efectuat în cadrul diverselor "Proiecte Top Secret" în ultimii 50 de ani afirmă că există 9 (nouă) tipuri diferite de extratereştri care domină istoria OZN-urilor. Toate aceste nouă "specii" diferite care vizitează Terra de vreo 250.000 de ani încoace, au o tehnologie total diferită de a noastră în toate privințele, au surse de energie la discreție, posedă, la diverse trepte de aplicare, ştiința folosirii proprietăților subatomice, precum şi un alt concept (cel corect) în legătură cu materia şi spiritul. Atît posibilitățile tehnice cît şi cele bio-psihice sînt diferențiate la cele nouă tipuri extraterestre,

dar au ceva comun: faptul că pot călători pînă la noi pe Terra şi că **ceva** (ce nouă ne scapă deocamdată) îi interesează în mod deosebit aici.

Oricum sîntem absolut siguri că noi reprezentăm pentru El nişte "unicate" intergalactice, indiferent de diversitatea tipologică a pămîntenilor.

NU TOATE SECRETELE SÎNT IMPORTANTE!

E posibil ca Terra să fi devenit "destinația" predilectă a Ceior nouă? Haideți să analizăm puțin situația!

Încet-încet, ne lămurim că accidentul de la Magdalena nu a avut loc între nave ale aceleiaşi "grupe"! Confuzia în care s-au complăcut diversele Servicii Secrete, U.S. Air Force şi C.I.A., era menită să nu complice lucrurile. Şi ea, această confuzie, se datora **unor date generale** care au generat-o. Să luăm exemplul unui american sau european care descinde în Asia. El îi ver vedea la fel pe chinezi, coreeni, vietnamezi, japonezi, etc. La fel şi un chinez aterizat în Europa, îi confundă uşor pe ruşi cu francezii, şi nu va deosebi între ceh, slovac, ungur, polonez. Fiindcă e vorba de grupe mari de tipologii care se diferențiază foarte puțin, dar se diferențiază. La fel trebuie să gîndim şi noi în raport cu extratereştrii. Iată că putem sesiza acum micile diferențe care-i separă pe "omuleți":

(Iulie 1947 - San Augustin)

1. "Aveau capul disproporționat de mare **şi ochii migdalați, de culoarea cărbunelui** Cînd au sosit **militarii înarmați,** "creatura" a înnebunit!

2. "Arătau **a oameni** dar **nu** erau oameni". Aveau capul rotund, **ochii mici şi erau complet lipsiți de păr.** (Accidentul Corona-Roswell). Aveau trăsături fine, asiatice, pielea cenuşiu-gălbuie (cadavrele).

3. Din "navă" au ieşit trei bărbați **cu un ten gri-albăstrui**, cu ochii foarte depărtați şi **un nas foarte proeminent.** Ochii aveau **pupilele verticale**, ca ale pisicilor. 25 aprilie 1964 - Holloman - întîlnire "oficială" între Ei şi

NOI. Aceşti El nu vorbeau la acea dată **nici o limbă pământeană** în cele două cazuri.

4. "Din filmele şi datele obținute, din examinările medicale (anii 70), extratereştrii au 1-1,60 m înălțime, ochii extrem de mari (ca ochii insectelor), pleoapele duble, adaptate la lumina celor 2 sori de pe planeta lor (a treia din Zeta Reticuli), nu au dinți, urechi abia schițate, auz foarte fin mîini cu 4 (patru) degete, picioare cu labe." Ne vom deda acum unei scurte analize a datelor:

A. - Nava de la San Augustin era discoidală, cu diamentrul de aprox. 10-15 m, întreagă, cu toate că sufe rise impactul cu pământul, prăbuşirea adică, fiind înfiptă aproape pe trei sferturi în roca dură. Deci nu se sfărî-mase! Supraviețuitorul descris mai înainte de mai multe persoane "a înnebunit!" cînd au apărut militari înarmați!

Tot A. - Bob Lazar spune că în Area 51 (Baza Secretă de OZN-uri) existau nave discoidale întregi cu diametrul de peste 9 m, metalice, capabile de zbor Tot el a văzut cel puțin un "omuleț" discutînd cu doi savanți pământeni şi era la curent cu un incident similar "înnebunirii extratereştrilor!" Pe scurt, aceştia ocupau un etaj al bazei secrete şi, cînd acolo au pătruns soldații înarmați, cu misiunea de pază strictă, **ei au înnebunit subit**, i-au omorît pe paznici cu lovituri în cap, ba au ucis şi cîțiva savanți în condiții misterioase, cu acea ocazie. Corpul ştiințific şi cel militar au fost înlocuite în totalitate. Extratereştrii "au explicat" că nu suportă prezența armelor, a armamentului, a prafului de puşcă.

B. - Nava sfărîmată de la Corona nu are forma precizată de către martori. Cu toate că cele patru cadavre erau descompuse cînd au fost găsite, ele prezentau diferențe insesizabile (sau greu de sesizat) în momentul respectiv. Aveau în comun cu CEI de la San Augustin faptul că erau **Extratereştri**, că s-au prăbuşit pe planeta noastră, că erau **tot patru** în echipaj şi cam atît. Nava lor a fost adunată cu "făraşul"!

Tot B. - Nava aterizată la Holloman avea **forma unei căzi de baie** şi se balansa destul de tare înainte de aterizare. Ocupanții erau ceva mai înalți şi **aveau nasuri proeminente!** Celelalte semnalmente sînt apropiate (costume, ochi, capete, culoarea pielii, lipsa părului, forma ochilor), deci sînt apropiate, **dar nu identice**.

Punctul C. - Nici unii, nici alții nu vorbeau la vremea respectivă vreo limbă pămînteană. Există relatări anterioare (o să le consemnăm), în care "ocupanții" vorbeau perfect o limbă terestră. De aici concluzia clară că în accidentele analizate pînă acum avem de-a face cu NOII VENIȚI pe planeta noastră, **destul de stîngaci şi nepregătiți, aproape neavizați în materie de comunicare cu pămîntenii.** Erau însă dispuşi să COLABOREZE cu noi, ceea ce au şi făcut, destul de greu, destul de încet. Au fost necesari 14 ani tereştri pentru un contact ca lumea. Şi nici atunci nu vorbeau engleza. Pe cînd noi deținem informații clare, că ALȚii, mai bine pregătiți, mai bine dotați, mai subtili, vorbeau spaniola, franceza, engleza, încă din 1954 (cei din Alpha Centauri care s-au întîlnit cu Larry lîngă Miami, şi care spuneau că le trebuie trei ani pămînteni pentru călătoria lor). Ca să nu mai vorbim că în 1953, cei ce l-au contactat pe Antonio Apadaca **vorbeau spaniola la perfecție**, inspirau respect, se purtau **extrem de prevenitor**, chiar şi cu un fermier, şi nu le trebuia decît 5-6 zile pentru o călătorie dus-întors pînă la El.

Aş vrea acum să emit o ipoteză care ar putea limpezi puțin lucrurile. Nava cu care a călătorit Antonio pînă la "Nava-Mamă", era un fel de navetă mică de cercetare, cam înghesuită pe dinăuntru. Călătoria cu "Nava-Mamă" pare să fi fost pînă la o planetă apropiată de sistemul nostru solar, sau undeva prin preajmă. Emit ipoteza unei planete COLONIZATE, adaptată locuirii în interior, cu construcții "prefabricate", cu culturi artificiale, un fel de seră imensă în spațiul cosmic. Aveau acolo şi colonişti pămînteni. Totul semăna a "locuințe de serviciu", "cantine populare pentru muncitori", mediu artificial (în

genul cărților excelente ale lui Isaac Asimov). Nu era aceea planeta LOR. De aceea nici n-au vrut să spună **ce planetă este** şi nici **de unde sînt** ei cu adevărat. Voi remarca aici că şi CEI aterizați în Alpii Francezi spuneau că planetele **locuite de El** au habitaturile **sub pămînt**, că nu au la suprafață decît **construcțiile şi amenajările industriale.** Ei credeau că şi pămîntenii locuiesc de fapt sub scoarța planetei. Şi cei din Franța aterizaseră din "navete" cu cîte 2 ocupanți, deci erau şi ei ceva mai avansați, navele lor mari putînd transporta 24 de persoane (hai să le zicem persoane). Li apreciau timpul unei **"călătorii normale"** la foarte mulți ani, dar spuneau că folosesc **cutele spațiului.**

Ceilalți vorbeau de o "alunecare" pe fluxurile de energie cosmică, sau pe cele sonice (muzica sferelor), călătoreau foarte rapid şi comod (5-6). Cei din Franța aveau "Nave-Mamă" în formă de trabuce (cum vom vedea ulterior), din care se dispersau apoi discurile mici sau navele elipsoidale în formă de ou. Cei din America Latină posedau o "Navă-Mamă" de forma unei tortillas imense, de culoare neagră, estimată de Antonio cam la 100 m în diametru şi în care se pătrundea şi se ieşea printr-o mare deschizătură, ca la avioanele-cargo. S-au mai văzut Nave Mari de formă cilindrică (1-2 km lungime), în formă de V sau bumerang (Statele Unite ale Americii), cu deschideri de 120-200 m, în formă de disc uriaş 100-200 m diametru! (Puerto-Rico, Azerbaidjan), sub formă de "morcov" învăluit în nori (Franța). Acestea se mişcă încet, sînt întunecate la culoare, cu o iluminație feerică (cînd vin El), pot apărea şi dispărea instantaneu. Deoarece şi unii şi alții din cei pomeniți de noi vorbeau de cutele spațiului şi de "fluvii" sau cîmpuri de radiații care circulă între galaxii, facilitînd călătorii rapide şi fără efort, dar că aceste fenomene ar avea origine extra-galactică, greu de controlat şi de prognozat, eu mă hazardez să emit o a doua ipoteză. Nu-mi pasă ce vor spune marii savanți. Avînd în vedere că noi, pămîntenii,

locuim undeva la marginea Galaxiei noastre (Calea Lactee), fiind sateliții unei stele mici, înseamnă că, în mod logic, sîntem mai aproape de alte Galaxii decît se crede. S-ar putea să fim la "limes", la granița dintre 2-3-4 Galaxii, în zona de interferență, undele CUTELE SPAȚIULUI formează implicit multe dimensiuni. E ca şi cum s-ar înterpăîrunde 4-5-10 baloane de săpun imense, cosmice, care în locul de interferență se "mulează", ondulîndu-se în forme şi dimensiuni fantastice (dar logice) şi între care se nasc, există, curenți cosmici de interferare, cîmpuri ca nişte fluvii ondulate, răsucite, întrepătrunse, păstrîndu-şi şi împrumutîndu-şi proprietățile specifice, legi ale cîmpurilor gravitaționale, electromagnetice, plasmatice, subtile, necunoscute încă nouă, dar bănuite.

Ne putem astfel deja imagina o simplă linie dreaptă traversînd **încolăcirea** cîtorva **cîmpuri moi**, periferice, ale galaxiilor vecine şi luînd implicit forma lor, înnodîndu-se poate, intersectîndu-se singură, dar fiind **din punctul nostru de vedere** - o linie dreaptă! "Curgînd" dintr-un timp în alt timp, dintr-o formă în altă formă, dintr-o "dimensiune" în alte dimensiuni. Numiți dumneavoastră întrepătrunderea a 5-6 sfere, Cîmpuri, Spațiul fluid! Nici nu poate fi altcum! Şi în spațiul dintre spații, alte cîmpuri, alte forme. Locuri entelehice* de formare şi stingere a cîmpurilor, locuri de trecere, de transfer. Noi, pe planeta noastră Terra, sîntem foarte aproape de această zonă. Trebuie să începem să o VEDEM, să ne-o imaginăm, să o "simțim", să o cunoaştem. Alunecînd ca pe o planşă de surfing pe valuri cosmice dintr-un ocean cosmic în alt ocean. Plutind. Fără combustibil şi rezervoare imense. Fără nave greoaie. Sigur că aceasta este imaginația şi fantezia unui scriitor; şi ce-i rău în asta? Spuneam odată că omenirii i-au trebuit sute de mii de ani ca să-şi conceapă un pat în care să doarmă, nişte vehicule cu care să străbată distanțele de ici-colo.

** Loc în care se petrec fenomene paranormale sau supranaturale*

Bunicii noştri aveau "rău de viteză", noi vom avea - poate - "rău de spațiu"! Vorbeam la începutul acestei digresiuni de o stare de criză.

Capitolul 14

CRIZA CUNOAŞTERII

Semnul poartă mesaj.
Norbert Wienner

Accidentul OZN reprezintă, zicem, punctul de criză de ambele părți. Ei căutau o lume necunoscută (lumi necunoscute) şi ne-au găsit pe NOI. Visul nostru are aceleaşi valențe. Dacă ACUM am fi în posesia acelei tehnologii capabile să ne "transporte" spre alte lumi, asta ar însemna începutul trăirii acelui vis. Cum am putea face? Este clar că toate proiectele şi calculele de pînă acum sînt descurajante!

Îmi cer iertare, dar nu e oare bizar să arunci oameni într-o capsulă înghesuită ca să se rotească puțin în jurul Terrei şi apoi să cadă cu riscuri imense, cine ştie unde, agățați de nişte paraşute? Nu e oare straniu să produci o fumăraie de nedescris, arzînd sute de mii de tone de combustibil, ca să lansezi pe o orbită joasă, prăpădită, o navetă sau o stație orbitală cu nişte oameni în totală nesiguranță, supuşi unor experimente înjositoare?

Această bîlbîială ştiințifică îmi dă de gîndit; poticneala tehnologică mă deprimă. Încep să cred că factorii implicați în aceste domenii neagă existența OZN-urilor, de ruşine, de ruşinea lor şi a "performanțelor" pe care le-au obținut cheltuind bani publici, în raport cu zveltețea, viteza şi performanțele unei simple "farfurii zburătoare"!

Mă simt umilit. Mi se spune de către un înalt specialist că aşa e normal să mă simt în prezența "zeilor", a "noii

tehnologii" etc. Gogoşi! De trei ori gogoşi! Mă simt umilit de neputința contemporanilor. De nenumăratele proiecte care s-au străduit să ascundă această neputință.

Au fost şi indivizi care au trecut dintr-o tabără în alta. Au devenit dintr-o dată fanii OZN-urilor. Să vezi bîlbîială la unii. Să vezi "originalitate" la alții. Mi se făcea jenă cînd citeam cartea unui distins statistician care încearcă să ne explice că OZN-urile sînt de origine terestră, dar dintr-o realitate simultană şi paralelă, dintr-o "altă dimensiune" pe care nu are cum s-o explice, dar care e aici, prezentă de mii de ani, un fel de hocus-pocus - să fim liniştiți că sînt **de-ai noştri!** Zînişoare şi spiriduşi care se plimbă în OZN-uri construite în grote necunoscute de nimeni şi care, dacă au cîte un accident, vor să se "expatrieze", în Zeta Reticuli, pe a treia Planetă sau în Alfa-Centauri. Li s-a urît de Terra! Brusc şi dintr-o dată! Şi ĂŞTIA răpesc avioane, ca să zboare cu ele pe sub pămînt. Sau cînd li se strică "jucăria", plonjează în lacul Ladoga, înghețat bocnă, după care decolează rupînd malul? Dacă sînt "de-ai casei" de ce mai întreabă unde-i Parisul, sau dacă se află în Germania sau Spania? Statisticianul nostru descoperă încet-încet, "mecanismele" de formare ale **unei noi Mitologii,** şi cade-n ea. Vrea să adauge un băsmuleț modern la poveştile lui din copilărie. E şi asta o formă de frustrare. Aşa se manifestă ea. Frustrarea.

DESPRE FRUSTRARE

(Masa enormă, viteza luminii, relativitatea, viteza)

(În raport cu "cîmpul", gravitația şi lipsa ei, adică interacțiunea între masa unui corp şi masa planetei, miezul planetelor, cum cochetează masa unui corp între doi aştri, care este masa apei grele naturale? Cînd ea dispare pur şi simplu şi, din nou, "unde-i zahărul din ceai").

Am înşiruit nişte gînduri care-mi trec prin minte, eu nefiind om de ştiință, dar fiind implicat în criza cunoaşterii

prin lipsa răspunsurilor. ESTE CLAR că tehnologic, stăm foarte bine la capitolul stocării, înregistrării şi transmiterii de informații. Mijloace computerizate total, digitale, celulare, super-hiperminiaturizate, umplu pînă la refuz uzinele, magaziile, depozitele, supermarketurile, bazarurile, colibele, plajele, vehiculele, camerele şi ghiozdanele copiilor. Se poartă asemenea tehnologie agățată la brîu, ostentativ, în buzunare, agățate de gît, pe cap, pe urechi, pe după gît, ca şi cum am avea de comunicat, de transmis, dintr-un moment în altul, cine ştie ce lucruri importante, fantastice, fără de care n-am mai putea exista în secunda următoare şi ca şi cum ne-ar fi lăsat brusc memoria, înregistrăm, stocăm, transmitem, retransmitem: CE? Parcă am fi o populație de handicapați! Întreaga tehnologie computerizată, digitală, fibro-opticizată, laserizată, ca să COMUNICĂM că AFARĂ PLOUĂ! Dar asta se vede cu ochiul liber în 99% din cazuri. Se vîntură idei ca foamea de informație, puterea pe care ți-o conferă informația rapidă, **superioritatea** celui bine informat! INFORMAT CU CE? 1 miliard de computere ca să adunăm 2+2=? Vă spun eu, fără computer: 4! Un alt miliard de computere pentru jocuri copilăreşti! TORENTUL DE INFORMAȚII, COMPUTERIZAREA, au ajuns FORME FĂRĂ CONȚINUT. 85% din stocările şi programele acestui fenomen îl constituie "informațiile" despre fenomenul însuşi. La toate colțurile, tot ambientalul, timpul nostru liber, mintea copiilor noştri, plătesc un enorm TRIBUT acestui fenomen ca o pecingine, un FENOMEN PARAZIT care trebuie tot timpul ALIMENTAT, HRĂNIT, ÎNTREȚINUT. El CONSUMĂ de cel puțin 1000 de ori mai mult timp decît timpul necesar pentru a-l produce! Şi să nu uitați că fenomenul necesită **tehnologie la vîrf!** Costisitoare. Dacă un computer, un TV Color, un joc electronic (computerizat) se strică, le arunci pur şi simplu. Un automobil se mai repară, sau îl retopeşti, folosind metalul; o mobilă stricată poate fi refolosită ca hîrtie, panouri aglomerate etc.

Nu vreau să exagerez, dar asta seamănă cu "moda perucilor" (şi paraziții aferenți). Sau moda crinolinelor care ascundeau picioarele strîmbe, butucănoase sau slăbănoage. Dacă toate categoriile imanente ale filozofiei umane sînt aproape aceleaşi de 2000 de ani, axiomele, principiile, teoremele, s-au învechit şi ele, "noile descoperiri" sînt doar nişte "ajustări" ale celor vechi, "ajustările" mai noi nu răspund, sau nu se aplică la toate sistemele cunoscute. În ce constă adevăratul PROGRES?

Vă spun eu! Acum putem verifica pe computer dacă teorema lui Pitagora este adevărată. La fel de bine se verifică şi cu creta pe tăblițe. Există cîteva îmbunătățiri Transport, medicamente, transmisii sportive excelente, filme proaste, senzațional, crime, dezastre, accidente! ACCIDENTE OZN de data aceasta! Ați văzut aşa ceva transmis la televiziune, prin satelit, filme, video, presă??? N-ați văzut! Torentul informațional e doar apă de ploaie, CASCADELE DE IMAGINI, nori de apă, curcubee, care ascund eroziunile. Sute de mii de oameni, chiar milioane, sînt ocupați şi preocupați să alimenteze acest sistem. Acum. Pentru că acum ne-am blocat pe cîteva principii şi idei geniale care ne aparțin şi care ne sînt dragi pentru că sînt ale noastre. Nu putem renunța la ele aşa uşor. 99% dintre oameni nici nu le înțeleg prea bine, tocmai pentru că sînt geniale!

Cum ar fi chestia cu viteza luminii şi cu masa. Dacă am avea o sursă de energie (convențională, neconvențională) capabilă să ducă o navă terestră cu o viteză apropiată de cea a luminii, masa relativă a navei şi echipajului ar ajunge la o valoare fabuloasă!

Şi tot n-ar fi suficientă (viteza), pentru deplasări convenabile în timp, pentru specia umană care trăieşte relativ puțin (60-70 ani).

Aşa cum privim noi lucrurile, după conceptele şi principiile de care ne agățăm, şi în lumina cărora calculăm totul, în Universul cunoscut distanțele sînt de zeci, sute, mii de ani-lumină. Puncte de destinație

imposibil de atins într-o viață de om. Dar am zis: AŞA CUM PRIVIM NOI LUCRURILE ACUM. Academiile de Ştiințe, Institutele de Fizică, Astronomie, Astronautică, Cercetări Spațiale: ELE privesc AŞA lucrurile. Dacă le-ar privi altfel sau ar accepta alte principii şi idei, ar trebui să demisioneze "in corpore". Şi să ne dea banii şi iluziile înapoi. Ei nu vor să renunțe la bugetele lor. Atunci neagă orice altceva. Şi în primul rînd neagă OZN-urile. Pentru că OZN-urile demonstrează că "se poate şi altfel". OZN-urile demonstrează că se poate călători în 5-6 zile de la un sistem solar la altul, ca Universul real este un complex pluridimensional, şi nu un continuu spațial cu doar 4 dimensiuni (3 + timpul), că se poate schimba direcția în unghi de 90° la viteze de 5-6.000 km/h, chiar în atmosfera terestră, aici la noi acasă, sfidînd orice gravitație sau inerție; că poți deveni invizibil într-o secundă, că nu-ți pasă de gloanțe, că poți plonja cu o navă direct în ocean sau într-un lac înghețat, că poți merge sau pluti prin aer, că poți muri sau supraviețui unei prăbuşiri pe această planetă.

Mulți martori au văzut cum extratereştrii coboară din "farfuriile" lor, le verifică, le repară, sudează cîte ceva, apoi decolează. Ca oricare pilot sau mecanic.

Antonio Apadaca, cel ce a călătorit "acolo", spune la un moment dat: "Instinctiv, simțeam cît de absurdă, puerilă şi nesemnificativă părea lumea noastră de pe Pămînt în contrast cu aceasta."

Şi în continuare: "I-am întrebat pe prietenii mei (extratereştrii) cum de este posibil să călătorească la asemenea viteze enorme şi. ce fel de motoare foloseau. Zîmbind, mi-au răspuns că nu folosesc motoare în sensul înțeles de noi. Ai observat cum alunecă, cum pluteşte o barcă pe curentul unui rîu? Noi facem cam aeelaşi lucru, mai mult sau mai puțin. Între planete există curenți electromagnetici şi sonici şi navele noastre alunecă pe aceşti curenți cu viteze inimaginabile.

Deci alunecă, plutesc, se lasă "duşi de curent" (mai mult sau mai puțin), viteza lor fiind relativă cu acel "curent", poate uşor diferită, în nici un caz relativă față de un punct de plecare şi unul de sosire aşa cum ne încăpățînăm noi să judecăm. Păi dacă fiecare om s-ar apuca să calculeze viteza cu care se deplasează corpul lui staționînd în pat, pat care se roteşte natural odată cu mişcarea de rotație a planetei în jurul axei proprii, plus viteza planetei pe orbită în jurul soarelui, plus viteza soarelui ce se roteşte în jurul centrului Galaxiei, aceste trei viteze fantastice însumate l-ar face să-l doară capul, să-i explodeze mintea! În realitate e foarte simplu şi firesc; călătorim cu o viteză fantastică prin Galaxie, fără combustibil, fără să ne doară capul!

Această NAVĂ, care este Pămîntul, se află, după cum am mai spus, într-o ZONĂ periferică a Galaxiei, foarte aproape de locul de întrepătrundere cu limitele altor Galaxii. Cîte Galaxii d-lor Astronomi ? Şi cum se interferează ele, că n-or sta ca verzele într-o grămadă?

Iată ce spun "ceilalți" extratereştrii aterizați în Franța, în 1950: "Pentru a înțelege călătoriile prin această galaxie trebuie clarificat un al treilea concept. Spațiul care separă aglomerările galactice distincte ale Cosmosului nu trebuie interpretat ca fiind similar cu un plan întins, ci mai curînd cu un plan ondulat. Aceste ondulații se produc într-o a patra, a cincea, a şasea, pînă la a zecea dimensiune. (Planul de care vorbim "conține" inițial cele 4 dimensiuni, 3 + timpul). Originea ondulațiilor este extra-cosmologică şi se datorează unor cosmosuri gemene. Aceste ondulații se produc tot timpul şi ele facilitează călătoriile noastre...în aceste condiții călătoriile nu pot fi efectuate oricînd. Ele depind de condițiile izodinamice ale Spațiului. Cutele spațiului permit o "apropiere" a doi aştri, călătoria devenind posibilă. Ondulațiile sau cutele spațiului sînt aperiodice şi nu se conformează unor legi determinate. Dar ele pot fi prognozate pe termen scurt (trei luni de zile). O

caracteristică o reprezintă cîmpul magnetic foarte puternic, generat în jurul axei de simetrie a navelor noastre (ca şi la vehicule spațiale ale altor presupuse ființe extraterestre). Acest cîmp este rezultatul inversiunii axiale la 90° a cîmpului electrostatic al generatorului nostru de cîmp. El inversează particulele subatomice ale navei şi echipajului nostru. Cîmpurile gravitațional, electrostatic şi magnetic sînt identice."

Aşa să fie oare? S-ar putea cerceta, experimenta, explica! S-ar putea da la şcoală elevilor, studenților, ca teme pentru acasă.

Capitolul 15

MOTORUL

Ştiu că erau citeva (reactoare) scoase de pe nave (OZN)

Bob Lazar

Isaac Newton avea doar 18 ani cînd şi-a imaginat "Legile lui Newton"! Legile Fizicii! Niels Bohr a desenat schema atomului fără să o "vadă" vreodată. Nici nu avea cu ce sau la ce să vadă. Şi n-a greşit deloc. Albert Einstein şi-a imaginat frumoasa Teorie a Relativității într-o lojă de teatru şi n-a "demonstrat-o" niciodată. Nici nu este cazul. Nici nu avem cum!

Conceptul nostru actual privind zborul unei nave interplanetare (terestre) cu "orice fel de combustibil sau energie la bord" permite ca o călătorie dus-întors pînă la Proxima-Centauri (4,3 ani lumină) să dureze 40-50 de ani pămînteni. Descurajant!

În acelaşi timp, prin 1986 cercetătorul E. Fischbach a descoperit **hipersarcina.** Obiectele nu cad cu aceeaşi viteză în vid (cum se crede), atrase de cîmpul gravitațional. Ele cad mai repede sau mai încet, în raport cu numărul barionic (protoni + neutroni). Apa cade mai repede ca fierul (cu toate că este mai uşoară) datorită **hipersarcinei.** Această forță necunoscută, hipersarcina, nu se manifestă decît pe distanțe de 200 metri. S-a emis ipoteza că hipersarcina este doar **diferența** dintre două mari forțe (a cincea şi a şasea).

Mai există şi teoria TAHIONILOR, particule cu masa imaginară, (sau inversată, ar zice distinşii extratereştrii) şi care se bănuie că bîntuie la "marginea Universului." Care Univers? Adică exact în zona de care vorbeam chiar eu ceva mai înainte. Cercetătorul G. Nerlich argumentează că tahionii se încadrează în sensul normal al timpului şi în cauzalitate, posedînd energie pozitivă. Adică "ceva" ce nu există dar există. Neexistînd, poate depăşi oricînd viteza luminii fiindcă nu are masă. Dar avînd energie pozitivă şi sens normal în a patra dimensiune (timpul), poate să şi existe, adică să apară şi să dispară la cerere, acel "hocus-pocus" de care vorbeam. Este deajuns să inversăm un cîmp la 90°. Şi apoi să-l inversăm din nou.

Voi încerca acum o nouă ipoteză (a treia). Dar dacă "lumina" pe care o luăm noi în calcul n-are nici o legătură cu masa? "Această" lumină şi nu alta se deplasează prin eter, prin cîmpul fără masă. De ce să ne cantonăm într-o astfel de capcană? Mai ales că s-a constatat că lumina n-are nici o legătură cu masa care o emite. Aceasta se poate deplasa cu diferite viteze înainte sau înapoi, fără să influenţeze "viteza luminii". S-a "dres puţin busuiocul" cu "teoria restrînsă a relativităţii", care pe mine nu mă satisface. Dacă lumina n-are nici o legătură cu viteza masei emiţătoare, de ce ar avea legătură cu altă masă?

A TREIA IPOTEZĂ

Dacă teoria lui Einstein ar fi adevărată, atunci orice rază de lumină ar avea o masă fabuloasă. Să-mi fie cu iertare, nu sînt fizician, dar cam scîrţie ceva la acest capitol. Ne ascundem imediat în spatele faptului că nu ştim prea bine ce este lumina. O.K.! Dar dacă nu ştim, atunci de ce ne tot raportăm la o viteză a unui fenomen pe care nu-l cunoaştem?

Mă pot întreba cum stăm cu teoria cuantică a lui Max Plank? Dacă energia este emisă sau absorbită numai sub formă de cuante, iar acestea se pot transforma în

substanța şi invers, atunci şi lumina se supune acestei legi. În acest caz "bombardamentul" de energie luminoasă al Soarelui ar fi trebuit de mult să "umple" spațiul dimprejur cu o masă fabuloasă. Dar în Univers fenomenele se petrec invers. Factorul timp face ca stelele să ajungă la o masă din ce în ce mai mare, cu un volum foarte mic, renumitele black-holles stînd mărturie.

Părerea mea este că **viteza limită** a luminii, aşa cum o consideră părinții noştri, este o limită doar pentru fenomenul respectiv. Îmi mai pot permite acum două observații: OZN urile şi ocupanții lor nu prea agreează lumina noastră, nici pe cea solară, nici pe cea a farurilor de automobil, nici măcar pe cea a lanternelor. După cum se ştie, 99% din fenomenele OZN sînt reperate noaptea, 1% în zori sau pe înserat. A doua observație: la OZN-uri luminile au o caracteristică stranie pentru noi. Au fost văzute spoturi de lumină care se retrăgeau (ca un furtun) către OZN-ul care le emitea, sau invers, se lungeau, ca un "burlan telescopic". Un martor spune că a văzut un asemenea spot luminos, cam de 9 m lungime, îndreptat către sol, dar care nu atingea solul. Spotul a fost retras încet, încet la bordul farfuriei. Cu altă ocazie, alți martori afirmă că au văzut un OZN deasupra unei plaje, în America Latină, care la un moment dat a aprins nişte faruri. Martorii au văzut uluiți cum lumina acestor faruri se curba în arc de cerc spre apele oceanului!

MOTORUL II

"Motorul" unei nave (OZN) are o foarte mare importanță: dacă n-ar "mişca obiectul" din loc şi pe distanțe interplanetare, nici **o altă parte a tehnologiei** n-ar avea nici o importanță.

Antonio descrie astfel ceea ce vede (este vorba de Antonio Villas Boas, Brazilia şi întîmplarea s-a produs între 5-15 octombrie 1957): "Din mica încăpere, în care nu văzusem nici mobilier, nici instrumente (un mic holişor

- n.a.), am intrat într-o încăpere mult mai mare, de formă semiovală, **din acelaşi material** ca şi compartimentul precedent, cu aceeaşi pereți din metal lustruit-argintat. Cred că această încăpere era plasată în centrul maşinii, deorece la mijlocul ei se afla o coloană de metal ce urca din pardoseală la plafon, groasă la vîrf şi la bază şi evident mai îngustă la mijlocul ei. **Era rotundă** şi părea solidă. Nu cred că era acolo doar pentru decor." (Antonio Villas este fermier brazilian, un tînăr de 23 de ani, foarte inteligent).

Robert Lazar (cercetător) descrie astfel "motorul": "Am pătruns în partea inferioară a navei; avea aceeaşi culoare ca şi exteriorul - cred că cel mai bine semăna cu aluminiul lustruit, o culoare ternă.

O coloană centrală urca din centrul discului. Peretele interior era curbat şi imprimat cu arcade, cumva asemănător caselor în stil spaniol...Lipseau cîteva bucăți dinăuntru, de parcă o consolă sau ceva asemănător fusese scos de acolo. Mai erau **cîteva scaune**, o altă consolă care fusese păstrată şi **reactorul**. Cînd păşeai în interiorul navei, spațiul dinaintea ta se deschidea dincolo de nivelul primului etaj. Discul pe care l-am văzut eu închis acolo (Area 51, S-4) nu era construit în Statele Unite. Era categoric de origine extraterestră. Nu cunosc exact povestea acestor discuri, dar sînt cu certitudine **nave extraterestre** produse de o inteligență extra-terestră, din materiale extraterestre." I s-a spus că sursa de energie era un **reactor cu antimaterie**. Coloana centrală, goală, prin interior este ghidul de undă. Baza coloanei se conectează la reactorul cu antimaterie care este ca o jumătate de sferă (la baza coloanei). Coloana, sau ghidul de undă, se poate ridica sau lăsa în jos deasupra reactorului. Acesta are dimensiunea unei mingi de baschet. Este o semisferă pe o mică tavă. Nu se încălzeşte şi produce un **cîmp ciudat** cînd funcționează. Poate fi făcut să meargă mai în forță. Atunci cînd funcționează produce **un cîmp gravitațional** neînțeles

deocamdată! Mie personal, ca scriitor, descrierea nu mi se pare **prea tehnică.** Este de mirare ca cineva care a lucrat cu astfel de tehnologii să se exprime atît de confuz. Se poate ca morbul dezinformării să-l fi atins şi pe Bob Lazar. Dealtfel o şi declară puțin mai încolo: "Nu am intenția şi n-am avut-o niciodată să dezvălui cum funcționează cu exactitate."

PROPULSIA NAVEI

După părerea mea, termenul de propulsie este inadecvat; acest fenomen presupune în imaginația omenească tragerea, împingerea, învîrtirea, jeturi reactive etc. Aici nu e vorba de aşa ceva: aici este vorba de crearea unui cîmp (sau mai multe) care permite mişcarea, deplasarea navei cu toate elementele ei constitutive, plus echipajul şi chiar o parte a mediului înconjurător. Deplasarea se produce la nivel subatomic şi aşa cum explică **"extratereştrii francezi",** după ce s-a realizat **conversia omogenă** a particulelor întregului ansamblu tridimensional. Este ca topirea zahărului în apă, e tot dulce, e tot acolo dar nu se mai vede, dacă arunci apa* arunci şi zahărul, dacă apa curge în rîu, curge şi zahărul care nu se vede, dar e acolo. Cînd apa se evaporă, zahărul se cristalizează ca mai înainte şi reapare! Exemplul nu e cel mai bun dar e cel mai la îndemînă pentru imaginația noastră tipic tridimensională.

COMBUSTIBILUL este cuprins în acea **minge de baschet** Este un element foarte greu, care nu există pe pămînt. În tabelul elementelor ar ocupa locul 115. S-a speculat mereu ideea că, dincolo de poziția 113-114, elementele devin din nou stabile; acesta este un element stabil.

Există o anumită combinație **magică** a protonilor şi neutronilor care modifică elementele şi se pare că, pe aceasta se bazează funcționarea reactorului Bombardat cu protoni, acesta se transformă în element 116 şi

eliberează antimaterie (ce limbaj! - n.a) care reacționează cu materia, într-o reacție de anihilare. Se produce energie 100% şi un gen de unde gravitaționale care se propagă prin ghidul de undă, iar El folosesc această energie suplimentară pentru a face tot ce au nevoie.

Nava nu creează un cîmp "antigravitațional", ci un cîmp gravitațional defazat față de cel terestru (sau extraterestru), fază ce poate varia de la 0° la 180° într-o propagare longitudinală.

Bob Lazar mai afirmă că elementul 115 nu poate fi sintetizai deoarece este un element "supes-greu". El se găseşte în stare naturală pe planetele unde există Stele mai mari decît Soarele (poate un sistem solar binar, sau în regiunea unei supernove), locuri în care se degajă multă energie pentru a se sintetiza un element super-greu.

Nava cercetată de Bob Lazar avea la bord 223 grame din elementul 115 "Farfuria mai are trei amplificatoare de gravitație pe fundul ei. Extratereştrii focalizau cele trei amplificatoare spre ținta de deplasare."

O ALTĂ MĂRTURIE, pe care o citez din memorie, aparține unui "răpit" la bordul unei "farfurii zburătoare". În afara celor descrise deja de Antonio Villas Boas şi de Bob Lazar, acesta mai remarcă nişte detalii de mare importanță. Aceste detalii au poate legătură cu deplasarea şi manevrabilitatea vehiculului spațial şi ne permit să analizăm, atît cît putem, cauzele care puteau să ducă la accident. Martorul a văzut aceeaşi coloană înaltă în mijlocul navei (ghidul de undă) dar, care părea făcută din grafit negru, strălucitor. La bază avea amplasat un fel de cristal mare (cît mingea de baschet) şi susținut pe patru suporți acționați de tije metalice în formă de T sau în formă de L. Presupun că forma aceasta permite (ca nişte manşe) manevrarea în patru planuri distincte a "cristalului", realizînd schimbarea direcției cîmpului de deplasare.

În fața consolelor se aflau nişte ecrane pe care se derula imaginea zborului sau imagini comandate, incluse sau suprapuse cu trasee interplanetare. Ele au fost activate şi martorul a văzut, ca şi cum ar fi fost în zbor, imagini de la El şi de la NOI. Viteza de derulare era, ca şi cea a zborului, amețitoare. Imaginile se puteau opri şi monitoriza pe diverse obiective. Stocul de înregistrări cuprindea şi imagini din **preistoria** planetei noastre. Şi acum "colez" intenționat declarațiile polițistului Schirmer (date sub hipnoză): "Mă amețiseră cu un gaz verde şi cu un fascicol luminos, "tras" dintr-un foc de pistol de la şoldul unuia dintre El. N-am putut folosi pistolul meu. Mi-am pierdut cunoştința. La bordul navei m-au întrebat dacă Uzina electrică e singura noastră sursă de energie; vorbeau curent engleza! Le-am spus că da! Ei purtau costume cu o emblemă reprezentînd un fel de şarpe înaripat. În jur erau panouri de control cu cadrane şi aparate ca nişte computere Dar nu erau computere Unul din ei a apăsat pe buton şi a început să deruleze nişte benzi direct în mintea mea, o voce îmi spunea ceva, mintea mă durea...Mi-au spus că vin **dintr-o Galaxie apropiată.** Că nava lor se deplasează prin **electromagnetism invers.** Că au baza în Statele Unite. **Că navele lor au fost doborîte** de radar. Şi de ionizare." Un extraterestru l-a apropiat pe Schirmer de un hublou şi, arătîndu-i spațiul din jur, i-a spus foarte serios "Omule, într-o zi ai să vezi Universul!"

Capitolul 16

NAVIGAȚIA OZN

Nu am simțit nici un fel de mişcare, dar mi - am dat seama că sintem in aer văzind arborii şi apoi norii peste care treceam., Într-un spațiu larg. mai senin, am tresărit cind am văzut Pămintul la picioarele mele!

Antonio Apadaca

Aproape toate mărturiile seamănă între ele. Mă refer la cei care au privit din exterior, care au văzut farfuriile zburătoare planînd deasupra şoselelor, deasupra copacilor, prin nori sau aproape de sol. Din mărturii se desprind cîteva caracteristici care atestă, care justifică, modul de propulsie descris mai înainte. Există mărturii şi în acest domeniu, care acum nu ni se mai par extraordinare, ci fireşti, logice. Mă refer la faptul că, odată scăpați de obsesiile noastre de pămînteni, obsesii legate de nave de zbor atmosferic sau extraatmosferic, putem să apreciem mai altfel ceea ce înainte ni se părea fantastic. Iată că nu ne mai imaginăm "propulsia" ca pe ceva ce trage nava sau împinge (jet reactiv, turbine etc.) ci ca pe un fenomen de deplasare, "plutire", "mişcare", față de un punct fix. Această deplasare se poate face cu **orice viteză,** de la viteza "0" (staționare la punct fix) pînă la viteze care permit zborul între planete în 2-3 zile. Nu ştim care sînt aceste viteze, mai ales că ele se **combină** cu viteza cîmpului pe care alunecă, acele "rîuri" sau "fluvii" care străbat (la un moment dat) Cosmosul de

la un astru la altul. Viteza măsurată şi observată de staţii radar de mare putere a fost estimată la aproximativ 330.000 km/h în cazul OZN-urilor care se ridicau în stratosferă direct spre spaţiul sideral. În unele nave au fost observate "cuşete de accelerare". Eu nu prea cred că au nevoie de aşa ceva. Cred mai degrabă că sînt spaţii de izolare "lumino-fonice", acele "blocuri" paralelipipedice "negre", în care piloţii extratereştri se pot odihni în timpul călătoriilor mai lungi. A doua problemă, care nu ne mai obsedează, este aceea a inerţiei şi implicit a forţei gravitaţionala care pune atîtea probleme navelor teresre. Din moment ce reactorul de la bordul OZN-ului "anulează" gravitaţia, implicit face să dispară şi efectele inerţiale atît pentru navă cît şi pentru echipaj. Oamenii care au fost răpiţi şi au călătorit cu navele LOR, au suportat destul de bine toate efectele acceleărării, decelerării, lipsei de gravitaţie, radiaţii cosmice, sau de spaţiu, atrofieri musculare tensiune respiraţie orientare, etc, probleme pentru care cosmonauţii pămînteni fac antrenamente îndelungate, complexe şi costisitoare. "Răpiţii" nu aveau nici un fel de antrenamente şi au trecut cu bine acest examen. Sau aproape satisfăcător.

Iată cîteva mărturii: "Odată intrat şi închis ermentic în interiorul navei, mi-a fost teamă să nu mă asifixiez. Mi-am dat seama imediat însă că pot respira normal. Am stat destul de confortabil între scaune şi un fel de masă rectangulară. Pereţii navei erau transparenţi, partea din faţă părea a fi din sticlă deoarece puteam vedea perfect.

Nu am simţit nici un fel de mişcare, dar mi-am dat seama că sîntem în aer văzînd arborii şi apoi norii peste care treceam. Am luat rapid înălţime şi în cîteva minute am survolat Guadalajara, apoi marele oraş Mexico City... Niciodată nu zburasem, niciodată nu mi-am imaginat că zborul poate fi atît de liniştit. Zburam cu o viteză mare, după cum ieşeam din nori ca un fulger de jumină. într-un spaţiu larg, mai senin, am tresarif puternic atunci cînd am văzut pămîntul la picioarele mele. Prietenii

(extratereştrii) nu încetaseră să mă observe şi fără îndoială aşteptau o reacţie diferită din partea mea.

Deodată am văzut în faţă o masă uriaşă, neagră, de formă circulară, asemănătoare cu o mare turtă arsă. Am observat că pe o latură părea să se despartă în două, ca botul unui animal gigantic. Apoi încetinind, nava noastră a fost înghiţită.

Am observat că (El) au o completă stăpînire de sine. Intrasem desigur într-o navă uriaşă din spaţiu (Nava-Mamă). Nava noastră (cu care venisem) ocupa doar o cincime sau o zecime din circumferinţă (Navei-Mamă) şi a fost calată într-un fel de cleşti metalici...Acolo erau deja şase "oameni", doi dintre ei păreau a fi mai în vîrstă. Privirea lor era extrem de blîndă...Ei mi-au spus că sînt foarte bucuroşi să mă ia într-o călătorie, să văd lumea lor, dar numai cu condiţia să accept. M-au asigurat că nu există absolut nici un pericol pentru mine."

Antonio Apadaca, tînărul mexican de 22 de ani, are un mod de a povesti plin de farmec, cu toate că mai tot timpul bravează. Vom vedea puţin mai încolo că nu i-a fost aşa de uşor! Iată în continuare "o mostră de pilotaj cosmic al unei mari nave intergalactice!"

"Unul din "oamenii" aceia mai în vîrstă a dat cîteva instrucţiuni celor ce păreau a fi ofiţeri tineri şi trei dintre ei au luat loc în faţa unui panou de comandă. În faţa noastră pe peretele (ecranul) uriaşei nave au început să apară traseele altor nave din spaţiu, subţiri şi luminoase, avînd viteze foarte mari. Privind acest fenomen am simţit o ameţeală şi unul din oamenii mai în vîrstă m-a invitat să mă aşez." Acesta este, cred eu, efectul acceleraţiei Navei-Mamă, care se pusese în mişcare, precum şi urmările zborului de pînă aici (n.a.).

"Odată aşezat şi privind mai departe ecranul, mi-a dispărut după scurt timp ameţeala. Mi-am revenit, dar mă simţeam încă destul de slăbit." Antonio, după ce a fost invitat să mănînce, constată că şi-a recăpătat puterile. Apoi a fost invitat să doarmă, ceea ce a şi făcut.

Iată acum şi scurta descriere a specialistului Bob Lazar:

"Este un disc suplu cu încreţituri mici pe suprafaţă. Este realizat parcă prin presarea unei bucăţi de tablă. Deasupra are nişte hublouri mici şi pătrate, de culoare neagră (văzute din afară). Am presupus că acolo se află centrul nervos al navei, adică echipamentul electronic de control, de navigaţie şi pentru orice altceva se mai află la bord.

Am fost curios să văd ce era înăuntru, acolo sus, dar nu mi s-a dat voie, şi nici nu ştiam cum se ajunge acolo Nivelul de dedesubt avea aspectul unui fagure pe care îl puteai atinge cu mîna; toate muchiile erau line, rotunde, parcă erau tocite. Arăta de parcă era făcut dintr-o singură bucată. Scaunele erau foarte joase, 30-40 cm de podea, parcă erau făcute pentru copii...Dedesubt, nava are o incintă (ca un şorţ metalic n.a.) cam de 1,50 m - 2,10 m. Navele au trei amplificatoare de gravitaţie pe fundul lor. Ce fac extratereştrii cînd nava se află în spaţiu? Focalizează cele trei generatoare gravitaţionale în punctul (spre! n.a.) unde vor să ajungă. Astfel focalizează (iar? n.a.) şi este atras punctul către navă. Călătoria în spaţiu nu este liniară, spune Lazar, spaţiul şi timpul sînt întinse ca un arc şi apoi nava urmează spaţiul care se contractă! (s-o creadă el! n.a.).

Există două moduri de a te deplasa: în jurul unei planete, El se balansează pe cîmpul gravitaţional produs de generatoare şi se lasă "duşi de val" ca o plută pe ape. În acest mod navele sînt instabile şi pot fi afectate de vreme (incorect!).

Celălalt mod de deplasare, pe distanţe mari, nu poate fi folosit într-un cîmp gravitaţional puternic cum este cel al pămîntului (f. f. greşit: cîmpul gravitaţional al Pămîntului nu este "puternic" pentru El). Pentru a folosi acest mod, trebuie să se încline pe o parte şi după aceea pot focaliza către punctul vizat generatoarele gravitaţionale şi se pot deplasa." Urmează nişte "consideraţii" asupra

spațiului şi timpului (pe care evident, Bob Lazar le "vede" în conformitate cu conceptele clasice (3+1) la care el vrea să aplice "efectele" distorsionării gravitaționale). Ca şi cum tehnologia extraterestră **ar ține cont** de principiile clasice ale pământenilor. Tehnologia lor este adaptată la principiile lor despre un Univers pluridimensional din care facem şi noi parte, chiar dacă nu vrem încă s-o admitem. Alan Holt, fizician la NASA, afirmă că viteza foarte mare, virajele bruşte la 90°, opririle şi pornirile bruşte, apariția şi dispariția instantanee, absența bangului sonic, în pofida vitezei de 22.000 mile/h şi chiar mai mult, demonstrează că aceste "nave" pot genera un cîmp gravitațional artificial sau utilizează "altfel" proprietățile sistemului spațiu-timp, sistem cu care noi nu sîntem familiriazați. Sistemele de propulsie ale OZN-urilor au la bază procese electromagnetice foarte puternice, după cum arată efectele asupra noastră: arsuri, deshidratări, oprirea motoarelor, întreruperi radio - TV, topirea solului şi a şoselelor, întreruperea curentului electric, efecte de electricitate statică. Aş mai adăuga: dispariția sunetului, lumini foarte puternice de diverse culori, stări de amorțeală, efecte de levitație, efecte fizico-chimice de schimbarea culorii, stări de vomă şi amețeală, orbire temporară, fenomene temporale (a - ralanti) etc.

Dar iată ce mai aflăm despre elementele constructive ale OZN-urilor, din descrierea lui Antonio Villas Boas:

""Maşina" lor se afla la aproximativ 2 metri desupra solului, pe trei suporturi de metal. Avea un far enorm de culoare roşie în față. Pe partea superioară a maşinii, care avea forma unui ou alungit, era ceva ce se rotea cu viteză mare, proiectînd de asemenea o lumină roşie, fosforescentă. Cînd a aterizat, lumina aceasta a devenit verzuie. Acum nava avea forma unei farfurii rotunde, cu o cupolă turtită deasupra. Suporții de metal au fost "telescopați" cînd aparatul mai avea cîțiva metri pînă la sol. În spatele aparatului se afla o uşă. Aceasta se deschidea de sus în jos (rabatare), formînd un fel de

punte cu o scară de metal la capăt. Scara s-a "desfăşurat" pînă la sol şi era îngustă şi flexibilă. Scara avea două balustrade rotunjite din metal. Cînd uşa s-a închis spre interior (cu tot cu scară), ea a făcut corp comun perfect cu peretele navei. Înăuntru lumina era extrem de puternică, venind de peste tot." În interior a văzut o singură inscripție luminoasă în relief, desenată din simboluri roşii; "aceste semne erau nişte mîzgălituri complet diferite de ceea ce numim noi litere."

În exterior, nava avea o platformă de jur împrejur, un fel de bordură pe care erau Fixate două "ampenaje" pătrate din metal, unul în față, altul în spate. Cu toate că unele părți componente exterioare parcă erau "încinse la roşu", Antonio nu simți nici un fel de căldură. De jur împrejurul platformei, în partea de sus se aflau numeroase pătrate. În față, platforma se întrerupea lăsînd locul unui "parbriz" din sticlă groasă şi semibombată, ataşată solid de metal. Aceasta, conchide Antonio, servea pentru a vedea prin ea, deoarece nu era altă fereastră. Logic!

Partea din spate a "maşinii" era mult mai proeminentă. Apoi extraterestrul îi arătă cupola de sus în formă de disc turtit, care se rotea lent învăluită într-o lumină verde. Odată cu această mişcare se auzea un zgomot ca cel al unui aspirator. Mai tîrziu, cînd aparatul a început să se înalțe, cupola pivotată se învîrtea din ce în ce mai repede, schimbîndu-şi din nou culoarea în roşu aprins. Atunci sunetul a ajuns un fel de țiuit.

În spate, pe partea superioară, aparatul avea exact pe mijloc ceva ca o coadă de avion, un dreptunghi de metal sudat vertical pe direcția față-spate şi înalt pînă deasupra genunchiului. Antonio a văzut că acest profundor se mişcase într-o parte în momentul în care aparatul schimbase brusc direcția, înainte de a se lansa cu mare viteză. Antonio a coborît scara ce s-a rabatat odată cu uşa intrînd în peretele navei şi a devenit invizibilă. Luminile farfuriei se amplificară. Încet, aparatul se ridică

vertical. Cele trei picioare de sprijin se telescopară şi se escamotară sub farfurie. Nu se vedea nici o urmă a lor. Totul părea dintr-o bucată.

Aceşti indivizi, fără îndoială, ştiau să facă o treabă! conchide Antonio. Cînd aparatul ajunse la aproximativ 50 m înălțime păru imobil cîteva secunde. În aer se simți "o pulsație" şi înclinîndu-se uşurel pe o parte, strania maşină țîşni ca o ghiulea către sud, dispărînd în cîteva secunde.

Cam aşa arăta şi funcționa acest tip de OZN în octombrie 1957. Aşa, în linii mari, pare destui de simplu Este o navă credibilă. Elementele care nu apar în descrierea lui Antonio pot fi completate de alte mărturii. De exemplu, ştim de la Larry din Miami că El au o turbină electromagnetică. Poate era "chestia" care se rotea deasupra. Mai ştim că se folosesc de energia din spațiu. Că folosesc "curenții" cîmpurilor intergalactice. Că nu vorbesc clar despre viteză pentru că este relativă. Nici distanțele nu sînt măsurabile între "pliurile" spațiului. Timpul este, de asemenea, relativ în raport cu galaxia, planeta sau locul de aterizare. Au totuşi un ceas la bord.

Ce mai spun "extratereştrii francezi" (1950)? Că au plecat 24 de persoane la bordul a două vehicule de formă lenticulară care se deplasează în spațiul interplanetar. Cîte 12 în fiecare. Ei au ajuns întîi pe Neptun. Apoi au descoperit Marte şi Terra, dar nu au aterizat.

Al doilea grup, descris mai înainte, a aterizat pe Terra, la 28 martie 1950, din trei nave mai mici, cu cîte doi ocupanți. Ştiind că niciunul dintre ei nu era pilot sau cosmonaut de profesie tragem concluzia că oricine ACOLO poate pilota o farfurie zburătoare, că asta e o treabă uşoară atît pentru cei de 18 ani cît şi pentru cei de 78. Sau poate erau teleghidați? Nu se spune nimic despre aceasta. Şi dacă "tipii" nu sînt piloți de profesie atunci mai pot greşi, se pot ciocni între ei, sau pot lovi alte vehicule aeriene.

Aşa se pare că stă situația cu aceştia. Dar cu alții? Iată mărturia unui agent secret american însărcinat cu problema OZN:

"A fost nevoie de mai mult de un an pînă cînd serviciile de informații ale U.S. Army (Air Force) au reuşit să stabilească o comunicare cu El. Unul dintre extratereştri (se pare că singurul în 1951-1952) a expus tot ce ştia el în legătură cu programul planetei sale de explorare a Pămîntului. (Şi "francezii" aveau un Program dar din 1948). Informațiile sale nu erau complete, el făcînd parte din personalul tehnic de bord. N-aş putea spune că ştia tot, asta a fost şi părerea unanimă a personalului specializat în spionaj care l-a anchetat pe extraterestru (?). Ei veneau din grupul stelar Zeta Reticuli, de pe a treia planetă aflată într-un sistem cu doi sori. A învățat limba engleză foarte repede.

Deci, "Reticularii" **aveau personal tehnic de bord!** Adică piloți, mecanici, electronişti, operatori de transmisiuni, naviganți etc. Şi cu toate acestea şi ei s-au ciocnit, s-au prăbuşit, au avut accidente. Cine or fi fost însă ceilalți ocupanți? Dacă aveau un "Program de explorare a Pămîntului" înseamnă că erau exploratori, specialişti, cercetători şi nu simpli aventurieri sau "cuceritori". Vom vedea în capitolul următor că nu sîntem departe de adevăr. Desigur, cercetarea unei planete necunoscute ridică probleme foarte complexe. Oricît de avansată ar fi o civilizație şi orice mijloace tehnice ar poseda ea, aceste probleme **rămîn la fel de complexe.** Ba mai mult, complexitatea lor creşte pe măsură ce **cealaltă civilizație** a atins şi ea un anume nivel tehnologic, are navele ei, armele ei etc.

UN ACCIDENT HAZLIU

Se spune că acum apoape o sută de **ani, într-o** mică localitate din Virginia de Vest (nu-i reţin numele), proprietarul unui magazin de cherestea şi-a cumpărat primul automobil. Zarvă mare, panică printre locuitori, cowboy şi copii. După numai cîteva zile, directorul Băncii a făcut acelaşi lucru. Zarva a fost şi mai mare dar încet-încet s-a potolit.

Şi tocmai cînd lucrurile intraseră în normal, aceste două automobile s-au ciocnit la intersecţia principală a acestui mic orăşel. Întîmplarea, dincolo de aspectul ei hazliu, poartă o anume semnificaţie. Orice început, atunci cînd e vorba de tehnologie, are nevoie de un timp de acomodare, de rodaj să zicem, timp în care vor fi descoperite şi impuse regulile de funcţionare ale acelei tehnologii. Şi aceasta, dacă e valabil în medii cunoscute şi familiare, este cu atît mai necesar altunaeva, pe alte planete, în alte universuri.

Dacă teoriile afirmă (nu dau numele autorilor) că aceste civilizaţii sînt "vechi" de sute de mii de ani, atunci cum de sînt posibile asemenea "stîngăcii"? Dacă El, aceşti extraterestri, au în spate experienţa a mii de călă-torii, cu zeci de mii de întîmplări neprevăzute, cu miliarde de km la bord, cu zeci, poate sute de planete vizitate, stau şi mă fntreb ce poate genera accidente stupide ca cele pe care le analizăm? Răspunsul la această întrebare trebuie să-l dau tot eu; ei bine, cauza acestor accidente, oriunde s-ar afla, oriunde s-ar întîmpla o constituie NECUNOSCUTUL!

Necunoscutul are aceleaşi "caracteristici" peste tot în lume, peste tot în Univers. El generează "spaima şi atracţia, emoţia şi aventura, dezolarea şi suprema satisfacţie. Orice pas făcut în necunoscut pune probleme, dar orice pas de acest fel înseamnă Progresul. Necunoscutul înseamnă în aceeaşi măsură şi El şi Noi! Vom vedea în cele ce urmează: vorbesc El.

"Nava noastră interplanetară apare dintr-o dată, ca ieşită din nimic...Culoarea portocalie vie pe care o emană navele noastre se datorează unei "incandescențe" specifice provocată artificial în scopul decontaminării navei de orice tip de germeni vii ce ar putea să adere pe suprafața ei. Germenii ar fi invertiți tridimensional şi duşi pe planeta noastră, ar provoca consecințe neprevăzute de ordin biologic. Tripozii navelor ating pământul. Nimeni nu iese din navă **de frica unui atac neaşteptat** ce poate fi provocat de oameni, animale, insecte sau alte forme de viață necunoscute. Echipajul sondează pe o mare rază în infraroşu pentru a detecta ființele vii. În caz de necesitate, **putem inhiba tot ce era în jur,** puteam **anihila orice agresor** cu echipamentele de protecție şi **dispozitivele de apărare** necesare. Patru membri au coborît din navă. Cei patru sondau terenul pentru a detecta sunetele provenite de la instalațiile habitaturilor **umane subterane** "(!)." Deci indivizii credeau că NOI locuim sub pământ! Noi încă nu ştiam dacă oamenii de pe Pământ nu trăiesc în colonii subterane. Noi concentrăm populație şi construcții în aer liber, **numai în cazul** instalațiilor industriale. Restul populației trăieşte dispersat în habitaturi **emergente** ce pot fi amplasate şi subteran. De altfel, şi **pe alte planete locuite** ființele umane sînt concentrate în mari colonii subterane."

DIGRESIUNE XX

Va să zică El (aceştia) trăiesc dispersați pe planeta lor în habitaturi emergente. Asta înseamnă, în limbajul şi concepția noastră pământeană, "ceva ce iese parțial dintr-un fluid", partea cea mai importantă fiind scufundată în acel fluid.

Îmi imaginez un tip de construcții (de fapt nu-mi imaginez prea clar!) etanşe, fără ferestre, fără uşi sau deschideri exterioare în planul scufundat; doar pereți

care să reziste presiunii, eroziunii, mişcărilor acelui fluid şi de-abia undeva, deasupra, sus de tot, ca un fel de turelă de submarin, partea construită la lumină, la aer, la soare. Ce fel de soare? Ce fel de lumină, ce fel de aer? Ni se spune doar atît - aer liber! Şi în acest aer liber, doar construcţii industriale. Normal, doar n-o să le facă în adîncuri! Şi despre ce fel de fluid o fi vorba? Dacă e fluid, pe el nu prea creşte nimic (nu prea văd cartofi sau cereale crescînd pe acel fluid). Dacă e fluid poate în el creşte ceva, mă gîndesc la "ceva comestibil", care trebuie cultivat, recoltat, prelucrat. Şi dacă **acel fluid** nu este propice vieţii (ca Marea Moartă), de unde mai iei hrană, cine asigură oxigenul pentru respirat, unde sînt pădurile, adică fabricile de oxigen ale planetei, unde sînt cîmpurile, florile, dealurife, peisajul? O planetă acoperită de un fluid: ceva dezolant, sumbru, şi din loc în loc acele **habitaturi emergente;** cu platformele lor de aterizare, cu trapele lor de comunicare, cu antenele lor de comunicaţii, această "supercivilizaţie" mă întristează. Sînt trist dragii mei cititori. Sînt trist dacă mă gîndesc că NOI am fi ajuns primii la El şi am fi întîlnit o asemenea situaţie. Cred sigur că exploratorii noştri galactici, cosmonauţii noştri, s-ar fi întors repede şi bucuroşi înapoi la civilizaţia noastră mai puţin avansată. Dar ce înseamnă în cazul acesta "civilizaţie avansată" dacă nu **o formă disperată** de supravieţuire? Trebuie să ajungem şi noi la aşa ceva ca să devenim **avansaţi** ??? Vă rog să scuzaţi tonul meu patetic dar mă bîntuie presimţiri sumbre. Voi numi capitolul următor:

ANALIZA MULTIDIMENSIONALĂ a unei fripturi la grătar.

Toate mărturiile susţin că "indivizii" de orice fel, din oricare "farfurie" s-au dovedit a fi vegetarieni. Pare o glumă ce spun eu, dar aşa stă situaţia. Nu că ar fi adepţii convinşi ai vreunei religii sau secte care impune vegetafianismul. Nu că n-ar poseda organe digestive adecvate. Ei sînt vegetarieni pentru că nu au carne pentru mîncare!

Unde să zburde la ei vitele mari, oile, mieii, porci? Pe suprafața fluidului? Şi dacă nu au păduri, copaci, cîmpii, nu au nici insecte, nici păsări! Poate au peşti sau alte vietăți fluidice (nu acvatice). Voi deveni puțin serios şi vă voi aminti cîteva situații cu OZN-uri vis-a-vis de fluide sau lichide. Se pare că aceste nave sînt perfect etanşe nu numai pentru exigențele zborului intergaiactic, ci pur şi simplu sînt adaptate la amerizările în acel fluid de pe planeta respectivă. Au fost deseori observate OZN-uri plonjînd în lacuri sau în ocean fără nici o jenă şi ieşind apoi de acolo în modul cel mai firesc. Se cunoaşte un caz cînd un trauler de pescuit a prins în năvoadele sale uriaşe o farfurie zburătoare care a tîrît vasul după ea pînă s-au tăiat plasele şi OZN-ul a țîşnit din ocean pierzîndu-se în înaltul cerului. Nava fusese semnalată pe "radarul" de pescuit în adîncuri, dar s-a crezut că e un banc de peşti. A fost apoi urmărită pe radarul traulerului cum se pierdea la zenit.

Comandantul Cousteau a semnalat demult, în adîncuri, nişte "obiecte cilindrice" mai mari de 30-40 m lungime care executau manevre inteligente. O navă rusească de cercetări a observat pe sonar şi apoi vizual o "farfurie" de vreo 200 m diametru care se rotea sub apă în jurul axei sale. Alte nave (chiar militare) au fost însoțite pe zeci de mile marine de obiecte neindetificate ca nişte torpile de mari dimensiuni, care nu există în dotarea nici unei marine militare din lume.

Pe mine mă înspăimîntă faptul că, după propriile lor declarații, extratereştrii au nevoie de foarte puține lichide şi pe acestea le procură din propria transpirație, sau îşi "reciclează" dejecțiile şi le consumă din nou. Trebuie să fie o mare penurie de lichide "comestibile" în acele lumi ca să ajungi la aşa ceva. Nimeni dintre martori nu a văzut recipiente cu apă la bordul OZN şi nici asupra extratereştrilor. Dar au fost văzute nave de-ale lor pe lacuri, încărcînd cu furtune„apă, deasupra rîurilor, a bălților, în lagune; un martor spunea că nişte extratereştri

i-au cerut apă într-un vas de metal, iar poliţisul Schirmer declară că El au spus că se alimentează cu apă şi **energie** din bazinele noastre.

Şi asta n-ar fi încă nimic! Să vedem cum stăm cu alimentele. Să-l ascultăm din nou pe Antonio Apadaca: "După o oră m-au invitat să mănînc şi am văzut un prînz format din tabiete şi pilule, vitamine concentrate (pentru El). Mie mi-au dat fructe şi mîncăruri (?) luate din propria noastră lume şi o băutură asemănătoare laptelui de vacă." Apoi pe planeta lor: "În centrul camerei se afla un bloc mare ca un bufet cu patru rînduri de ferestre avînd alimente. În fiecare fereastră era o tavă pătrată ce conţinea cinci feluri de mîncare. Aceste feluri de mîncare erau **dintr-o substanţă ca sticla,** sau poate metal transparent (se vede că Antonio nu cunoştea noţiunea de "aspic" sau gelatină...). Mîncarea din cele cinci feluri nu era nici solidă, nici lichidă, dar avea consistenţa caşului proaspăt. Era foarte bună la gust. Unul din acele feluri **avea** aroma unei salate de fructe, cu gustul fructelor noastre de pe pămînt. Tacîmurile erau ca nişte lopăţele de plastic".

Antonio a mîncat două porţii şi nu s-a săturat. A refuzat din politeţe pe a treia. De remarcat că nici unul **din feluri** nu avea gust de carne, ouă, grăsimi, peşte. Antonio ar fi remarcat imediat. Ne-ar fi spus. Nici despre vreun alt lichid nu-şi aminteşte, în afara acelei băuturi ce semăna cu laptele. El îi tratase pe extratereştri cu fructe, legume, carne, lapte, dulciuri de casă şi tequila. Ei au refuzat carnea şi alcoolul. Treaba lor! Totuşi mîncarea aceea "ca sticla" l-a hrănit oarecum pe Antonio cinci zile, chiar dacă mînca porţii duble. Cu "emergenţii" este însă altceva. Mă gîndesc în continuare la "fluidul" care le acoperă planeta. Aceştia au fost în primul rînd uimiţi de "forma multiplelor vegetale din imensa floră terestră, ce fusese mai clar observată!" Şi ei săracii nu văzuseră decît trei smocuri de iarbă şi cîţiva pini prăpădiţi ce cresc la peste 2000 m altitudine, unde au aterizat navele.

Primii care au coborît au şi smuls două smocuri de iarbă şi le-au dus în navă "unde toți le-au putut examina cu curiozitate şi entuziasm"! Să nu-i uităm pe extratereştrii lui Larry care smulgeau smocuri de iarbă şi le duceau la nava lor intergalactică. Să nu-i uităm pe cei cu mazărea, cu strugurii, cu vaca, pe cei ce fugăreau cîini. Dar dacă sînt antropofagi (nostalgici) şi nu vor să spună?

Ca să nu cădem în exagerări trebuie să spunem că "emergenții" erau foarte sofisticat echipați: aveau nişte tuburi care mergeau pe sub sau pe deasupra costumului, de la un dispozitiv din regiunea lombară pînă la buze. Comandate codificat de mişcarea pleoapelor (cîte două la fiecare ochi) acestea transportau - ce credeți? - capsule ce conțin diverse alimente concentrate. Aceste capsule îmbrăcate într-o peliculă de gelatină sînt solubile în salivă. Deci El posedă salivă. Clipitul provoacă deplasarea diverselor capsule, după necesități, pînă la gură, pentru alimentare. Celălalt tub este pentru un ser nutritiv, cu concentrații diferite, comandabile după dorință. Şi acum atenție!: "Apa necesară este obținută în mare parte din urina proprie a individului, desalinizată, purificată şi durizată cu carbonați. O sondă introdusă în rect colectează materiile fecale şi le transformă - în ce credeți? - în apă!" Apa de băut! Restul elementelor este transformat în iod gazos. Exploratorii mai au un dispozitiv destinat conversiunii azotului, carbonului, oxigenului şi hidrogenului în "hidrați de carbon şi alte componente bazice destinate alimentării." Mai au încă un echipament pentru sinteza apei din orice. Mai au o instalație care transformă pe cale sintetică în lipide comestibile siliciul şi aluminiul care există din abundență în stratul superficial terestru. Totul pentru o pastilă de mîncat. Nu spun nimic de vreun aliment sau conservă de pe planeta lor. Şi ca să ne convingă (dacă mai era nevoie), cum au ajuns, s-au apucat să-şi sape un buncăr la 8 m adîncime, cît se poate de "emergent", dar nu în fluid ci în roca dură. Cu tehnologie adecvată — săpau rapid dezvoltînd

temperaturi de 500° Celsius şi nu-i deranja decît fumul care ieşea din groapă, drept pentru care au acoperit gura tunelului cu plastic.

În final ne mai "vînd" vreo două secrete de-ale lor care ne umplu de bucurie:

1. Momentul critic al decolării (aterizării) este acela în care nava interplanetară (a lor), împreună cu echipajul şi tot ce e la bord şi prin jur, suferă o inversiune axială a particulelor subatomice trecînd din trei dimensiuni în alt sistem (cu alte dimensiuni), pentru a putea exploata cutele spațiului - distanțe scurte - nu cea parcursă de lumină. Deci ei dispar şi reapar (trecînd din nou în trei + 1 dimensiuni). Se numeşte moment critic pentru că atunci se întîmplă un fenomen temporal, un fel de timp "0", un fel de veşnicie, în care foarte mulți "ozenauți" ar vrea să rămînă (extaz), ca într-o Nirvana.

De aceea este necesară o cumplită disciplină de zbor, iar voința echipajului este voința unică a Conducătorului grupului expediționar. Şi cînd mă gîndescla carnea conservată de curcan a astronauților noştri şi la celebra ceapă, cu care un rus zburînd în capsulă în jurul Terrei, şi-a sărbătorit ziua de naştere "parfumînd" întreg spațiul cosmic! Cică se mai simte şi acum mirosul de ceapă pe Orbita Stației Soiuz! Oricum e altceva!

Dacă analizăm cu atenție povestea "emergenților", vom vedea că şi timpul lor de deplasare a fost foarte scurt. Avînd în vedere tehnologia de zbor descrisă chiar de ei, echipamentele, hrana, studiile fectuate, luarea hotărîrilor, explorarea planetelor Neptun, Marte, Terra, ale primului grup expediționar, care s-a şi întors înapoi, între data descoperirii planetei noastre şi aterizarea celui de-al doilea grup trecuseră mai puțin de 2 ani. Avînd în vedere că primului grup i-a trebuit infinit mai mult timp cercetînd şi alte planete, căutîndu-ne prin spațiul sideral, înseamnă că al doilea grup, care a aterizat la 28 martie 1950 ora 4:17 minute şi 3 secunde, a făcut doar trei luni pînă aici. Ei nu mai aveau răbdare, cu toate că ştiau că

din 1952 condițiile **izodinamice** ale spațiului vor fi mult mai favorabile. Drept dovadă, după 1952 a fost o adevărată "invazie", atît în zona franceză cît şi în toată Europa de vest.

Am putea noi să credem că spațiul "se pliază" preponderent într-o anumită parte a planetei noastre? Totul este posibil! Depinde şi cîtă "reclamă" s-a făcut noii descoperiri. Şi cît de necesară era o asemenea descoperire pentru "emergenții" cu planeta lor acoperită de fluid. Ce interes îi mîna atît de repede şi în număr atît de mare (se apreciază cam la 30.000 de reperări OZN)?

Şi acum, întorcîndu-ne la accidentul din 1947, 5 iulie Roswell - Corona, Statele Unite, urmat de accidentul LAREDO - New Mexico 1948, Mexic 1949, etc. vom constata, după criteriile noastre umane de timp şi spațiu, că ALȚII le-o luaseră înainte. Aveau cel puțin trei ani avans, cu toate că "vizau altă zonă", veneau din altă parte, traversau alte "cute" ale spațiului, ce se **pliau** spre altă parte a Terrei. Le-o luaseră înainte dar călcaseră cu stîngul. Accidentele se țineau lanț, tot teritoriul era înțesat cu indivizi înarmați, care trăgeau fără somație (sînt atîtea exemple) atît în America Latină cît şi în America de Nord şi Canada. Armata se ocupa de "problema OZN" (Argentina, Brazilia, S. Unite) şi ei ştiau asta şi în plus cerul era brăzdat de "inamicul nr.1" RADARUL. Mai era şi "anarhia lingvistică", după cum spun chiar ozenauții, traficul intens aerian cu avioane de toate tipurile, precum şi poligoanele cu rachete care se experimentează, sînt la începutul dezvoltării lor.

Cu toate accidentele şi incidentele, contactele "oficiale" au putut fi pregătite. ŞI AU AVUT LOC! Există DOUĂ contacte oficiale şi amîndouă sînt susținute de mărturia a zeci de pămînteni din "forurile oficiale" şi "lumea bună".

Capitolul 17

ELEMENTUL 115

Eu smt cel care l-a identificat pe 115
Asta a fost contribuția mea la proiect!
Bob Lazar

Tehnologii colate - Tristețea descoperirilor

Aşa cum şi noi **căutam** de mii de ani CEVA, probabil că şi El caută de mii de ani acelaşi CEVA, sau ALTCEVA! După cum ştim (şi nu vreau să fiu contrazis) cel puțin **curiozitatea** este ceva înnăscut. O.K. Dacă ar fi vorba numai de curiozitate şi tot ar fi deajuns. pentru că în spatele curiozității se ascund o serie de alte "trăsături şi instincte" care "colorează" spectrul ființelor inteligente de orice fel. Inteligența şi curiozitatea sînt **mijloace de adaptare şi supraviețuire,** nu sînt simple trăsături accidentale. Nu le ai, nu exişti. Sau exişti ca un vierme.

Ei caută ELEMENTUL 115-116 şi, dacă l-au găsit "fără să-l caute", înseamnă că tot căutau altceva şi au dat peste el.

"Eu nu caut, eu găsesc!" spunea Picasso. Adică el nici nu-şi mai punea problema căutatului, asta era de la sine înțeles., El găsea! Problema este că de abia după ce găseşti ceea ce cauți, vezi dacă poți folosi sau îți e suficientă doar descoperirea.

Cînd Edison a descoperit becul electric (căuta de multă vreme "o formă" de utilizare a electricității ca să obțină lumina!) descoperirea l-a bucurat enorm şi l-a întristat nespus; becurile se ardeau în cîteva minute! Descoperise ceva care funcționa efemer. A trebuit să experimenteze sute, mii de ore, ca să-şi perfecționeze invenția. Pe scurt, a trebuit să găsească metalele care să suporte incandescența şi apoi să-i vină ideea să scoată aerul din balonul de sticlă. N-a fost uşor! Aceste două "amănunte" înseamnă altă căutare, ele sînt la rîndul lor "descoperiri", invenții, cum vreți să le spuneți.

Stimați cititori! Puterea Soarelui nostru este de 10^{25} wați. Puterea emisă de Galaxia noastră este de 10^{35} wați. Puterea produsă la această oră pe întregul pămînt este de aprox. 10^{16} wați. Atît producem noi într-un an cu toate mijloacele noastre convenționale şi neconvenționale. Să nu uităm că în viața de toate zilele 40-45% din energia consumată în industrie şi servicii este energie umană pur şi simplu. Restul pînă la 10^{16} wați: energie atomică, eoliană, hidroenergie calorică, solară, termală, mecanică. Dar numai energia luminoasă a unui OZN este estimată la 500-900 MW. Adică MegaWați! (Estimare făcută chiar de Dr. Condon în celebrul "Raport Condon").

Am mai putea face şi alte tipuri de estimări după întîmplările cu OZN-uri cum ar fi: cîtă forță trebuie să aibă un "vehicul" ca să remorcheze un trauler împotriva elicelor sale, sau ca să disloce malul unui lac pe o porțiune de 10-12 m, sau ca să se mențină în zbor şi să dispară, după ce a "înghițit" două avioane modeme de vînătoare cu reacție care au cam 100 tone. Şi cam ce cantitate de energie pot consuma de aici pînă la Alpha - Centauri şi înapoi? Pentru o asemenea călătorie, (4,27 ani lumină) savantul R. Forward estimează o energie minimă de 65 GW adică Gigawați. 65 Gigawați pentru o singură navă, cînd o mare hidrocentrală poate produce doar 2,5 Gigawați.

Secretul stă în **ELEMENTUL115!** Numai 223 grame din acest element sînt suficiente pentru dezvoltarea unei asemenea energii. Şi pentru destul de mult timp. Cu un randament de 100%.

Acest element se găseşte (presupune Bob Lazar) ne planetele ce gravitează în jurul unor aştri mai mari decît soarele, sau în vecinătatea unei supernove. Nu avem nici astru mai mare, nu avem nici supernove! Elementul 115 are o culoare portocalie şi este foarte stabil. Dacă am avea un sfert de kil!

Ei bine! ce-am face dacă am avea sfertul de kilogram de "X 115"? Dar dacă am avea mai mult? Mai mult ce? Un popor foarte simpatic are un proverb: "Degeaba ai cal dacă n-ai căruță!" în cazul nostru nici măcar cal nu putem spune că avem, ci doar potcoavele! Şi aceasta nu este o glumă.

AVFM ELEMENTUL 115

Aceasta este o afacere care mă face să am migrene. O.K.! Am migrene, iau aspirine, îmi trece şi iar mă gîndesc. Şi iar mă gîndesc. Şi iar am migrene; pentru că este o afacere dubioasă, o afacere de spionaj; o afacere "murdară" într-un cuvînt.

Să lăsăm cerneala să curgă, pentru că dacă aşa stau lucrurile, mai bine să greşim şi să ne pară rău decît să nu facem nimic şi să ne pară şi mai rău.

Martorii îi vom aduce mai tîrziu în scenă.

De ce credeți dvs. că, sînt atît de "neinteresante" accidentele OZN? De ce am crezut chiar eu că Oficialitățile nu fac zarvă din motive "creştineşti" să nu fie , acuzate de impietate la adresa morților, chiar dacă ei sînt extratereştri?

De ce **s-a tras de timp** atîția ani?

Să facem o socoteală: 1. Roswell (1947); 2. Corona (1947); 3. Paradise Valley (1947); 4. Azteco (1948); S. Laredo (1949); 6. Mexico City (1949); 7. Kingman,

Arizona (1953); 8. New Mexico (1962); 9. Puerto Rico (1964); 10. Spitsbergen (1965); 11. Kacksburg (Pensylvania, 1965). Mai există trei mărturii pe care o să le citez ceva mai încolo. De altfel, într-o emisiune de televiziune din Las Vegas, un fizician prezentat sub numele (fals) de Mr. Dennis a afirmat că în Area 51-54 există nici mai mult, nici mai puțin de 9 (nouă) OZN-uri. Altă dată afirmase că sînt trei. Altă dată că a văzut numai unul care avea sistemul de propulsie distrus (aici cred eu că fac o confuzie de nume, datorită timpului scurs de la incident). în sfîrşit unul, doi, trei martori oculari au văzut OZN-uri în hangare.

223 (115) x 14 (OZN) = 3,122 kg (115 X)

Cam asta ar fi cantitatea de "X 115" adunată de prin sfărîmăturile recuperate de la OZN-urile capturate sau "făcute cadou".

Mărturiile, ca orice mărturie care se respectă, se contrazic, bineînțeles. Adică: unele OZN uri, este clar că au fost recuperate întregi (Roswell, Laredo, Kacksburg, Spitsbergen), altele mai mult sau mai puțin sfărîmate, altele sînt "cadouri" ale extratereştrilor după celebra întîlnire oficială de la Holloman, din 1964. Dar pînă atunci? Cum mai zboară timpul, şi cum mai zboară OZN-urile în spațiul aerian periclitînd siguranța națională! Dar dacă sînt ruşii, dacă sînt germanii, dacă sînt chinezii, iranienii, iraqienii? Dar dacă sînt EXTRATEREŞTRII? Cel puțin pe "ai noştri" îi cunoaştem bine! Şi mai ştim că "ai noştri" nu au ELEMENTUL 115! Elementul 115 îl au numai El.

Accidentul din 1947 este important pentru că din acel moment s-a putut ŞTI PRECIS, SIGUR, INDUBITABIL - cu cine avem de-a face! Tot ce a urmat este "perdea de fum, praf în ochi, dezinformare, scenarii tip SF, secretomanie." Trebuia organizat foarte repede un fel de "circ" al dezinformării care a început cu "raportul Condon" şi urma să se termine cu un circ adevărat, ambulant,

itinerant care s-a şi realizat. De la "Raportul Condon" (1967) la "Circul OZN" numit "Cosmic Journey".

Deci, din 1967 pînă în 1991 - mai bine de 24 de ani tereştri - s-a încercat şi s-a reuşit în bună măsură să se ascundă faptul (concluzia îmi aparține) că în zadar avem modele reale, adevărate, autentice de "farfurii zburătoare", că degeaba avem elementul 115 în cantitate suficientă (3,122 kg). Rezultatele "cercetării ultrasecrete" pe această temă au fost nule! Ne vom ocupa în capitolul următor de aspectul dramatic (aşa îl consider eu) al acestui episod din istoria ştiinței şi cunoaşterii umane. Acum voi mai adăuga la cei 24 de ani de cercetări încă 20 de ani de expectativă "stupefiantă", adică acei 20 de ani (1947-1967) în care am avut "obiectele" în mînă, le-am desfăcut bucățele, le-am studiat, măsurat, proiectat, reproiectat, le-am montat la loc, le-am pornit, am decolat, am zburat cu ele, cîteva minute, ore în total, ne-am putut juca cu jucăriile autentice ale VISULUI NOSTRU.

Îngrozitoare experiență! Dacă nu ne lipseşte vehiculul pentru cucerirea Cosmosului, dacă nu ne lipseşte combustibilul ideal, dacă nu ne lipseşte voința de a "cuceri" acest Cosmos ATUNCI CE NE LIPSEŞTE?

Capitolul 18

A CINCEA DIMENSIUNE

(A şasea dimensiune este CALEA - a şaptea ȚINTA)

Şi s-a făcut LUMINĂ!
GENEZA

Pentru că sînt scriitor şi nu om de ştiință, vă voi dezvălui acum şi aici că a A CINCEA DIMENSIUNE în **cazul nostru** este **MOTIVAȚIA.**

Atîta timp cît nu ai un vehicul, atîta timp cît nu ai combustibilul necesar, ideal, şi vrei să le ai, eşti extrem de motivat. Acest "a avea" este cea mai puternică motivație cunoscută de speța umană. Există însă "o pildă" a Marelui Rabin care sună cam aşa: "Să nu-ți doreşti niciodată un lucru înainte de a-l avea"! Cînd am citit prima dată această "pildă" trebuie să recunosc că am fost fascinat de marea filozofie cuprinsă aici, am avut sentimentul că am înțeles-o profund şi m-am conformat ei cît am putut mai bine. De-abia astăzi îmi dau seama că nu am înțeles-o cu adevărat! Dorința de a avea un lucru este atît de puternică încît suspendă aproape toate criteriile faptului în sine. Adică: adevărata posesie, putința folosirii acelui ceva, a întrebuințării acelui obiect (aşa cum este el, nu cum îl visăm noi), raportul de posesiune (cine pe cine posedă) care se stabileşte în timp, raportul de valoare posesor-posesiune, scopul posesiunii şi adecvarea lui, natura posesorului şi a

posesiunii, şi în final putința păstrării acelui ceva. Mai sînt şi alte criterii; ele depind de logica şi de morala dvs., stimați cititori.

Mă voi referi la cîteva dintre "criteriile" înşirate mai sus din dorința de a lumina puțin acest ungher mai obscur al ființei umane. În mitologia popoarelor care compun Omenirea există dorința clară exprimată de a avea "steaua de pe cer", de a avea "fructe din grădinile Raiului" (care se află tot în Cer), de a le avea pe zînele nevăzute, de a-i avea printre noi pe "îngerii" înalturilor, de a-i avea printre noi sau a-i vizita pe Zei la ei acasă (adică în Cer), de a-l primi pe Trimisul LUI pe Pămînt, de a urca noi înşine pînă la Soare, pînă la stele, de a fi "în al 9-lea Cer". Există sute de legende şi basme care atestă că acest lucru a fost posibil. Cei care le-au realizat, cei care au înfruntat zeci de pericole şi au trecut prin grele încercări sînt eroii acestor legende şi basme. EROII.

Nici un Erou n-a primit de-a gata "armele" sau atributele misiunii sau faptelor lui de Erou. Daedalus şi-a **construit singur** aripile cu care să zboare pînă la Soare. Făt Frumos şi-a crescut cu mîna lui, dîndu-i jăratic din palmă, **armăsarul înaripat** cu care a zburat pînă la Lună şi la Stele. Eroii din Mahabharata îşi construiau şi pilotau singuri navele de foc cu care zburau la Ceruri şi pînă la Venus, celebrele Vimana. Nimeni n-a primit **cadou aşa ceva!** Poate doar "o călătorie" cum povesteşte Enoh în cărțile lui (apocrife) se mai putea face la bordul vreunui CAR DE FOC, invitat de zei sau răpit de aceştia. Ca şi în zilele noastre. Şi mai spun Cărțile Sfinte că "20.000 este numărul carelor de foc, cît este şi numărul îngerilor"! Ce coincidență cu numărul aproximativ de apariții OZN de după 1950! Voiau strămoşii noştri **să se înalțe la ceruri?** Voiau, dar altfel: prin credință şi purificare, printr-o viață **curată, exemplară!**

Această **condiție** se pare că a rămas valabilă pînă în zilele noastre. Nu se pune problema de a ne înălța la ceruri **oricum,** ci de **a fi primiți.** Adică acceptați! Vom

vedea puțin mai încolo cum această problemă ar putea explica toate avatarurile speciei noastre vizavi de zborul spre stele. Vom începe prin a discuta "criteriile" adevăratei posesii a "farfuriilor zburătoare" şi a elementului 115.

"Nu vom încerca niciodată să impunem cunoştințele şi cultura noastră semenilor tăi; şi nu le vom oferi pînă nu vom avea dovada clară că îşi doresc acest lucru şi că ar fi în avantajul lor (adică al nostru)!". Acesta este un citat din convorbirea martorului contactat, Dan Fry, cu un extraterestru - şi cele ce urmează:

"Este adevărat că scopul acestei vizite (pe Pămînt) nu este în întregime Filantropic, deoarece pe Terra se află materiale pe care le-am putea utiliza în folosul comun al ambelor civilizații - materiale existente aici din belşug dar greu de găsit altundeva. Orice informație şi ajutor vi le vom da cu dragă inimă! Dacă am încerca să vă convingem de realitatea noastră, 1/3 dintre pămînteni ne-ar considera ZEI şi ar lăsa pe seama noastră grija zilei de mîine. Nu ne putem lua această sarcină. Nu avem de unde. Celelalte 2/3 dintre oameni ar bănui că vom deveni tiranii sau dictatorii acestei planete, că vrem să înrobim lumea; mulți vor căuta arme să ne distrugă!"

Mai întîi este interesant de ştiut că cel contactat este o somitate în construcția rachetelor şi că în perioada comunicării cu extraterestrul se afla la Baza White Sands Missile în New Mexico, nu departe de locul accidentelor şi întîmplărilor relatate mai înainte. Pe 4 iulie 1949, Daniel Fry a fost invitat la bordul unui OZN. Humanoidul spunea că strămoşii lui au locuit pe Pămînt cu 40-50.000 de ani înainte şi că acum El colindă Universul în navele lor gigantice, echipate cu tot ce le trebuie. Ei trăiesc cam 200 de ani pămînteni. Asta se întîmpla la 2 ani de la accidentul Rosswell-Corona.

Cinci ani mai tîrziu humanoidul a apărut în carne şi oase. A spus că i-au trebuit cinci ani să se aclimatizeze cu planeta noastră, să facă rost de acte şi să ia contact

cu oficialitățile şi cu Preşedintele Statelor Unite.* Se ştie precis că cel puțin Carter, Reagan şi Nixon cunoşteau adevărul despre OZN-uri. Se mai ştie că şi preşedintele Gorbaciov era la curent; în 1985 el spune într-un discurs:

"La întîlnirea noastră de la Geneva, preşedintele Statelor Unite spunea că dacă Pămîntul ar fi **confruntat** cu o invazie **extraterestră,** Statele Unite şi Uniunea Sovietică ar trebui să-şi unească forțele (armate) pentru a respinge această invazie".

După cum vedeți, stimați cititori. Încă din 1954 extraterestrul punea această problemă, cînd spunea că pămîntenii vor căuta mijloace (arme) să-i distrugă în cazul unei "invazii". Acest lucru poate explica DE CE extratereştrii nu vor **să divulge secretul** mijloacelor de propulsie, mijloacelor de apărare de la bordul OZN-urilor sau pe care le poartă asupra lor şi pe care le folosesc pentru a-i paraliza pe presupuşii agresori umani. De altfel cazurile de agresiune adevărată asupra OZN-urilor şi ocupanților au fost nenumărate.

De la amenințarea RADAR, care le doboară navele, şi pînă la atacul cu pumnii, s-au folosit toate metodele şi armamentele, adică mitraliere şi tunuri de la bordul avioanelor, rachetele aer-aer ale navelor de luptă şi elicopterelor militare, rachetele sol-aer şi alte armamente antiaeriene, armamentul din dotarea trupelor de uscat şi marine, cuțite, pumnale, puşti de vînătoare, pietre şi portocale stricate cu care au fost bombardați din belşug, confruntări dure de tip Kamikadze, ciocniri frontale, intenționate sau nu, "arme" neconvenționale, cum sînt farurile şi lanternele, cîmpurile ionizate de deasupra centralelor electrice sau a stațiilor de transformatoare (care pot cauza defectarea sau prăbuşirea OZN-urilor).

** Întîlnirea din 1954 cu D. Eisenhower*

Poate că au fost atacați (fără să ştim noi) chiar cu arcuri şi săgeți, cu sulițe, cu sarbacane, praştii. Ce se ştie precis este că atunci cînd El au depistat pe **orbite** ale Pămîntului sateliți cu mici surse radioactive la bord, le-au doborît imediat.

Să nu ne mai mirăm că nu ne oferă tehnologie spațială?

Problema care se pune atît pentru El cît şi pentru Noi este **cum şi cine foloseşte** această tehnologie.

Capitolul 19

POLITICA TEHNOLOGIEI

Prin definiție, tehnologia avansată este MAGIE
Arthur C Clarke

(Problema americană, franceză, germană, rusească etc).

Ştim din documente foarte secrete că au fost observate, studiate, analizate, "identificate" nouă tipuri de extratereştri.

TOP SECRET - PROJECT SIGMA - Lansa în 1954, misiunea de a stabili comunicații cu extraterestrii. Succes în 1959 cînd Statele Unite au stabilit prima comunicare. La 25 aprilie 1964 s-a obținut a doua întîlnire între un ofițer din cadru USAF şi doi extratereştri în deşertul New-Mexico (Holloman, n.a.). Contactul a durat trei ore şi pe baza limbajului extratereştrilor dezvăluit nouă (?), s-a făcut un schimb de informații fundamentale cu cei doi.

PROJECT SNOWBIRD - Misiunea era de **a executa teste de zbor** cu o navă extraterestră recuperată...în ultimele două decenii s-au raportat contacte cu extratereştri total diferiți de cei scunzi. Aceştia erau mai înalți, aveau păr.. În cadrul Programului M.J.-12 se analizează faptul că în ultimii 25 de ani planeta noastră a fost vizitată de cel puțin **9 specii diferite** de extratereştri. Un specialist în limbaje din cadrul lui Național Security

Agency declară că NSA conduce operațiunea de urmărire a nouă grupuri de extratereştri.

Nouă grupuri separate, nouă feluri de tehnologii interspațiale, aş zice eu. Ar putea fi chiar mai multe, ar putea fi mai puține! Oricum, acum avem date pe care le putem analiza la rece şi din care putem să tragem nişte concluzii. Prima concluzie pe care o desprind este aceea că Noi dorim să stabilim o comunicare cu extratereştrii la nivelul OFICIAL, dar ținută în secret față de omul de rînd; şi mai mult decît atît, dacă întîmplător o persoană oarecare reuşeşte să intre în contact şi să realizeze o comunicare cu extratereştrii, persoana respectivă devine brusc suspectă, interogată şi intimidată, ridiculizată şi discreditată. Această mentalitate este cît se poate de comună oficialităților din multe țări ale lumii.

În urma acestui fenomen, sau ca reacție la o astfel de situație, în mai multe țări au luat ființă organizații şi asociații particulare de cercetare a fenomenelor OZN, cu investigatori calificați, cu bănci de date, cu publicații proprii şi care comunică şi conlucrează între ele pentru elucidarea fenomenului. De asemena mai mulți cercetători au luat pe cont propriu această activitate şi au întreprins şi întreprind cercetări la fața locului, cheltuind o mare energie şi pasiune pentru aflarea adevărului. Voi enumera mai jos cîteva organizații de cercetare a fenomenului OZN, precum şi numele distinşilor cercetători care au avut sau au un rol major (prin cărțile şi publicațiile lor) în lămurirea şi completarea acestor pete negre pe harta cunoaşterii - C.E.I. (Centrul de Studii Interplanetare - Spania), al cărui Preşedinte este renumitul cercetător OZN Antonio Ribera; GEPAN (Centrul guvernamental de cercetare al OZN Franța); Jean-Pierre Petit, Director de cercetări la Centrul de Cercetări Spațiale; Australian Center for UFO Studies; Canadian UFO Research, Network; British UFO Research Association" (Marea Britanie); Citizen Against UFO Secrecy (SUA); J. Allen Hynek Center for UFO

Studies - Chicago; (W. P. Sanders); Jacques Vallee, Leo Sprinkle, John Derr, (USA), Timothy Good (M. Britanie).

O altă concluzie care se desprinde din cercetările noastre este că nu toți extratereştrii vor să comunice cu noi. Iată cîteva exemple:

1897, Homar Arkansas. Căpitanul James Hooton, aflat la vînătoare, dă peste o "navă aeriană" în nişte tufişuri: "m-am îndreptat în direcția din care venea sunetul şi într-o poiană am văzut obiectul. Am fost mut de uimire, şi am înțeles imediat că era vorba de faimoasa navă văzută de numeroşi cercetători. Lîngă navă se afla un bărbat nu prea înalt care meşterea ceva la partea din spate. Cînd s-au salutat au mai apărut patru ocupanți de sub chila navei. "Vei afla mai multe mai tîrziu! a zis pilotul şi toți au intrat în navă. Deodată au apărut nişte aripi, o roată se învîrtea extraordinar de repede. În mai puțin timp decît mi-a trebuit să povestesc asta, nava dispăruse." Nici o comunicare!

1897, 6 mai, Arkansas. Şeriful şi un polițist local de noapte călăreau cînd au văzut o lumină strălucitoare ce cobora de pe cer. La vreo 4-5 km mai încolo, caii s-au speriat. Cei doi au scos armele şi au făcut o somație. Ploua, dar au văzut la vreo 50 de metri o navă sub formă de trabuc, lungă de 20-25 metri, cu lumini care se aprindeau şi se stingeau. Cînd s-au apropiat, au fost întîmpinați de trei ocupanți, 2 bărbați şi o femeie. Unul dintre bărbați umplea un vas cu apă de ploaie. Celălalt ținea în mînă o lanternă şi i-a invitat pe polițişti să meargă cu ei **într-un loc unde nu plouă.** A mai spus că EI călătoreau "prin țară". Polițiştii au refuzat invitația şi şi-au văzut de drum. Cînd s-au întors după 1/2 oră, nava dispăruse.

1954, noiembrie, Bucine, Italia. Rosa Salti, femeie serioasă, care mergea cu flori la cimitir, se întîlneşte cu o navă şi doi ocupanți care i-au zîmbit vorbindu-i într-un grai de neînțeles, i-au smuls florile din mînă şi au

dispărut cu tot cu navă lăsînd în urmă o dîră roş-albastră. "Nici mulţumesc pentru flori", nici altă comunicare!

1954, 30 septembrie, Franţa. Opt muncitori împreună cu şeful lor de echipă, G. Gatay, mergeau spre şantier. Terenul era în marginea unui povîrniş. Deodată, la nici 10 m distanţă, pe povîrniş în faţă lui Gatay, a apărut un omuleţ de 1 m. Îmbrăcat în gri, cu o cască de sticlă destul de mare. Omuleţul era în faţa unei "maşinării" ca un clopot mare, care plutea la 1 m de pămînt, şi avea pe piept şi în mînă nişte obiecte luminoase. În secundele următoare, cînd Gatay şedea ca paralizat, omuleţul s-a şters din imagine iar "farfuria" făcînd un zgomot ce a amuţit excavatoarele, s-a opintit în sus apoi s-a şters şi ea într-un noruleţ albăstrui. Farfuria era de genul celor cu aripi rotitoare deasupra iar "omuleţul" de genul celor ce nu comunică nimic, dar dispare!

1957, 6 noiembrie, Tenesse. Pe seară, John Trosca a surprins o creatură "cu faţa cărămizie cu ochi de broscoi, de aproape un metru înălţime" care i-a spus într-o engleză stîlcită: "Sîntem oameni paşnici, nu vrem decît să luăm cîinele". John Trosca i-a tras una creaturii care a zbughit-o în nava lui, decolînd imediat. Nici "la revedere" nici vreo altă comunicare!

Capitolul 20

MANIA COMUNICĂRII

Semnul poartă mesaj!
Dr. Norbert Wiener

În afară de comunicarea verbală sau scrisă mai există astăzi nenumărate feluri de a comunica. Am discutat într-un capitol anterior cîte ceva despre torentul sau avalanşa de informaţii, imagini, sunete; toţi cititorii cunosc mijloacele de comunicare: formele, modalităţile, codurile.

Ce nu ştiu cititorii este că în scurt timp, toată energia planetei nu va mai fi suficientă numai pentru mijloacele de comunicaţii daca acestea se dezvoltă în ritmul actual. Dar şi mai grav e faptul că cei mai mulţi dintre cititori nu cunosc sau ignoră celelalte forme şi mijloace de comunicare!

Care celelalte? mă veţi întreba! Iar eu vă voi răspunde sincer şi fericit că o pot face: ALE LOR! Adică modul în care comunică EI!

Cînd dvs. mergeţi în parc sau în pădure, cum comunicaţi cu păsările, cu fluturii, cu insectele atît de evoluate (albine, furnici)? Cum comunicăm noi cu animalele de la grădina zoologică sau din rezervaţii?

Cu toate că la ora actuală ştim şi sîntem convinşi că vieţuitoarele de pe planeta noastră comunică între ele, că noi, oamenii, am reuşit să distingem limbajul delfinilor şi să putem comunica destul de uşor cu cîinii noştri, cu

caii noştri, cu copiii noştri, ne-am apucat, noi vreodată, aşa, din primul moment, să le explicăm cum funcționează rachetele de la NASA, cum zboară naveta spațială?

Poate că pe cîini îi interesează, doar s-a apelat la ei pentru zborul cosmic!

Poate că pe copii îi interesează chiar de la 2-3 ani problemele de tehnică spațială sau configurația Universului şi Legile lui. Şi noi de ce nu le spunem aceste lucruri? Simplu, pentru că sîntem profund convinşi că nu le-ar înțelege!

Probabil, mai mult ca sigur că şi El sînt profund convinşi că noi nu le-am înțelege tehnica şi cosmologia LOR!

El văd ce tehnologie avem noi. El văd cum trăim noi. Ei ne citesc gîndurile! Şi cînd citesc dorința de a afla ceva legat de "motorul" OZN-ului sau de Universul din care vin, ei răspund simplu, cum i-au răspuns lui Antonio că ei nu folosesc motoare în sensul înțeles de noi şi că vin dintr-un sistem solar cu 7 planete.

Unii au spus că vin din Alpha Centauri, alții din Zeta Reticuli, au fost şi extratereştri care au spus că vin de pe Marte sau de pe Saturn. Eu cred că şi aceştia erau sinceri. Probabil că şi-au construit pe acolo nişte habitaturi "emergente", sau subterane, sau orbitale, în care o duc foarte bine sintetizînd tot ce le trebuie, folosind tehnologia lor. Nu i-a spus "vizitatorul" (cel ce avea strămoşi care locuiseră pe Pămînt) lui Daniel Fry că acum El locuiesc în nave gigantice cu care se plimbă prin Univers? Sau prin Universuri! Se pare că unii au avut habitaturi aici, pe Pămînt, cu mult înainte de răspîndirea oamenilor pe toate continentele. Iată spicuiri la întîmplare din cartea reverendului KIRK (1961) din Scoția, "Comunitatea Secretă":

"Cînd oamenii nu trăiau încă peste tot în lume, creaturile obişnuiau să viețuiască aici şi aveau o agricultură proprie. Civilizația lor a lăsat urme pe munții

înalți şi era înfloritoare într-o vreme cînd totul era acoperit de păduri. Natura lor este intermediară între om şi înger? Din punct de vedere fizic au corpuri foarte uşoare şi fluide. Din punct de vedere intelectual sînt inteligenți şi curioşi. Au puterea de a lua cu ei orice doresc (nave, avioane, armate, cîini. vite, oameni, plante, etc. n.a.)". "Au nişte care minunat de mari, foarte frumoase, invizibile pentru ochii noştri. Au lumină ce arde încontinuu şi focuri ce nu au nevoie de combustibil". Cînd se arată oamenilor, îmbrăcămintea şi limbajul lor sînt similare cu ale acestora."

Să vedem acum cum îi găsim în zilele noastre:

Arizona - 5 noiembrie 1975. Walton credea în existența farfuriilor zburătoare. Ar fi vrut să vadă una de aproape, să pună mîna pe ea, să stea de vorbă cu extratereştrii. Dorința i s-a îndeplinit pe 5 noiembrie. În pădure plutea un OZN mare. Ca atras de un magnet s-a îndreptat într-acolo. Prietenii cu care era n-au vrut să meargă. Cînd a ajuns sub "farfurie" o lumină fulgerătoare l-a trîntit la pămînt în nesimțire. Ceilalți au fugit îngroziți. "Farfuria" şi-a luat zborul. Cînd prietenii au prins curaj s-au înapoiat. Walton nu era nicăieri. El era totuşi undeva: cînd şi-a revenit şi-a dat seama că îl doare tot corpul. Trei creaturi de 1,5 m înălțime, cu capete mari şi fără păr, cu nasuri mititele şi gura ca o tăietură, stăteau la căpătîiul lui. Nu scoteau nici un sunet, se uitau la el cu nişte ochi mari şi cafenii, încremeniți, care le ajungeau pînă la urechi, fără gene, fără sprîncene, cu pupilele galbene şi imense. Aveau pielea albă şi translucidă, erau îmbrăcați cu un fel de salopete. A observat o uşă. Se gîndi că pe acolo, s-ar putea ieşi şi se ridică îmbrîncind pe unul din "paznici". Aceştia fugiră imediat. Walton ieşi pe uşă şi se trezi în navă. Aşa cum dorise el, acum era într-o navă cosmică, în camera de comandă, lîngă scaunul pilotului, în fața consolei. Cînd s-a aşezat în postul de pilotaj, cupola s-a întunecat. Walton a manevrat nava printre stele, s-a jucat ca un copil.

Deodată în cadrul uşii a apărut un om. Era înalt de 1,90 m, cu costum şi cască transparentă. Ca în reviste. Walton l-a întrebat unde se află, ce e cu el? Pilotul a rămas tăcut şi l-a privit cu ochii lui aurii-sticloşi. Avea păr blond şi aspru, pielea bronzată, nici o urmă de barbă. La întrebările disperate ale lui Walton răspundea doar printr-un zîmbet rece: l-a scos din navă într-un mare hangar unde mai erau trei "farfurii". Apoi s-a dus într-o încăpere unde mai erau doi bărbați şi o femeie. Aceştia nu purtau cască, aveau aceeaşi piele bronzată, acelaşi păr ca nisipul, aceiaşi ochi ireali. Nu i-au adresat nici un cuvînt, nici o atenție: l-au întins pe o masă şi i-au pus un aparat pe față. Walton a leşinat. Cînd s-a trezit, era pe o şosea, aruncat pe asfalt lîngă Heber (Arizona) şi a mai apucat să vadă o "farfurie" care se pierdea în înalturi.

Trecuseră 5 zile de cînd fusese luat la bordul acelei farfurii, era mort de foame şi de sete, de abia s-a putut ridica de jos. Mintea îi era tulbure, trupul îl durea. Îşi mai aducea aminte că nu-i mai văzuse pe "omuleți" din momentul în care apăruseră "ceilalți". Nu-i văzuse împreună pe navă niciodată. Altceva nu-şi mai amintea. A scris o carte despre această întîmplare.

În afara răpirii şi aventurii trăite, nu a mai putut spune nimic, pentru că nu i s-a spus nimic.

Tot în 1975, dar în august, a fost răpit şi sergentul mecanic din Air Force, Charles Moody. Omuleții erau la fel cu cei descrişi de Walton dar comunicau telepatic. Moody s-a încăierat cu El, apoi unui dintre aceştia l-a tratat de vînătăi cu o baghetă. Moody a văzut şi el coloana ce părea de cărbune în mijlocul navei. Avea vreo 7 m înălțime, la bază se găseau trei alveole de sticlă în interiorul cărora se afla cîte un cristal mare şi nişte tije de manevră. A mai văzut "o cutie neagră" dar nu i s-a spus ce e în ea!

Precis acolo se afla elementul 115, dar El n-au vrut să-i spună, l-au spus doar că se tem de RADAR care interferează sistemul lor de navigație. Moody a mai aflat

că la 400 de mile mai sus pe orbită se află "nava-mamă" cu **"un sistem de propulsie diferit",** că peste vreo douăzeci de ani vor stabili contacte directe cu pămîntenii, dacă "civilizațiile avansate" ne vor accepta. Atunci ne va fi nouă, pămîntenilor, mult mai bine ca înainte, dar asta depinde de noi.

COMUNICĂRI

Paradoxale, bizare, contradictorii, fantastice, oricum ar fi ele, aceste comunicări încep să apară. Mult după accidentul din 1947. Poate că bariera secretomaniei le-a blocat mai bine de două-trei decenii. (Chiar dacă înfățișarea şi comportamentul extratereştrilor sînt diferite, chiar dacă folosesc tot felul de nave, ceea ce comunică El are în linii mari cam acelaşi conținut, cam aceleaşi puncte principale şi, în mod ciudat, corespund în linii mari "aşteptărilor" noastre. Cîteodată stau şi mă gîndesc că parcă ar fi o reflectare a viselor unui copil. Dar vedeți stimați cititori, chiar dacă ne-ar face plăcere să fie - nu este aşa!

Ce comod şi ce simplu ar fi totul: noi să visăm farfurii zburătoare, călătorii interplanetare, vizite în lumi necunoscute - şi într-o zi ele să apară pe cer (farfuriile) şi să ne invite "de-a gata" în aceste călătorii în lumile extraordinare visate atîta timp. Ar fi nemaipomenit, dar nu-i aşa, povestea e puțin mai dură. E, cel mult, de genul:

"V-am arătat "ceva"! acum apucați-vă de treabă, munciți, transpirați, inventați, descoperiți, construiți, învățați să zburați printre stele şi apoi bucurați-vă!" Bucurați-vă? De ce să ne bucurăm?

1976 - Roky Mountains. Un proaspăt fermier împreună cu prietenii lui constată că **cineva** mutilează vitele. Telefonează la poliție de unde i se răspunde că mai sînt 400 de cazuri reclamate. Tot polițistul îl avertizează că "extratereştii fac chestia asta." Ferma se află lîngă o

Bază Militară. Şi cei de acolo au necazuri tot cu extratereştrii. Jim pîndeşte noapte de noapte şi reuşeşte să rănească o "creatură" păroasă, mare cît o gorilă, care scoate un scîncet, rupe gardul de sîrmă ghimpată şi fuge. Jim vede într-o noapte un disc luminiscent care înconjoară casa. Apoi pe la două, într-o altă noapte, cînd avea musafiri şi ascultau muzică la casetofon, din aparatul de radio care era închis s-a auzit o voce amenințătoare: "Atenție, ne amestecăm foarte puțin în viața voastră, nu ne obligați să luăm măsuri regretabile, păstrați tăcerea în privința noastră!" în timpul acesta toate luminile din casă s-au stins. Apoi s-au aprins din nou. Erau îngroziți. Într-o altă noapte a auzit un bîzîit afară şi s-a simțit atras de **ceva** pe un deal din apropiere. S-a dus acolo şi a întîlnit doi extratereştri, creatura păroasă şi o cutie neagră care bîzîia şi emitea o lumină galbenă. Ei aveau cam 1,60 m înălțime, costume care îşi schimbau culoarea, trăsături delicate şi un păr blond. Străinii nu i-au spus **nimic care să zguduie lumea,** ci doar că se vor întoarce. Apoi au ordonat creaturii păroase să se apropie de cutia neagră. Aceasta a bîzîit scurt şi creatura a căzut la pămînt ca moartă. Jim a fugit îngrozit în casă. Dorise să le pună o groază de întrebări dar era blocat psihic. "Am certitudinea că tipii joacă dur, nu o fac pe frații mai înțelepți din Cosmos care se îngrijesc de noi ca ființe spirituale. Nu le pasă dacă trăim sau murim. Vor să creeze teamă şi au reuşit!"

Capitolul 21

AMENINȚĂRI

Ne-am lovit dar nu ne-am distrus; au tras asupra noastră, din navele lor zburătoare.

Xeno, comander UFO

După ce intră în ograda noastră, ne mănîncă fructele, ne smulg iarba, ne mutilează animalele - ne mai şi amenință! Este aceasta o amenințare sau un **avertisment** că sîntem amenințați?

După mărturiile ce urmează eu înclin către a doua variantă:

La sediul din Longley (Virginia) al C.I.A. există un document masiv care conține toate comunicările americane legate de colaborarea cu extratereştrii. Acest document cuprinde relatări începînd din 1947 şi tot ce s-a întîmplat pe vremea preşedintelui Truman şi pînă în zilele noastre, despre nişte extraterestri găzduiți la bazele USAF ca oaspeți ai guvernului, toate **datele tehnice** comunicate de extratereştri, autopsia cadavrelor de extratereştri descoperite în deşert în urma accidentelor şi prăbuşirilor OZN, date medicale privitoare la anatomia şi fiziologia acestora, informații privind organizarea lor socială şi cunoştințele lor despre Univers.

Vom discuta mai pe larg toate acestea în capitolul "Digresiune Finală". Acum ne vom ocupa de o mărturie mai veche şi mai controversată aflată în posesia

cîtorva oameni de ştiinţă sau ziarişti din Europa. Această comunicare acoperă sute de pagini de descrieri şi explicaţii, ale unei civilizaţii extraterestre, precum şi referiri nu tocmai plăcute, foarte critice, la adresa pămîntenilor. Aceşti purtători ai mesajului "Federaţiei Cosmice a Planetelor" locuiesc pe planeta Ummo care are ca astru principal steaua lumma, cunoscută de astronomii noştrii ca Wolf 424.

Locuitorii acelei planete aflate la 14,6 ani lumină de Pămînt pot ajunge pe planeta noastră într-un timp variind între 3 luni şi 2 ani, după cum se pliază spaţiul în diverse momente. Ei au nave mari şi mici, pot respira în atmosfera pămînteană, se pot hrăni aici, se pot "travesti" în pămînteni. În afara faptului că au cunoscut zece dimensiuni, ei văd altfel, adică organul vederii - ochii - fiind adaptat unei alte surse de lumină. De asemenea modul lor de comunicare între ei se poate face verbal, prin comunicări foarte scrte, atunci cînd "stau ia discuţii" o fac telepatic, de aproape sau de la distanţă. Se pare că modul de comunicare telepatică îl aplică şi pămîntenilor, ceea ce demonstrează că şi noi avem posibilitatea de a recepta gîndurile lor şi probabil de a le transmite gîndurile noastre dar necontrolat, practica aceasta fiind rară printre noi.

Au fost cazuri cînd vrînd să tragă cu o puşcă automată într-un OZN, un ofiţer de poliţie din America Latină a primit mesajul telepatic: "Nu folosi arma! Să stăm de vorbă, vino să ne faci o vizită pe navă sau pe planeta noastră!"

Alteori pămîntenilor li s-a transmis un mesaj de încredere, de siguranţă, de liniştire în prezenţa extratereştrilor. De asemenea ei pot transmite şi spaima lor şi groaza - cum a fost cazul cu Anderson, în prăbuşirea din cîmpia San Augustin, cînd extraterestrul i-a comunicat în fracţiuni de secundă momentul prăbuşirii. Se pare că modul acesta de comunicare (telepatic) nu acţionează de la prea mare distanţă şi este în general eliptic. Cîteodată

unii extraterestri pot transmite şi mesaje clare dar scurte, pot şterge parțial memoria pămîntenilor, ca în cazul hipnozei. Totuşi LOR le scapă ceva, creierul ca şi psihicul uman le sînt greu de descifrat, cum de altfel ne sînt şi nouă.

În primul rînd vreau să vă spun că aceştia nu au oferit nici o explicație clară, detaliată asupra tehnologiei de zbor ci mai mult în legătură cu navigația, momentele favorabile în timp etc, la modul didactic şi superior, părînd că şi ei au probleme în ce priveşte condițiile locale de natură cosmologică şi cosmogonică, precum şi greutăți de pătrundere a fenomenului terestru în tot ansamblul său. Să nu uităm că şi noi sîntem departe de alte civilizații (şi la propriu şi la figurat), că avem sute de particularități, în primul rînd ca specie, apoi ca mod de organizare socială, comunicare, tehnologie, cultură. Aici, la capitolul cultură, El au fost stupefiați, bulversați, depăşiți aş spune, dat fiind numărul mare de limbi vorbite, limbaje, trepte de civilizație, decalaje tehnologice, economice, pe care noi nu le băgăm în seamă fiindcă trăim în ele. În acelaşi timp au fost uimiți de faptul că toate acestea coexistă, funcționează, ceea ce pentru El este de neînțeles. Se pare că un asemenea stadiu de evoluție n-au întîlnit nicăieri în Cosmos. Adică o asemenea complexitate, o asemenea amestecătură de moduri de viață, de gîndire, de transport, de concepții, de organizare socială, de ignoranță, de genialitate, de barbarie şi frumusețe. În nici un caz nu au întîlnit nicăieri în Univers atîta BOGĂȚIE. Oricum vreți s-o luați. Din documentele respective reiese că sînt absolut contrariați de Planeta Terra!

Pe scurt, la început a fost vorba de nişte mesaje misterioase care anunțau o aterizare la 10 iunie 1967, la Madrid. Nava ce trebuia să aterizeze avea ca semn de recunoaştere acelaşi sigiliu de pe documentele împrăştiate anterior, adică o amprentă digitală şi caracterul asemănător unei litere din alfabetul slavon

vechi, adică litera ")-(". Am povestit mai înainte că şi alte "nave" au mai vizitat Madridul. Nu ştiu dacă erau de aceeaşi sorginte. Aşa cum promiseseră, extratereştrii au apărut, adică o navă discoidală s-a materializat pe cerul Madridului, deasupra unei suburbii (San Jose de Valderas), şi a început să se legene ca o frunză în timp ce cobora. Avea un diametru de 9-10 m, era de culoare argintie şi între cele trei postamente de aterizare se vedea foarte clar semnul de mai sus. Nava era aşteptată de puțini oameni (cei ce cunoşteau mesajul) de cîțiva ziarişti şi de foile de ordine civile şi ale armatei. Se organizase chiar şi o acoperire aeriană. S-au făcut fotografii ale aterizării. Apoi au decolat şi s-au făcut nevăzuți. Printre cei care au în posesie documentele respective se numără şi spaniolul Antonio Ribera, preşedintele Centrului de Studii Interplanetare (Barcelona) înființat în 1958 de domnia sa şi care este un prodigios autor de cărți şi studii legate de fenomenul OZN. Aceleaşi documente au stat şi la baza unei cărți publicate de Jean-Pierre Petit, astrofizician francez. "Extratereştrii printre noi" este de acum titlul care i-a adus faima.

De aici vom spicui (am mai făcut-o) acele informații care privesc subiectul de față. Cum ne poate "amenința" o asemenea civilizație extraterestră? Sau ce s-ar putea transforma în pericol pentru noi pămîntenii? Mi-am permis să citesc printre rînduri şi din tonul documentelor parcă se desprinde o umbră cenuşie. Ei ne spun că noi greşim în cîteva puncte fundamentale ale interpretării materiei şi a Universului.

Şi cum ştim cu toții, **sîntem recidivişti** la acest capitol. Ei spun că Universul real este un complex pluridimensional (10 dimensiuni). Conceptul psihologic de percepție este eronat. Senzațiile şi percepțiile fac o iluzie, elaborată pentru creier. Ei vorbesc de schimbarea dimensiunii ca despre o schimbare de direcție a particulelor subatomice. Cred că au dreptate. A doua

problemă este aceea a **cutelor spațiului.** Dar pe aceasta am discutat-o mai înainte, acolo unde puneam problema locului de întîlnire şi pliere a mai multor Galaxii şi de ce nu, sisteme planetare şi pe care eu o numesc ZONA.

Ei numesc „pliurile acestea "condiții izodinamice". Astfel de condiții le-au permis lor primul zbor aici în vreo trei luni, sau ceva mai mult, după care au aterizat (prima dată) în Franța, la 28 martie 1950, ora 4:17 minute şi 3 secunde GMT. Le era frică să nu le detectăm prezența. Frică! Ciudat sentiment pentru călătorii intergalactici. Şi-au construit un bunker subteran la 8 m. Au început să ne cerceteze. Dar să vă spun cum sînt ei echipați.

Mă refer în primul rînd la echipamentul de corp, acesta spunînd multe despre El ca ființe şi călători intergalactici. Au montate dispozitive speciale şi specifice în primul rînd pe organele externe (ochi, nas, gură, anus, organe genitale). La ochi au adaptate lentile cu gaz pentru acomodarea cu lumina altor sori şi pentru lumina de pe pămînt care, repet, este o altfel de lumină pentru ei. Aceste lentile sînt reglabile în funcție de necesitățile momentului şi probabil că aceste lentile de contact sînt confundate cu pupilele foarte mari sau "ochi de pisică" văzuți de oameni. Tot aceste lentile dau şi impresia de stranietate a privirii acestor extratereştri. La nivelul nasului au nişte capsule alimentate cu oxigen care este fabricat din dejecțiile proprii, sau din orice altceva prin transmutația elementelor şi substanțelor din mediul respectiv. Chiar dacă undeva nu există oxigen de nici un fel, ei pot "fabrica" acest gaz indispensabil din alt element. Lucrul acesta este fantastic! Nu spun însă nimic despre **sursa de energie** pe care o **'au la purtător** pentru aceste procese (poate fi o sursa chimică, atomică etc). La gură au trei dispozitive: pentru mîncat (capsule cu **concentrat** aduse prin tuburi şi comandate prin mişcarea pleoapelor), pentru băut au un tub din care pot sorbi **un ser** cu o concentrație comandată în acelaşi fel.

Probabil că cele două pleoape le permit aceste mişcări. Atît hrana din capsule cît şi serul din tub sînt provenite şi din materiile dejectate chiar de corpul respectiv, un fel de reciclare a hranei - aş zice - combinată cu adăugirile de rigoare. Al treilea aparat este cel de vorbit, conectat la staţia de comunicaţii cu ceilalţi şi cu nava. Probabil că au şi la urechi ceva, dar au uitat să ne spună. În jurul anusului şi în rect au o adevărată uzină în miniatură care produce şi reproduce hrană, băutură, oxigen. Ce "aparate" au montate la organele genitale nu ne-au spus - din pudoare!

Pielea corpului este acoperită în întregime cu o epidermă sintetică care permite transpiraţia dar nu permite pătrunderea nici unui agent din afară.

Peste această piele de plastic, care probabil le dă culoarea pe care o vedem noi (translucidă, verzuie, cenuşie, palidă, roşie etc), se mulează o ţesătură sintetică ce are rolul de a păstra presiunea internă a corpului şi de a-l apăra de cea externă (nu explică cum).

Această ţesătură dă aceea rigiditate observată la mişcările LOR. În sfîrşit, urmează costumul etanş, cu cască, mănuşi, încălţări - toate etanşe şi îmbinate perfect. Nu ni se spune din ce e făcut şi nici cum îl pot dezbrăca (dacă o fac vreodată). Din cîte am văzut şi ştim, costumul este antiradiaţii, antiglonţ, antiacvatic, antimagnetic, ignifug şi de diferite culori. Tipii au patru degete şi labe palmate. Casca nu este obligatorie la acest gen de costum. De fapt sînt două căşti. Atunci cînd ni se pare că sînt cu capul gol, El au totuşi o cască care lasă doar două orificii mici pentru nas, urechi, deschizături pentru ochi şi o tăietură pentru gură. De aceea nu se vede părul de pe cap, de pe faţă (nici nu prea au). Forma acestei căşti ne face să confundăm trăsăturile lor adevărate cu ceva stilizat şi cu forme simplificate. Cînd nu pot respira în mediul pămîntean, ei pun cealaltă cască ce pare de sticlă şi are diverse forme. Mai sînt echipaţi cu aparate de comunicaţii, analiză a mediului,

generatoare de energie şi arme despre care nu spun nimic. Spun doar că **se pot disimula** printre oameni, dar nu şi cum o fac.

Un medic din America Latină, Dr. Diaz, povesteşte că la el s-a prezentat un **"pacient extraterestru"** care i-a cerut un consult. Părea în jur de 50 de ani, era robust, mic de statură, fără păr (doar un smoc pe vîrful capului) şi avea toate funcțiunile normale. I-a spus doctorului că are 84-85 de ani, călătoreşte foarte mult şi că vine "de dincolo de soare". A mai spus că noi nu ştim să folosim energia electrică pe care o avem la discreție, că nu ştim multe lucruri şi constituim un **virtual pericol** pentru noi şi pentru galaxie. Mai spunea că oamenii nu vor să aibă un contact serios cu civilizațiile extraterestre nici măcar la nivele înalte. Doctorul Diaz a raportat acest lucru la ONU unde nu s-a făcut **absolut** nimic în acest sens. Necunoscutul avea dreptate!

Dr Diaz l-a urmărit la ieşirea din policlinică şi a văzut cum "s-a evaporat" pe stradă. Aceasta se întîmpla în 1967, exact cînd se răspîndeau Documentele despre care vorbeam mai sus. Acestea se pare că n-au rămas fără ecou.

În aceste Documente se vorbeşte despre transmutația elementelor (visul alchimiştilor n.a.) şi despre inversarea particulelor subatomice, dar nu şi despre cine produce aceste fenomene, **sau cum se produc!** Ni se spune că nu sîntem departe de a decoperi acest proces; eu nu am citit decît o mică parte din aceste relatâri. M-a deranjat tonul superior al textului, m-a pus pe gînduri "sfătoşenia" autorilor. E ca şi cum m-aş duce eu să-i cert pe boşimani că nu lucrează pe computer, dar că nu sînt departe de a-l descoperi.

Al doilea lucru care m-a deranjat a fost "marele caz" pe care îl fac în legătură cu harababura culturilor de pe planeta noastră, fără să ne vorbească deloc despre cultura lor. Şi ca să ne convingă de superioritatea LOR, aduc vorba, printre altele, de etica lor extraterestră. Se

spune că ei se subordonează total conducătorului expediției, că îşi anulează voința, că sînt în felul acesta (sau se simt) foarte liberi. Dacă fac greşeli, "Şeful" îi pedepseşte punîndu-i să se dezbrace în pielea goală şi să se prezinte aşa la el. Mă rog! Obiceiuri şi obiceiuri.

M-a mai izbit neplăcut un **amănunt:** aceştia şi alții nu au nume proprii. Cunosc doar cîteva relatări mai recente, foarte recente, în care extratereştrii au (sau îşi iau) cîte un NUME. Dacă numesc tot ce e în jurul lor şi sînt şi ei creaturi ale ATOTPUTERNICULUI, ar trebui să aibă nume. Îngerii şi Arhanghelii au nume. Şi încă ce nume frumoase.

Documentele mai vorbesc despre invizibilitatea navei, a ocupanților, dar nu vorbesc despre metalul sau metalele din care sînt făcute. Nu spun nimic despre COMBUSTBIL. Oare folosesc tot "X 115"? Ei nu spun nimic despre planeta lor. La acest capitol trebuie să cercetăm şi să tragem concluzii din aproape nimic Nu ştim ce mărime are planeta Ummo. Nici astrul IUMMA nu este descris. Sînt foarte secretoşi. Ştiu doar din text că El locuiesc sub suprafața planetei lor, în acele **habitaturi emergente.** De aici şi concluzia că suprafața este fluidă. Ce fel de fluid? Nu ştim. Nu ştim noi, dar fluidul e fluid, înseamnă că atunci cînd o civilizație se hotărăşte să locuiască "pe dedesupt" are motive bine întemeiate.

Primul şi cel mai întemeiat motiv ar fi acela că "afară" nu se mai poate locui. El sînt humanoizi, cu mîini şi picioare, cu trunchiuri şi cap. Asta înseamnă că sînt adaptați la viața pe uscat şi nu la viața **pe fluid.** Cîndva au locuit şi ei pe pămînt stabil, uscat, semiuscat, treaba lor, iar acum sînt nevoiți să trăiască "emergent". Au însă labele palmate, asta semnifică şi o existență sau sorginte acvatică. Dacă se trag din ființe semiacvatice înseamnă că **nu s-au tras de tot!** Sau au fost obligați să se readapteze (şi asta durează sute de mii, milioane de ani!) Se mai spune că au la suprafață doar construcțile industriale. Pare logic. În cazul acesta, locul în care sînt

amplasate aceste industrii sau este extrem de arid, sau extrem de degradat şi nociv, încît pune în pericol viața sau sănătatea acestor ființe. Sau poate nu mai e rentabil sau atrăgător să locuieşti pe scoarța planetei. Nu mai e destul soare, nu mai e destulă umbră, nu mai e destul aer curat, poate e vînt cumplit, poate e gheață, poate e numai zgură şi cenuşă, poate nu e destul loc pe uscatul acela (ca în Japonia), poate că peisajul e dezolant şi le creează stări sumbre. Dar dacă sînt ființe semiacvatice (labe palmate) şi nu vor să spună? Aici pe pămînt au găsit şi una (oceane, fluvii, mlaştini) şi alta (continente, insule).

De ce au aterizat ei la altitudinea relativ mare (sigură) şi şi-au săpat imediat (cîteva ore) un tunel - adăpost sub pămînt? Nu din obişnuință? Nu dintr-o teamă atavică? Nu le-a dictat oare "ceva" din adîncul conştiinței lor să procedeze cum au procedat? Rămîne de văzut.

Oricum au făcut-o. Să nu-i confundăm cu ALTII; acum vorbim de "emergenți" din nou şi despre toate contactele care le poartă amprenta sau se aseamănă. Îmi voi pune singur mai multe întrebări, voi căuta să le găsesc un răspuns, în măsura în care se poate găsi un răspuns. Poate găsiți dvs. şi atunci e minunat. Vom afla!

1. În primul şi în primul rînd de ce aterizează ei pe şosele?

2. De ce preferă să rămînă deasupra solului în majoritatea cazurilor?

3. Ce reprezintă pentru ei fauna şi flora pămînteană?

4. Ce reprezintă pentru ei țărîna, nisipul, stîncile, apa dulce?

5. Ce reprezintă pentru ei lumina sau întunericul?

6. De ce majoritatea (99 la sută) reperărilor au loc noaptea dacă pot fi invizibile?

7. Ce căuta unul dintre ei în Iugoslavia? De ce altul a rămas pe Pămînt?

8. Dacă ei mai cunosc şi alte planete locuite, de ce i-a surprins civilizația terestră?

1

Foarte multe aterizări şi reperări de OZN-uri (peste 69%) au loc pe şosele, drumuri de țară, autostrăzi, căi ferate sau imediat în apropierea acestora. Vorbesc de staționări pe asfalt sau pe şinele de cale ferată, nu de plutirea la mica înălțime la punct fix. Ei nu vedeau că acestea sînt circulate? Nu vedeau că acolo există trafic, trec maşini sau trenuri cînd nu te aştepți? Şi de ce erau atît de "deranjați" cînd apărea un vehicul, un om, un biciclist?

Eu cred, în conformitate cu datele anterioare, că ei ar putea considera că numai aceste fîşii de beton sau fier sînt teren ferm, loc sigur de staționare, şi că restul (țărîna moale, arătura, nisipul) ar putea fi (pentru ei) un fel de fluid, că i-ar putea înghiți, că ar fi doar o cojiță afinată şi că s-ar putea scufunda, sau un fel de mlaştină capcană Cineva a văzut o "farfurie" zburătoare înfigîndu-se în pămînt cu trei ocupanți în carlingă şi care s-a volatilizat în cîteva secunde. Oare contactul cu pămîntul este pentru ei un pericol? Sau numai pentru unii dintre ei? De cîte ori s-a putut face o măsurătoare a adînciturilor lăsate pe asfalt, şine sau pămînt tare, s-a calculat că nava respectivă era foarte grea, de ordinul zecilor de tone, chiar mai mult. Au fost şi OZN-uri care s-au cuibărit în stufăriş, într-o mlaştină din Australia. Altele care au plonjat direct în apă, în lacuri înghețate. În lacul Titicaca, se credea la un moment dat, că au chiar o "bază" în adîncuri, atît de frecvente erau plonjările şi decolările direct din apa lacului.

2

La început credeam că OZN-urile preferă să plutească la mică înălțime (0,30 - 2 m) deasupra solului, dintr-o

simplă prevedere, măsură de securitate, ca să-şi poată lua zborul mai repede în caz de pericol.

Încet-încet s-a dovedit că pot foarte bine să dispară imediat şi dacă stau ferm pe trei picioare. Foarte mulți martori spun că cele aterizate pe pămînt dispar-chiar mai repede. De aceea exclud acum varianta cu securitatea în caz de pericol şi consider mai aproape de adevăr celelalte ipoteze: ei consideră că numai şoselele, şinele şi stîncile sînt terra ferma şi probabil că se tem de contact direct cu solul, cu pămîntul gol, cu iarba, dintr-un motiv care îmi scapă. Pur şi simplu le e teamă.

Spun asta pentru că, în cele mai multe cazuri, le este chiar greu să se urce în nava suspendată; şi totuşi preferă să nu ia contact cu solul. Le-o fi teamă că-i curentează?

3

Unii smulg smocuri de iarbă, alții studiază plantele în parc sau în pădure, unii fură struguri şi mazăre, tăvălesc recoltele în Anglia, scriu sau desenează cercuri şi linii, răpesc buchetul de flori din mîna unei doamne, cară gunoaie în OZN, fugăresc cîinii, mutilează vacile, iau tăvițe cu pămînt, cer îngrăşăminte, se extaziază în fața a doua buruieni şi un pin prăpădit vorbind de abundenta floră pămînteană. Toți sînt extratereştri. Dovediți. Legitimați prin aceste acte bizare. Este clar că n-au mai văzut aşa ceva. Este clar ca lumina zilei (dar despre lumină ceva mai încolo). Există mărturii c-ar exista şi altundeva în Univers grădini cu "legume", "ciuperci", "pomi fructiferi" irigați şi crescînd pe un pămînt sintetic, spongios, împrăştiat pe terasele de "beton" şi acoperite cu o imensă cupolă care ține loc de cer. De fapt în interiorul unei planete. Pe dedesupt. Dar nu pe Ummo. În altă parte. La "prietenii noştri" nu există aşa ceva. E clar! Ei trăiesc în habitaturi emergente (scufundate pe trei sferturi), iar pe suprafața fermă au instalații

industriale. Ei spun în Documente că flora terestră şi cîteva insecte sînt total diferite de ce ştiu ei. Dacă sînt atît de total diferite (şi ei văzuseră doar două smocuri de iarbă şi un pin), înseamnă că nici măcar alge nu au în fluidul acela. Au ceva total diferit, dar pe lîngă care două buruieni şi un copac au stîrnit entuziasmul întregului grup expediționar. Ca şi cum ar fi găsit "merele de aur"! Fură ei cîini, operează cu lasere organe de vită (viței, vaci), dar nu fac mare caz de ele. Ei se entuziasmează de iarbă. Asta îmi spune mie foarte mult. Şi această constatare pusă alături de informația că la autopsii s-a dovedit a nu avea organe pentru filtrarea şi eliminarea urinei şi că ei au un singur fel de dejecție, mă îndreptățeşte să cred că sînt ierbivori - scuzați - vegetarieni. Nectar şi ambrozie!

Încă din antichitate se ştie că "zeii" nu consumă altceva. Nu vreau să creez nici o confuzie şi nici să intru în polemică cu istoricii, dar s-ar putea ca în vechime acele altare, ca nişte mese de piatră construite, amplasate pe înălțimi, în afara cetății, în afara citadelelor, pe care se puneau fructe şi grîne şi semințe şi ulcioare cu miere pentru zei...

Şi acele piramide în trepte cu o platformă-altar în vîrf şi Quetzalcoatl, care era un şarpe înaripat, şi emblemele văzute de mulți martori pe costumele extratereştrilor, care reprezintă "un şarpe înaripat"...şi ofrandele, adică darurile compuse din boabe de porumb, tortillas, banane, ananas, fasole, chiupuri cu sucuri dulci, şi atîtea statuete reprezentînd asemanea oameni mici cu capete mari, cu căşti, cu ochi de broască, observatoare astronomice, calendarul planetei Venus, alte calendare pe mii de ani înainte, cînd se va reîntoarce "şarpele" înaripat", zeul ce coboară din cer... Legende, religii, mituri.

Ce reprezintă pentru ei fauna şi flora pămînteană? Raiul şi belşugul! Rîuri de lapte şi miere, nectar şi ambrozie. Şi ne şi avertizează să nu mai poluăm

Pămîntul, atmosfera, să păstrăm puritatea Naturii, altfel devenim **un pericol** pentru noi şi pentru Univers!

Noi sîntem un pericol! Dar ei ce au făcut cu ale lor? Ce-au făcut cu flora, ce-au făcut cu fauna? Planetele lor n-au avut aşa ceva? S-au născut în pustiuri, au trăit pe stînci sau în acele fluide lipsite de alte organisme, plante "fluidice", ceva - acolo - măcar pentru decor? Că doar nu s-au născut cu aparatele de preparat hrana din dejecții "la brîu". Şi nu cred că s-au hrănit cu nisip sau "energie" de la începutul-începuturilor. Or fi făcut şi ei greşeala pe care o facem noi, distrugînd specie după specie? Oricum, El ne avertizează!

Țărîna, nisipul, stînciie, apa...

"Şi a văzut doi extratereştri purtînd nişte tăviţe cu pămînt". Aceşti "domni" luau pămîntul (țărîna) cu tăviţa, nu cu lopata sau cu vreun alt instrument sau recipient. Ce cred oare despre această țărînă? Cum li se pare lor?

"În dotarea grupului expediționar au fost incluse echipamente pentru sondaje geologice, dispozitive care permit controlul diferiților factori fizici ai mediului de la distanță...detectoare speciale pentru măsurarea mărimilor fizice, înregistrarea funcțiunilor geologice, analize moleculare şi spectrale... Bine dotați, zic eu! În afară de acestea fiecare explorator posedă dispozitive individuale destinate conversiunii carbonului, azotului, oxigenului, hidrogenului din apă, în **hidrați de carbon** şi alte componente bazice **destinate alimentării** în caz de urgență. Adică hrană, mîncare, alimente - **din țărîna, nisip, stînci** - dacă s-ar dovedi că moleculele proteice, ăminoacizii şi esterii din alimentele terestre sînt **altfel** decît pe planeta lor. În adăpostul subteran pe care l-au săpat (o să vedeți cum), mai aveau cîteva instalații pentru **obținerea pe cale sintetică** (de urgență) a hidraților de carbon şi a lipidelor (grăsimi comestibile, ne explică ei nouă) funcționînd pe baza **transmutației siliciului** şi a aluminiului. Eu

nici nu ştiam că nisipul e bun de mîncare! Mai spun "dînşii" că asta ar fi soluționat problema alimentelor dacă ar fi rămas mai mult timp pe aici.

După cum ne-o spun documentele, sociologul grupului expediționar de pe Ummo a trăit pînă la 6 noiembrie 1957, cînd a murit într-un accident. Deci el a trăit şapte ani pe Terra hrănindu-se cu ce găsea pe ici, pe colo: cine poate şti?

De asemenea **psihologul** a rămas pe Pămînt (deci el trăia printre noi în 1967 de 17 ani deja) şi bineînțeles că se acomodase cu hrana de aici.

În modul cei mai firesc, după ce mîncăm ni se face sete. Ştim că El, în toate împrejurările, nu s-au atins de vreo băutură ce conține alcool. Nici măcar o bere. Citez în continuare din mărturisirile lor:

"Tubul conduce **un ser nutriv,** cu concentrații variabile, pînă la buza de jos. El e folosit de cîte ori e necesar. Apa este obținută într-o proporție mare din urină după ce s-au eliminat sărurile conținute, după ce a fost purificată şi recompusă chimic cu ajutorul carbonaților".

Şi acum vă rog **să fiți atenți** cum se procedează. O sondă este **introdusă în rect** prin anus, dejecțiile sînt amestecate prin pomparea apei la 38°C (probabil temperatura LOR) iar amestecul ajunge la un aparat fixat pe fund. Aici sînt gazificate, apoi transmutate în oxigen şi hidrogen care se recompun sintetic pentru obținerea APEI de compensare a necesităților corpului prin ingerare. Restul gâzelor sînt eliminate. Apă, apă şi iar apă! Şi din acest pasaj ne mai sare ceva în ochi: dispozitivul este introdus în **organul comun** pentru urină şi dejecții. Un singur organ să fie oare?

Oricum ar fi organele, lupta pentru obținerea **unui strop de apă** se **dă** pe **"toate părțile"!** Lupta pentru un strop de apă nu priveşte însă **situația de pe Terra!** Aceasta este problema cu care au venit **de la ei de acasă.** Obsesia şi marea lor grijă. Utilaje şi parautilaje,

instalații peste instalații, ca să obțină un strop de apă, să nu irosească nici o picătură din prețiosul lichid.

Şi cînd colo, aici pe Terra, dai în bălți, lacuri, rîuri, fluvii, oceane. Ce diferență! Au pățit ca spaniolii în America Latină, conquistadorii care căutau cîteva uncii de aur şi au dat peste mormane, piramide de aur!

Se spune că un rege aztec, i-a oferit conquistadorului volumul sălii tronului umplut cu aur - ca să-l lase în viață După ce a primit aurui, conquistadorul cerut şi restul, punînd el condițiile.

Vă imaginați cum poate reacționa un extraterestru care aleargă "cu limba scoasă" (nu se ştie ce fel de limbă au) după orice picătură de apă cînd dă aici, pe Terra, peste milioane de metri cubi de apă?

Mai precis, vreți să ştiți exact cîtă apă avem pe Terra? 1 miliard km^3 + 1.000 km^3 vapori în atmosferă (cu aproximație). Adică un miliard şi o mie de km cubi, apă (H^20)! Şi dînşii vin cu "instalații" montate în anus ca să nu scape nici o picătură de apă. Iar noi aici consumăm toată apa pe care o conține şi o tot reciclează un extraterestru - trăgînd apa la WC. O singură dată!

Să ne mai întrebăm de ce consideră ei pustiurile şi locurile aride ca fiind familiare? Sigur că le sînt familiare şi probabil că şi aici în pustiuri e prea multă apă pentru El. Si prea mult nisip care poate fi imediat transformat (transmutat) în lipide şi proteine, adică "mîncare" din belşug. Şi ce beişug de plante şi de animale, şi ce de oxigen şi cît carbon şi ce risipă de azot!.

Iar noi, nişte înapoiați (vă jur), reproduc textual:"Marea masă a locuitorilor planetei Terra, lipsiți de facultăți intelectuale, întreținipoteza prostească asupra faptului că noi şi ceilalți vizitatori, din galaxie ar fi trebuit să aterizăm cu navele noastre în piețele oraşelor, înarmați cu radiații ucigătoare...".

Ca numai puțin mai încolo să întîlnim afirmația următoare:

"Socul pe care l-a produs asupra societății noastre ştirea de a fi descoperit civilizația unei planete (Terra) a fost zguduitor!".

Cred şi eu! Poate că El nu sperau să mai găsească UNDEVA în Univers o asemenea combinație de bogăție şi stupiditate.

Capitolul 22

LUMINĂ ŞI ÎNTUNERIC

Noi am înțeles de abia în 1938 cum "funcționează" Soarele nostru; prin fuziune şi nu prin ardere!
Dr. Stanton Friedman

"Am lucrat **toată noaptea** pînă la ora 7 (la adăpostul subteran - n.a.). **Lumina** a oferit grupului expediționar un spectacol fermecător şi inedit. Pentru prima dată am **pătruns** într-o **lume nouă,** avînd o altă **structură geologică.** Cerul avea o nuanță mai **violetă** decît cerul nostru (pe Ummo). Pe cer sus de tot erau norii! Apoi am văzut o formă anarhică a unor ciudate construcții." Era oraşul Digne. Stimați cititori, **aici stă cheia** unor explicații pe care nu le-a dat nimeni pînă acum: El spun că **au lucrat toată noaptea!** Deci au identificat clar întunericul! Apoi s-a făcut lumină, o lumină **mai violetă** decît cerul lor. Şi s-a făcut lumină la ora 7. Deci pentru El "toată noaptea" **are doar 3 ore,** dat fiind că au aterizat la ora 4:17 minute. Dacă ar fi aterizat la ora 4:17 minute după-amiaza, ar fi aterizat pe **lumină,** ceea ce nu fac de obicei. Dacă pentru El 3 ore înseamnă **toată noaptea,** putem deduce că pentru modul lor **de a trăi timpul,** realitatea are altă dimensiune (temporală).

Şi dacă vom analiza şi comparația cu cerul LOR față de care cerul nostru este mai violet (nu mai albastru!) **vom** putea trage nişte concluzii în legătură cu modul în care percep emisia luminoasă, spectrul culorilor, organele vederii, etc. La fel de interesantă este şi **remarca imediată că pe cer erau nori.**

Nu erau stele, nu erau păsări, nu erau nave: **erau nori** adică **vapori de apă!**

Dar să fie clar: cînd s-a făcut dimineață au constatat că sînt într-o "lume nouă" adică **total diferită de lumea lor.**

Diferența față de lumea LOR constă în calitatea luminii care le-a oferit "un spectacol fermecător şi inedit", deci cu totul nou şi neaşteptat. A doua remarcă spune că nuanța cerului (atmosfera + lumina) era mai violetă decît cerul de pe Ummo. Apoi pe acest cer erau **nori** (vapori de apă). Şi acum să revenim pe pămînt: **"Pentru prima oară** (deci în premieră absolută), El **au pătruns într-o lume nouă, avînd o altă structură geologică. în** afară de planeta ior şi probabil altele (cele cu colonii emergente de care au adus vorba) El mai **poposiseră** pe Neptun şi descoperiseră şi **Marte (înaintea Terrei), acum** se **aflau pentru prima dată** într-o lume cu o altă **structură geologică.** Deci ei nu mai văzuseră aşa ceva! Dar ce văzuseră ei? Văzuseră planeta Neptun. Aceasta se află la 30,04 Unități astronomice de Soare, adică e de 30 de ori mai departe decît Pămîntul de Steaua Pitică (cum au numit ei Soarele). Neptun se roteşte în jurul Soarelui în 164,79 ani şi are o rază de 24.300 km, adică de 6 ori mai mare ca Terra. E o planetă mare, de 17,26 ori mai mare ca Terra, cu densitate mai mică, doar cu 1,71 gr/cm^2 şi are doi sateliți (teoretic). Se roteşte în jurul axei mai repede decît Pămîntul, ziua şi noaptea avînd doar cîte 8 ore. În atmosferă predomină amoniacul iar temperatura variază între -27°C şi -60°C. Nu ştiu ce fel de relief are dar oricum nu pare prea îmbietor. E cam slab luminată, nici urmă de vegetație sau altceva, frigul

bîntuie ca la Pol şi gravitația te apasă. Ce naiba să studieze El acolo? S-au apropiat şi au ajuns pe Marte. Pe scurt, planeta asta e la o distanță şi jumătate față de Soare, se mişcă mai încet în jurul lui (aprox. 2 ani) şi are raza de 3.380 km, masa de 10 ori mai mică decît Pămîntul (0,108) şi densitatea 3,94 gd/cm^2. Are doi sateliți celebri (bănuiți a fi artificiali). Marte se apropie cîteodată la numai 60 milioane km de Terra. Ziua este aprox. egală cu o zi terestră, temperaturile variază între +20°C la ecuator şi -80°C la Poli. Aceasta este temperatura solului încălzit de soare. Aerul are în jur de 0°C. Atmosfera rarefiată conține în principal bioxid de carbon, apoi lipsesc azotul, hidrogenul şi oxigenul molecular. Dar are ceva oxigen atomic. În atmosferă predomină argonul. Relieful e foarte variat şi colorat. Munți de 18.000 de metri şi "mări" adînci de 5.100 m, dar fără ape, cratere uriaşe făcute de meteoriți şi activitate vulcanică. Marte are un cîmp magnetic.

Dar cu apa stă foarte prost, toată cantitatea existentă pe planetă fiind de ordinul a 5 km^3. În atmosferă se formează nişte nori subțiri şi din cristale de gheață (70°C). Rocile sînt felurit colorate (roşu, verde, ocru, galben, brun) relieful este variat, dar se pare că n-a fost pe gustul celor de pe Ummo.

Şi atunci au venit pe Terra! Ei bine, aici altă viață! Adică VIAȚA. Munți, ape, oceane, rîuri, cîmpii pline de verdeață, floră, faună, oameni (ființe inteligente), anarhie lingvistică, socială, tehnică, arhitecturală. Dar ce aer, ce cer cu nori pufoşi, ce de plante, ce roci şi soluri interesante, roditoare! Roditoare? Pentru El - direct transmutabile în lipide, protide şi carbonați, adică materie primă pentru hrană, fără să mai aştepți să macini grîul, să striveşti semințele pentru ulei, sau să rafinezi zahărul. Direct în stomac. Sub formă de capsule. Şi cîtă APĂ! Doamne cîtă apă! Şi cît azot, şi cît oxigen (78% azot - 21%.oxigen) şi cîți vapori de apă, apoi hidrogen, argon, neon, heliu şi puțin bioxid de carbon. Şi mai are şi un

cîmp gravitațional acceptabil. Adică nu se simțeau striviți dar nici prea uşori. Puteau respira în voie. Vedeau ce era de văzut. Nu există însă dovezi dacă El **aud** în mediul terestru. Dacă e să judecăm, cred că aud destul de bine pentru că au fost surprinşi în afara navelor (grohăind ca porcii). Deci iată, că acest loc numit Pămînt (Terra) este o adevărată bijuterie a Cosmosului. Un adevărat Paradis. Din toate punctele de vedere. Şi pe care noi îl neglijăm, poluăm, îmbîcsim, distrugem, infestăm, murdărim, îl distrugem!

El au căutat să avertizeze omenirea pînă la cele mai înalte nivele. Se spune că au făcut-o difuzînd aceste documente mediilor de informare şi unor personalități din Spania, Franța, Germania, Polonia, Argentina, Rusia etc. Indiferent de sorgintea acestor documente, problematica distrugerii mediului înconjurător a devenit un punct sensibil în politica statelor şi în preocupările unor oameni, la început mai puțini, acum din ce în ce mai mulți. Ecologia este deja un curent de opinie şi de atitudine.

O parte din aceste Documente ne ajută acum să putem cerceta, să putem deduce şi cauzele accidentelor OZN ca şi impactul pe care-l produce acest fenomen, el **fiind cea mai clară dovadă** că sîntem în contact, că sîntem vizitați şi studiați de ființe extraterestre. Mai ales noaptea, pe întuneric! Fac această remarcă pentru simplul motiv că le este mai favorabil întunericul decît lumina Soarelui. Chiar şi aterizarea a avut loc la ora 4:17 minute, cînd în acea zonă (Franța) era încă întuneric.

Dacă Ei îşi pot face navele invizibile şi chiar ei pot deveni invizibili, atunci de ce preferă întunericul? Este mai mult ca sigur că LUMINA îi deranjează în mod fizic şi psihic, fiind altfel, de altă natură, decît lumina cu care sînt obişnuiți. Acest fenomen se întîmplă şi invers. Adică în toate cazurile de contacte, cînd El au folosit (voluntar sau involuntar) o anume sursă de lumină, aceasta i-a deranjat într-un fel sau altul pe pămînteni. Dar şi aici întîlnim două categorii de fenomene. O anume lumină

emisă de El are efecte benefice, liniştitoare, dătătoare de încredere, plină de feerie pentru psihicul uman, pentru gîndirea umană.

Sînt cunoscute şi analizate la ora actuală cazuri indubitabile de vindecări (răni, hematoame, sechele, cancer, chiar şi orbire) miraculoase, la simplul contact cu o sursă de lumină provenind de la OZN-uri, dar şi cazuri de amețeli, arsuri grave, boală de radiație, orbire, greață, insomnii, pierderea memoriei etc, în contact cu alte surse luminoase (divers colorate) provenind tot de la OZN-uri.

În toate cazurile însă, lumina provenind de la OZN-uri are un aspect ireal, neobişnuit prin calitate, culoare şi formă, iar efectele fizico-chimice sînt neobişnuite. Se cunosc multe cazuri în care raze de lumină emise de mici aparate **din dotarea** extratereştrilor au trîntit oamenii la pămînt, i-au paralizat parțial sau total, i-au orbit, le-au creat o stare de buimăceală. Raze sau spoturi luminoase provenind din OZN-uri au schimbat culoarea din vopseaua autoturismelor, avioanelor, i-a paralizat şi au provocat arsuri grave oamenilor, au incendiat automobile, au distrus aparatură şi antene radar, au interferat cu mijloacele de comunicați şi aparatura de la bordul navelor spațiale americane, au distrus surse de energie (mici reactori atomici) din spațiu, au topit anumite metale (mai puțin aluminiul), au distrus, pur şi simplu, stații radar, stații de transformatoare electrice, au pus în pană mari centrale electrice şi baterii electrice ale vehiculelor, au schimbat culoarea becurilor electrice şi chiar a flăcării de lumînare (în verde şi violet). Lista este mai lungă. În acelaşi timp, se pare că El au de suferit din cauza luminii solare şi se tem de lumina farurilor electrice. Am descris deja cazul în care OZN-urile sau extratereştrii **au dechis focul** cu armele lor pe bază de radiații cînd le-au fost **aprinse farurile în față,** de către avioane în zbor, de către automobilişti pe şosele, sau de simpli pămînteni care aveau cîte o lanternă la ei şi au aprins-o de frică

sau de curiozitate, ca să vadă cine sînt intruşii din curtea sau de pe proprietatea lor.

Cine sînt intruşii?

Intruşii sînt nişte **tipi** care vin de departe, de undeva unde lumina are alte calități.

După părerea mea lumina nu este un simplu fenomen, ea este **o dimensiune a cosmosului. Ca şi timpul! Fiind o dimensiune,** ea are caracteristicile specifice acestui Univers şi nu pe ale altora. Dacă se admite (şi o vom demonstra) că **majoritatea** universurilor ce pot avea planete locuibile (sisteme solare), adică 60% din totalul acestor sisteme, au ca punct central STELE DUBLE, atunci datele problemei încep să apară **într-o altă lumină** (şi la propriu şi la figurat).

Şi acum să fim sinceri şi să recunoaştem: dacă noi, pămîntenii, nu am putut pînă acum să definim exact **natura luminii,** cum am putea să ştim care sînt caracteristicile **luminii duble.** Eu pot greşi deoarece nu sînt om de ştiință, dar am curajul să pun deschis această problemă. Nu ştim nimic despre cîmp, despre gravitație, despre masă, despre timp (iată patru dimensiuni), nu ştim de asemenea mare lucru despre lumină (a cincea dimensiune) şi atunci de unde să ştim ceva despre **lumina dublă** (a şasea dimensiune).

Văd zîmbete pe figurile savanților! Eu voi numi aşa, **provizoriu,** aceste necunoscute ca pe un instrument de lucru. Numai în sistemul nostru solar sînt două planete care **reflectă mai multă lumină** decît primesc de la soare! **Ce este** această lumină (radiație)? De unde provine ea? Ce este **lumina neagră** pe care o emite orice laser la fiecare **a zecea** "repriză" funcțională?

Ce este acea lumină fără masă, care a străbătut ca un val planeta Terra **direct prin miezul ei,** dintr-o parte în cealaltă în anul 1975?

Ei vin dintr-o lume cu doi sori, cu două surse de lumină simultane, care au o mişcare în jurul unui centru comun (sistemul binar), ciclu de noapte - zi, poate o înclinare a axului de rotație față de planul de revoluție. Haideți să ne Imaginăm **doi sori în eclipsă!** Să ne imagrnăm răsăritul a doi sori deodată! Apusul acestora să ni-l imaginăm! Umbrele duble să ni le imaginăm! Dacă distanța între cei doi sori e ceva mai mare, **nu există niciodată** umbră! Vor exista în schimb cîte două răsărituri şi două apusuri şi asta în fiecare zi.

Acolo nu există ecuator! Nu există maree **ci fierbere rece** a lichidelor, nu există un singur cîmp gravitațional, ci două cîmpuri aleatoare iar mecanica cerească are alte legi. Dacă El ar avea acolo un cîmp gravitațional omogen, n-ar mai "fîlfîi" aici cu navele lor ca nişte frunze! Şi-ar fi putut confecționa "plutirea". E la mintea cocoşului!

Scriam la începutul cărții (sau voiam să scriu) cum ne-ar fi nouă să trăim brusc în două dimensiuni? Foarte simplu! încercați să mergeți pe sîrmă! Vă veți comporta **exact** ca o farfurie zburătoare.

Sau să jucați bowling în interiorul unei sfere! Nu-i aşa că puteți aşeza popicele **exact în spatele dvs.** şi aruncînd bila **înainte** veți lovi popicele din spate?

Dar ideea că **lumina se propagă în linie dreaptă** este o poveste de adormit copiii! Poate un **fascicol selectat** de lumină! Lumina se propagă cu viteza cunoscută în cercuri concentrice. Şi **dacă este adevărat** că lumina poate fi **deviată** de un cîmp destul de puternic, atunci să mi se explice cum este deviată circumferința unei sfere (lumina) de circumferința altei sfere (cîmpul)?

Iată că într-un sistem binar (doi sori) problemele sînt infinit mai complicate. Şi sînt **altele!** LOR nu le-a fost şi nu le este prea uşor. Şi dacă ei îşi permit să aibă un psiholog în probleme pămîntene, de ce n-aş încerca şi eu să fac acelaşi lucru în problema extraterestră.

O funcție importantă a gîndirii este aceea de a găsi o concepție despre lume şi viață, un "veltanschaunung". Ni

se iveşte, iată, ocazia să o facem. Se pare că **lupta pentru existență,** care-i dezbină pe oameni, care-i face adversari şi creează conflicte care presupun un deznodământ tragic, în momentul în care devine luptă pentru supraviețuire, ființele gînditoare se unesc, fac front comun, au un țel comun.

Lupta pentru existență şi supraviețuirea nu sînt unui şi acelaşi lucru. Noi, pămîntenii, n-am ajuns să ne punem problema supraviețuirii. El da!

S-ar putea ca această aventură să includă şi semnele de întrebare în legătură cu natura luminii. Încet, dar sigur, ajungem să acumulăm o seamă de fapte şi fenomene, aparent fără legătură între ele, dar care puse în concordanță sau aliniate în conjunctura de față îşi schimbă semnificația; aceste fapte şi fenomene pot explica acum de ce este posibil ca o tehnologie superavansată să dea greş, de ce este posibil un accident OZN şi prin aceasta să ne conducă mai aproape de adevăr. Mult mai aproape. Şi pentru aceasta trebuie să ținem cont de absolut toate informațiile pe care le avem şi care multă, foarte multă vreme, au fost ținute TOP SECRET.

Capitolul 23

PE FAŢĂ

Să presupunem că am intîlni ceva foarte ciudat să zicem, o nouă formă de viaţă - am putea oare s-o percepem exact? Sistemul de percepţie este programat asemenea unui computer de experienţa evoluţiei noastre precum şi de propria noastră experienţă personală. Un obiect nou îi cere deci computerului să rezolve o problemă nouă cu un program vechi, ceea ce nu este nici potrivit şi nici suficient.

Prof. Richard Gregory

În acest moment al cercetării noastre ne aflăm însă în faţa unei situaţii bizare şi care are brusc o dublă semnificaţie.

Prima semnificaţie a primului accident cunoscut şi mediatizat fără nici o oprelişte este aceea că acest fapt nu a avut nici o semnificaţie!

17 aprilie 1897. În această zi cerul de deasupra Texasului a fost străbătut de nişte nave ciudate care abia mai tîrziu au căpătat numele de "dirijabil". La acea oră, "dirijabilul" nici nu exista. Totuşi acele nave, sau acea navă necunoscută a fost reperată în 14 locuri diferite. Peste tot unde a fost văzută ea avea un zbor majestos, liniştit, cu o viteză relativ mică.

Au fost consemnate şi două aterizări şi întîlniri cu ocupanţii, chiar şi conversaţii (foarte fireşti) care n-au intrigat pe nimeni. Este adevărat că ideea zborului

"plutea în aer", dar la acea vreme nu exista nici un mijloc de comparație cu nimic, fie terestru, fie extraterestru.

Era însă epoca marilor invenții şi descoperiri şi America trăia un fel de fior firesc şi binefăcător al progresului. Din cele 14 reperări ale acelei nave, una avea să aibă însă, o istorie aparte, legată de oraşul Aurora (Texas).

Spre seară, "nava" a apărut deasupra pieței din centrul oraşului, unde părea că vrea să staționeze o vreme. Era de o mărime considerabilă, părea făcută dintr-un metal lucitor şi avea felinare puternice şi viu colorate. Emitea un şuierat şi un zumzăit ca o locomotivă cu aburi oprită în stație, dar deodată, ea a început să se îndepărteze ca glonțul din puşcă spre nord.

Nu trecuseră decît vreo cîteva clipe cînd s-a auzit o mare explozie. O lumină a străfulgerat dinspre moara de vînt de la marginea oraşului şi o ploaie de schije şi fragmente de metal a căzut în toate părțile pe acoperişuri, spărgînd geamuri şi rupînd crengile şi florile. Pompierii voluntari au pornit sunînd din clopot către moară, care părea să fi luat foc. Martorii spun că explozia a fost atît de puternică. încît a distrus şi rezervorul de apă suspendat, aflat la 60 de picioare distanță. Fiind o zonă cu grădini, arbori şi garduri vii, se putea vedea bine ce dezastru făcuse explozia. Totul era răvăşit de un suflu puternic şi de resturile care împroşcaseră la mare distanță. Printre dărîmăturile morii şi ale hambarului a fost descoperit un cadavru ce părea a fi al pilotului "care nu era un locuitor al acestei lumi".

Nava era complet distrusă, nu se puteau pune una lîngă alta piese sau fragmente ca să-ți dai seama cum a fost construită, sau ce fel de motor avea. Dar epava şi bucățile nenumărate de sfărîmături pe care oamenii le adunau de peste tot, te ducea cu gîndul că avusese mai mult de 10 tone în greutate, dacă nu chiar şi mai mult. Totul era distrus. Bucățile păreau a fi dintr-un metal ce nu se cunoaşte, dar semăna cu aluminiul şi argintul. Acel pilot ce venea din altă lume a fost îngropat în cimitirul

oraşului. Avea haine ciudate şi nişte aparate cu tuburi şi fire, dar ce este mai curios este faptul că s-au găsit nişte foi care erau scrise pe o singură față cu un fel de hieroglife. Pe acestea le-a luat judecătorul Proctor pentru a le descifra şi eventual ca să identifice persoana de la bord, ceea ce nu a fost posibil.

Nimeni nu a putut afla de unde venea acea navă şi încotro se îndrepta. În grădina unde s-a prăbuşit epava, multă vreme nu s-a putut cultiva nimic. Apoi, lumea s-a întors la treburile obişnuite şi accidentul a fost uitat. Accidentul nu a avut absolut nici o semnificație, nu a stîrnit nici un semn de întrebare mai mult sau mai puțin decît o ciocnire a două trenuri, sau deraierea unei locomotive în care mecanicul şi-a pierdut viața! Cu toate că absolut toți martorii au fost convinşi că nava este total necunoscută, că pilotul este din altă lume şi că foile lui erau scrise cu hieroglife, singura "deducție" a fost că poate acele fiie erau "însemnările călătoriei"!

Al doilea aspect bizar al acestui prim accident OZN cu sute de martori şi larg comentat în presa vremii, constă în faptul că la numai 75 de ani de la întîmplare, toate urmele erau complet şterse. Absolut nimeni nu mai ştia nimic, în cimitir nu s-a găsit nici un mormînt "mai ciudat" al extraterestrului, iar fragmentele, nenumăratele fragmente din metalul navei erau de negăsit. Totuşi, prin anii 70, un cercetător a găsit în orăşelul din Texas o bucată de metal pe care a supus-o analizelor la o mare companie aviatică. Rezultatul analizei consemna un aliaj cu 82% aluminiu, 18% zinc, foarte puțin cupru şi mangan. Acest aliaj nu are nimic ieşit din comun pentru noi pămîntenii, numai că nimeni în Statele Unite nu fabrica un asemenea aliaj înainte de anul 1910.

Simptomatic pentru întreaga comunitate umană (inclusiv oamenii de ştiință) că o asemenea întîmplare în care există o navă prăbuşită (cînd nu existau asemenea nave pe pămînt), o moară distrusă, un rezervor de apă dărîmat, terenuri întregi cu vegetația răvăşită, un cadavru

al unei ființe necunoscute pe planeta noastră, inclusiv foile cu hieroglife indescifrabile, ei bine - toate acestea luate la un loc, n-au zdruncinat conştiința **ființei cosmice** care este omul!

La 50 de ani de la acest accident OZN, are loc un accident dublu de data aceasta, cu morți şi supraviețuitori extratereştri şi aceeaşi ființă cosmică, ascunde totul.

TOP SECRET! Amenințări cu arma asupra martorilor, confiscări de aparate fotografice, îngroparea resturilor epavelor cu buldozerul, plus moartea misterioasă a unor executanți.

Ce să mai cred? Ce să mai credem, stimați cititori, cînd iată, aproape un secol fenomenul a fost bagatelizat, discreditat, mascat, scenarizăt, "explicat" prin tot felul de chestii reale sau posibile, de la fulgere globulare, pînă la halucinații colective.

Arătați-mi un fulger globular într-o poiană liniştită cu cer senin deasupra, şi-l măninc! Halucinație colectivă în tot Madridul, pe toată valea Hudson, la Casa Albă? Halucinația colectivă este starea noastră firească? Atunci de ce nu vedem îngeri, zîne, spiriduşi, pe Moş Crăciun în sanie, de ce vedem pe cer "farfurii zburătoare"? Le vedem pentru că EXISTĂ!

În acelaşi timp, exact în acelaşi timp, pe planeta Terra există oameni, din toate părțile lumii şi din toate categoriile sociale care n-au văzut niciodată un TV color, un avion, un calculator, un robot de bucătărie, un Masseratti, un aparat laser, un urs alb, un deltaplan, un telescop, un marabu, un arbore de sticlă, un peşte spadă, un elicopter. Aceştia nu sînt neapărat nişte ignoranți. Nici oamenii de ştiință, savanții, cercetătorii, astronomii, fizicienii care n-au văzut un OZN sau un extraterestru nu pot fi considerați ignoranți. Numai că aceştia se tem de ignoranță, consideră **că n-au voie** să nu ştie ceva şi atunci pur şi simplu neagă ce ei n-au văzut.

Dacă ei n-au văzut - nu există! Iar cei care-au văzut dar n-au nivelul lor ştiinţific, precis că au făcut o confuzie sau au avut "halucinaţii". Foarte simplu, nu-i aşa?

Capitolul 24

NEVOIA DE EXTRATEREŞTRI

Ei mi-au cerut să nu spun că extratereştrii nu folosesc BANII pe planeta lor!
Sid Padrick - după inteorogatoriul agenților C.I.A.

Îmi puneam întrebarea, în timp ce mă documentam, de ce înainte de 1940 toate reperările de nave **necunoscute** sau întîlnirile cu **ființe bizare,** ce puteau fi din alte lumi, n-au făcut atîta vîlvă, n-au trezit atîta interes şi n-au creat curente de opinie atît de divergente şi înverşunate. Desigur, lista unor astfel de fenomene este mai restrînsă. Totuşi o explicație există, dincolo de numărul observațiilor sau de o simplă statistică. Şi această explicație se sprijină în primul rînd pe starea de spirit a umanității. După cum consemnam puțin mai înainte, cei 40-50 de ani dinaintea celui de-al doilea Război Mondial au fost dominați de progresul foarte rapid al tehnicii, al comunicațiilor, transportului, armamentelor, arhitecturii, presei şi tipăriturilor în general. S-a schimbat, sau era în schimbare, modul de viață al unei mari părți a lumii, schimbul de idei, de cultură şi civilizație între continente, epoca marilor descoperiri şi invenții, convulsii sociale, revoluții, ideologii noi, dezvoltarea ştiințelor, au netezit drumul concepțiilor materialiste, darwiniste, universaliste etc.

A urmat al doilea Război Mondial, suferințe inimaginabile, distrugeri incredibile, bombardamente dezastruoase (inclusiv atomice), boli şi foamete, schimbarea regimurilor politice pentru milioane de oameni decimați de război. Dumnezeu părăsise parcă lumea! Cine ne mai putea ajuta? Cine?

Şi chiar atunci, imediat, În 1947 au început să apară semne cereşti, lumini, fulgerări, apariții. Ceva care venea, **sau cineva** care părea că se interesează din nou de soarta oamenilor, a omenirii. Aceste lumini, aceste apariții erau misterioase, inexplicabile, dar veneau pe un fond psihic şi cultural populat cu îngeri şi demoni, cu zîne şi elfi, cu care de foc, vindecări sau pedepse, cu puteri miraculoase, oricum, aşa cum se păstrase în subconştientul colectiv sau individual, în religiile şi cultura fiecăruia. Nu cred că mai este nevoie de alte explicații. Ele există - desigur - şi au fost luate în considerație de autori competenți. Dar lumea de după conflagrația mondială trebuia guvernată, reconstruită, pusă pe picioare, făcută să funcționeze, şi era această nouă lume pregătită să întîmpine atît de curînd O ALTĂ REALITATE? Era, sau nu era? Cei desemnați să hotărască au decis că lumea nu era pregătită pentru a primi şi a privi în față această nouă REALITATE!

Vom vedea puțin mai încolo şi care este părerea LOR în această privință. Desigur, chiar dumneavostră în momentul în care citiți aceste rînduri, vă gîndiți cu seriozitate şi cu un straniu fior la acest lucru. Eşti dumneata, cititorule gata să primeşti vizita unui extraterestru? Pentru că una e să vezi o farfurie zburătoare trecînd pe cer şi sclipind cu lumini multicolore ca la un carnaval şi alta este **să-ți asumi realitatea** că din acea farfurie va coborî o ființă inteligentă, supercivilizată, hipertehnologizată, cu un aspect total diferit de al tău şi care-ți citeşte instantaneu gîndurile, vorbeşte curgător limba ta, ştie tot ce ştii tu (şi mai mult decît atît), în timp ce tu nu ştii nimic

despre EL! Şi chiar dacă el îți spune, cu prietenie şi bunăvoință, tu nu poți înțelege mare lucru!

După cum am promis mai sus, vom spicui din declarațiile "emergenților" referitoare la pământeni, la organizarea noastră socială şi politică, la gradul nostru de cultură şi civilizație. Interesant este faptul că din aceste mărturisiri se desprinde cu **mare** evidență părerea lor sinceră despre NOI, dar şi un anume fel de a privi o civilizație. Din aceste "mărturisiri", eu am putut desprinde nu numai modul lor de a privi lumea noastră şi Cosmosul în general, ci şi un anume TIPAR ontogenetic şi filogenetic, o anumită matrice, specifică prin particularitățile şi ciudățeniile ei, foarte grăitoare într-un plan secund de care El nu-şi dădeau seama pe moment. Să vedem cum au luat primul contact cu ființele umane, la noi acasă.

"Cînd s-a făcut lumină, de la o distanță variind între 1,3 şi 1,9 km tereştri, am reperat construcțiile artificiale structurate anarhic şi dominate de o construcție mai înaltă (o catedrală), ce păreau a fi locuințe amplasate la suprafață, ale ființelor de pe Terra. Mărind puterea de rezoluție a aparatelor noastre optice, am putut observa şi **primele ființe terestre.** Faptul că eram **atît de aproape de ei,** nu le-a stîrnit acelor ființe nici **o stare de nervozitate** şi nici nu le-a determinat să ia vreo măsură de apărare!"

Deci, ca să zic aşa, El nici n-au fost băgați în seamă, nimeni dintre acei francezi nu s-a sinchisit de prezența unor extratereştri aflați la peste 1 km depărtare şi ascunşi la 7-8 m sub pământ. Aceasta este absolut normal din punctul noastru de vedere, dar nu şi dintr-al lor. El, într-o situație similară deci, ar fi avut o stare de nervozitate şi ar fi luat măsuri de apărare! Asta înseamnă că senzorial, sau cu ajutorul tehnologiilor lor, ei ar fi **depistat imediat** o prezență străină pe o rază de cel puțin 2 km şi ar fi considerat-o ostilă din principiu, luînd măsuri de apărare. Tot atît de sigur se desprinde şi concluzia că **altcineva** a fost ostil, sau a manifestat ostilitate în prezența LOR

undeva prin Univers, sau chiar la ei acasă. Teama lor pare justificată de alte întîmplări pe care ei le evocă fără să vrea.

"La scurt timp după această observație, şase membri ai expediției împreună cu douăzeci de membri ai echipajului au coborît pe sol pentru a demara urgent lucrările unei construcții subterane în caz de pericol. După analizele solului am perforat la temperatură ridicată, transmutînd materialele topite într-un izotop al azotului, evitînd ca la suprafață să existe urme de pămîmt care să ne trădeze prezența față de observatorii tereştri.

Înaintea zorilor, am deplasat navele noastre lîngă o mică pădure cu arbori ciudați din apropiere. A trebuit să colectăm gazele, vaporii şi fumul care rezultau din perforarea galeriei la 8 m adîncime în sol, pentru ca acestea să nu fie observate şi să nu ne trădeze prezența."

Pe scurt, El făceau tot ce e posibil ca să se ascundă. Bănuiesc că doreau să procedeze aşa fie că se temeau cu adevărat de oameni, fie că aveau un plan de contact elaborat în mai multe etape (cum s-a văzut ulterior). Oricum, se desprinde de aici o concluzie clară: nu cunoşteau prea bine sau aproape deloc modul de comportament al oamenilor, forma noastră de organizare socială, militară, politică. Oricum, teama lor era justificată şi de alte contacte din cosmos, dar şi de propria lor fire, propriul lor mod de a concepe un contact cu o altă civilizație. El aveau un "scenariu" pe care acum trebuia să-l adapteze la acestă scenă absolut nouă care era Terra şi la particularitățile actorilor care eram noi, pămîntenii. Dar pămîntenii dormeau la acea oră!

"Aveam la noi echipamente de protecție şi dispozitive de apărare necesare, iar una dintre cele trei nave a rămas în aer, pentru a ne putea acoperi retragerea în caz de atac!" Partea aceasta a "scenariului" seamănă foarte mult cu tactica comună a USAF*.

**U.S. Air Force*

Şi mai la început: "Cîtva timp, nimeni nu a ieşit din nave de frica unui atac neaşteptat!"

CHEIA TĂCERII

Era în ziua de 28 martie 1950. Ora 4:17 minute. În Franța, lîngă oraşul Digne, la 13 km distanță şi la alți 8 km de un sat. În Basses Alpes. Un lucru absolut curios, atunci cînd am cercetat locul aterizării, este acela că punctul se află exact la 44° latitudine nordică şi 6° longitudine estică, adică fix la intersecția celor două coordonate.

Nu pot să-mi dau seama dacă El cunoşteau acest lucru, în orice caz cunoşteau ora GMT şi deci şi, meridianul 0°. Dar să ne întoarcem la subiectul nostru: "Fiecare dintre NOI ştia care ar putea fi riscurile (e vorba de membrii grupului expediționar) şi la ce se expune, pentru că mai înainte suferisem cîteva dezastre în care membrii noştri din grupul ştiințific sau tehnic şi-au pierdut viața.

Noi purtăm un Mesaj al Consiliului General al Planetei adresat Consiliului sau Conducătorului locuitorilor de pe Terra! (?). Acest Mesaj este imprimat pe foițe de aur (80) şi este destinat Guvernului General al Planetei! (?). Între specialiştii noştri au existat mari divergențe în privința locului de pe Terra unde să aterizăm, existînd riscul enorm de a coborî chiar în mijlocul unei construcții aflate la nivele subterane, fiind imediat detectați şi distruşi (!)."

Din acest pasaj reiese foarte clar:

1. Că El pot ateriza direct sub pămînt, adică trecînd prin scoarța de la suprafață pe care o cred "fluidă", ca şi pe planeta lor sau pe altele cunoscute de ei;

2. Nu ştiau că pămîntenii locuiesc la suprafața planetei (în aer liber), crezînd că locuim la fel ca El (şi alții), adică în habitaturi emergente sau subterane;

3. El socoteau ca posibil şi probabil (99%) să fie imediat **detectaţi şi distruşi** dacă ar fi aterizat în centrul unei localităţi. Distruşi cu ce? şi cum? şi de ce? Vom vedea puţin mai departe că în oarecare măsură aveau dreptate. Din păcate, aveau dreptate!

28 martie 1950 - 10 iunie 1967 (data unei aterizări anunţate tot în Europa, la Santa Monica, lîngă Madrid). 17 ani pămînteni de cercetare, contacte, ciudăţenii, accidente. A fost CONTACTUL realizat, sau nu s-a realizat nimic? Numărul reperărilor de orice fel depăşeşte 20.000. După acel val extraordinar, între 1950-1954, aceste reperări au scăzut, s-au rărit. Planetele noatre se îndepărtau din nou. Cei 14,6 ani lumină care ne despart sînt ceva! Se poate că acele condiţii izodinamice ale spaţiului să nu mai fi fost atît de favorabile. Nici contactele se pare că nu au corespuns aştepărilor LOR. Nu-i vorbă, că nici NOI nu ne putem declara prea fericiţi în urma acestor contacte.

Nici prea bine lămuriţi în ce priveşte raportul între civilizaţia noastră şi a lor, evoluţia acestui raport în viitor, ca şi avantajele reciproce care pot decurge din această epocală întîlnire. Noi nu ne-am propus să studiem în întregime această perioadă. Ne-ar fi fost şi foarte greu, ar fi fost şi destul de departe. Urmele se şterg singure sau sînt şterse cu grijă.

Vom rămîne însă în spaţiul european pentru a analiza cîteva accidente mai recente, care justifică tonul destul de pesimist al documentelor analizate.

> "Voi pămîntenii alergaţi după fantasme, ca şi cum aţi încerca să prindeţi luminile colorate aruncate pe pereţi de un simplu cristal atins de lumina soarelui...Este curios să constatăm că există pămînteni care, deşi dau dovadă de erudiţie şi posedă o anume formaţie ştiinţifică, nu sînt în măsură să sesizeze cauzele reale ce ne obligă la reţinere... Raţionamentul vostru **embrionar şi primitiv** pare a fi următorul: dacă aceste fiinţe vin de pe o altă planetă, de ce nu se fac

cunoscute şi de ce nu o demonstrează? Iată de ce: obiectivul nostru este de a lua contact numai cu un grup de locuitori tereştri, pentru a face un schimb de informaţii referitoare la civilizaţiile din care facem parte, evitînd tulburarea societăţii terestre care se află în situaţia de a crede în mituri (vizavi de extratereştri - n.a), din necunoaştere... Saturaţi de idei preconcepute, închişi în strimte limite mentale şi foarte impresionaţi de riscurile pe care le-ar putea aduce dezvăluirile noastre...(?)." Asta despre NOI! Iar despre El: "Şocul pe care l-a produs asupra societăţii noastre cînd am identificat în Cosmos civilizaţia planetei Terra, a fost realmente zguduitor!"

Aici se află - cred eu - **cheia tăcerii** care a urmat.

Atît oficialităţile din Europa, cît şi persoanele particulare de bună credinţă care au avut acces la aceste documente, au luat aceste sincere declaraţii ca pe un AVERTISMENT foarte serios, dacă pe planeta unei supercivilizaţii şocul a fost zguduitor cînd s-a aflat de existenţa noastră, a pămîntenilor, ce-ar fi putut să se întîmple pe Terra?

Nimeni nu poate da un răspuns exact. Dar dacă experienţa LOR i-a îndemnat la discreţie şi suspiciune în ce ne priveşte pe noi, trebuie să-i credem pe cuvînt! Nu numai că nu avem nici un fel de experienţă în contacte cu supercivilizaţii din cosmos, dar noi nu ştim încă să realizăm contacte între culturile şi gradele de civilizaţie de pe planeta noastră.

Gîndiţi-vă numai la scurta perioadă de 2000 de ani în care s-au confruntat civilizaţiile romane, iudaice, celtice, getice - apoi cu hunii şi mongolii; civilizaţia creştină cu cea mahomedană; cultura hispanică cu cea maiaşă, incaşă, toltecă; cultura şi civilizaţia anglo-saxonă cu cea hindusă apoi confruntarea Est-Vest, Nord-Sud. Fundamentalismul Islamic contra civilizaţiei occidentale, etc. Gîndiţi-vă la rasism şi xenofobie şi nu uitaţi că ne pot citi gîndurile!

Se spune că sîntem o civilizație agresivă, cu tendința de autodistrugere, cu tendința de a provoca o catastrofă ecologică deteriorînd nu numai pămîntul, apele şi aerul, ci chiar spațiul cosmic din jurul planetei noastre. Nici n-am pus piciorul pe altă planetă, dar am şi infestat spațiul galactic pînă dincolo de Marte şi Saturn cu deşeuri radioactive. Nu voiam noi să împînzim spațiul cosmic cu arme atomice de toate tipurile în cadrul Programului "Războiul Stelelor"?

Se pare că la ora aceasta încă mai constituim un pericol intergalactic. Chiar dacă nu ne putem deplasa prea departe în Cosmos.

Capitolul 25

UN ACCIDENT MORTAL

Eu l-am întrebat pe comandantul OZN-ului Xeno dacă el a fost angajat într-o luptă cu nave terestre.
- Da, dar n-au reuşit să ne distrugă!
Dialog între Sid Padrick şi Xeno, UFO Comander

Undeva în Brazilia. La Ferma Santa Maria, lîngă Crixas.

Inacio de Souza se întorcea acasă împreună cu soția sa Maria. Fuseseră la oraş cu treburi. El are 41 de ani şi e administratorul fermei. Un om cinstit şi muncitor, foarte apreciat de toți. Maria se ocupă de gospodărie şi de cei cinci copii al lor. Ei locuiesc la fermă de mai bine de şase ani.

În fața fermei este amenajat un teren de aterizare pentru avionul proprietarului. Totul e bine întreținut şi de o mare curățenie. Cînd s-au apropiat de, casă, Inacio a observat că pe pistă, la vreo 100 m distanță mai încolo, aterizase un avion ciudat, cum nu mai văzuseră niciodată.

- Ce-o fi drăcia aia! se adresă el Mariei. Văzu trei făpturi care ieşiseră din avion şi care se îndreptau spre casă.

- Or fi bandiți, gîndi Inacio şi îşi armă carabina pe care o purta la el. În locul acesta izolat se poate întîmpla **orice!**

Cei trei nu păreau a fi de prin partea locului, nici după înfățişare, nici după îmbrăcăminte. Avionul lor avea vreo 40 de metri.

Lui Inacio i se făcu frică.

"Nu mai văzuse niiciodată un asemenea "avion". Era aşa de mare, că depăşea pista în lățime şi stătea de-a curmezişul. Cum îl vedeam noi, parcă era o chiuvetă de aluminiu cu gura în jos. Nu avea elice sau aripi, sau poate nu le-am văzut eu."

"Tipii" erau cu capetele chele, lucioase, se zbenguiau şi țopăiau ca nişte apucați. Dar nu scoteau nici un sunet!"

Cînd Inacio şi Maria au ajuns în dreptul casei, unul dintre "vizitatori" a ridicat mîna către Inacio şi a început să fugă către acesta.

Inacio a strigat Mariei să intre în casă, apoi a tras, din instinct, în cel cu mîna ridicată către el. A tras direct în capul acela chel. A tras fără să se gîndească la nimic, "ca-n filmele cu cowboy" - cine trage mai repede rămîne în viață!

Aşa e pe aici.

În acel moment, în acea sutime de secundă, dinspre "avion" a țîşnit o lumină verde! "În acel moment, plecînd din avion, o lumină verde m-a lovit în față, în partea stîngă, şi m-a trîntit la pămînt. Era ca lumina unui far verde; ea m-a doborît!", spunea Inacio mai tîrziu.

"Maria s-a repezit la mine, cum eram eu căzut şi paralizat pe jos, a luat arma din mîna mea ca să-i alunge pe bandiți; dar toți trei fugiseră în "avion", care se ridica cu viteză mare, bîzîind ca un roi de albine."

După trei zile, cînd a venit proprietarul, Inacio zăcea în pat, se simțea rău şi avea mustrări de conştiință că a împuşcat un om. Crezuse că "cei trei" au venit din Sao-Paulo ca "să-i ridice familia", el doar s-a apărat, şi-a

apărat casa şi familia, dar oricum avea remuşcări că a împuşcat pe unul dintre ei drept în cap.

S-au dus să vadă dacă erau urme de sînge. Nu exista nici o pată de sînge. Şi doar Inacio era un trăgător excelent, el nu greşea ținta de la 50 de metri. Inacio nu mai înțelegea nimic! El susținea că "cei trei" erau în pielea goală, dar Măria spunea că aveau nişte maieuri mulate pe corp, de culoarea pielii.

La locul aterizării nu se vedea nici o urmă de sînge, nici altceva. Nimic! Chiar din acea seară şi a doua zi, lui Inacio i-a fost rău; îi era greață, avea furnicături în tot corpul şi un fel de amorțeală, de paralizie, care-i lua toată forța, mîinile îi tremurau tot timpul. Nu se mai putea ține pe picioare şi zăcea în pat îngrozit.

Hotărît să păstreze tăcerea asupra incidentului (care avea să se transforme într-o dramă), proprietarul l-a transportat pe Inacio, a treia zi, la un mare spital din capitala statului.

La primul control medical s-a constatat ceva, ca o arsură cu diametrul de 15 cm pe partea stîngă a bustului lui Inacio, lîngă umăr. Acela era locul unde-l lovise "raza verde". Dar doctorul nu ştia nimic. Văzînd că i se recomandă doar un unguent contra arsurilor şi regim alimentar, s-au hotărît să spună adevărul despre întîlnirea cu OZN-ul şi "raza verde". Doctorul s-a speriat şi numai după ce s-a convins că despre acest accident nu aveau cunoştință decît trei persoane (Inacio, Maria şi proprietarul fermei), le-a cerut acestora, sub jurămînt, să păstreze secretul. Părea "că ştie mai multe", era evident speriat.

Apoi doctorul l-a internat pe Inacio în clinică, unde i s-au făcut radiografii şi toate analizele, inclusiv cea a urinei şi a sîngelui.

După patru zile, fără nici o explicație, l-au externat pe Inacio, "fără să-i prescrie nici un tratament."

În particular, sub jurămîntul tăcerii absolute, doctorul i-a comunicat fermierului, că starea lui Inacio e fatală, că

examenele şi analizele au descoperit că e **atins de o leucemie** bruscă, de "cancerul sîngelui" şi că nu-i dă mai mult de 60 de zile de viață.

După cum povesteşte Maria, starea lui Inacio era din ce în ce mai rea: pielea de pe tot corpul s-a acoperit de pete galbene, avea dureri groaznice în tot corpul, orbea pe zi ce trecea, nu mai putea înghiți nimic. Înainte de a muri nu mai era decît un schelet, numai piele pe oasele care-l dureau îngrozitor.

S-a stins după 59 de zile de suferințe, la 11 octombrie 1967. Toate lucrurile lui au fost arse, inclusiv patul în care a zăcut.

Inacio a murit cu remuşcarea că "el a tras primul". Această remuşcare îl însoțeşte acum în mormîntul modest de la ferma Santa-Maria, undeva în Brazilia.

Cauzele morții: un comentariu "terestru".

Nu ştiu ce s-a întîmplat cu extraterestrul lovit în cap de glontele carabinei Winchester 44. Poate a murit în drum spre planeta lui, poate s-a vindecat;n-o să ştim niciodată.

Ştim însă precis că Inacio de Souza a murit după 59 de zile, în urma unei leucemii "de origine radioactivă" cauzată de "raza verde". Simptomul se atribuie "expunerii la radiații ionizante mortale". Asta presupune o moarte lentă, dar sigură.

Radiațiile ionizante mortale, indiferent dacă provin din surse de raze X, de la tuburi fluoroscopice, raze de ciclotron, izotopi radioactivi din orice sursă, radiații ionizante de tip raze Alpha, Betta, Gamma; fluxuri de neutroni sau Raze Cosmice, toate provoacă efecte identice asupra celulelor şi organismelor vii.

Nu există consecințe care să particularizeze un tip sau altul de radiații: doar **doza şi tipul de expunere sînt** importante.

Se ştie că particulele grele (Raze Alpha) distrug mai puternic țesuturile vii.

Ca să ne facem o idee despre dozele de radiații mortale sau suportabile de către ființa umană, trebuie să vă spun că **doza maximă** admisă de Comisia Internațională de Protecția Radiologică este de 0,3 **roentgeni pe săptămînă!**

Această doză **infimă** distruge totuşi circa 300 molecule în fiecare celulă din organismul uman. Noroc că un **om** are în jur de 50.000 de miliarde de celule şi că acestea se şi refac destul de repede.

Depinde de doză ca un om să poată fi ucis pe loc, în cîteva zile, sau în cîteva săptămîni.

Mai depinde şi cît din suprafața corpului este atinsă de fascicolul radioactiv.

Din nefericire, nu există prea multe indicii clinice care să arate imediat boala de iradiere, în afara apariției pe piele a unor pete sau arsuri cu aspect comun. Dar atunci este prea tîrziu. Mai sînt grețurile care apar şi dispar în 2-3 zile, apoi băşicuțele dureroase, micile hemoragii ale pielii, furnicăturile, amorțeala şi tremuratul mîinilor.

Apoi o pierdere a puterii musculare, a poftei de mîncare, însoțite de slăbirea vederii.

Toate acestea le-a resimțit Inacio din plin.

Se emite ipoteza că el a fost lovit de un fascicul de particule ionizante; acestea colorează vag mediul pe care-l străbat (aerul). Dar acesta a fost un fascicul **verde, foarte distinct,** clar, puternic colorat.

Al doilea efect straniu este acela că victima **a fost trîntită la pămînt,** ca şi cum ar fi primit un pumn, un brînci, o lovitură de **natură fizică,** foarte puternică.

Fasciculele de radiații, cunoscute în laboratoarele terestre **nu produc asemenea efect.**

Ca şi în alte cazuri, ne confruntăm **cu o altă tehnologie,** cu un alt fel de a fi combinate efectele: radioactiv, plus fizic.

Capitolul 26

ARMAMENTUL EXTRATERESTRU

Națiunea voastră şi de fapt toate națiunile de pe Terra, vor să doboare orice OZN sau alt obiect necunoscut, fără nici un motiv, să-l distrugă. Noi nu am venit niciodată cu arme de distrugere la bord şi nu există nici un motiv ca să fim doborîți şi distruşi.

Xeno UFO Comander

Cum consemnam şi mai înainte, adesea au fost observate aparate sub formă de tuburi ca nişte lanterne, ca nişte faruri, ca nişte spoturi luminoase, fulgerări scurte de o secundă sau fracțiune de secundă.

Efectele lor, în majoritatea cazurilor nu au fost mortale (cu toate că au fost consemnate tot în N. Estul Braziliei cîteva cazuri), ci au provocat imobilizări ale oamenilor după cum urmează:

- Orbire instantanee, dar de scurtă durată.
- Uşoară paralizie a membrelor şi a corpului.
- Înțepături şi senzație de cald, cu imobilizare,
- Şoc instantaneu cu efect fizic, lovire, trîntire.
- Paralizie generală însoțită de trîntire la pămînt.
- Senzație de cald şi asfixiere cu paralizie.
- Asfixiere cu înțepături şi pierderea cunoştinței.
- Victima nu mai poate mişca dar poate gîndi.
- Arsuri puternice însoțite de spaimă şi groază.
- Pierderea instantanee a cunoştinței, leşin prelungit.
- Efecte psihice negative, oroare, nelinişte, insomnie.

- Efecte psihice pozitive, încredere, liniştire.
- Efecte fizice pozitive, vindecări de răni, sechele, cancer, dispariția durerilor, a rănilor.
- Apariția ulterioară a unor pete şi semne pe piele.
- Vise ulterioare, coşmaruri, premoniții, spaimă.
- INVIZIBILITATEA temporară a victimelor.
- Stări de imponderabilitate şi anularea sunetelor.

Toate aceste efecte apar separat sau combinate între ele sub diverse forme şi dozaje.

În ce priveşte forma şi culoarea acestor arme, ele sînt destul de variate:

- sclipiri simple de culoare argintie.
- raze tip lanternă - culoare albă.
- spoturi de culoare galbenă, albă, albăstruie.
- spoturi fulgerătoare invizibile (resimțite fizic).
- jeturi alb-albătrui care **taie** cercuri mici.
- fascicule portocalii cu efect termic.
- fascicule roşii care provoacă arsuri şi incendii.
- fascicule violete, roşu închis, oranj, care topesc metalele (în afară de aluminiu).
- lumina orbitoare albă care produce efecte calorice şi electromagnetice.
- raza verde care loveşte şi iradiază.
- fascicule negre, întunecate, penetrante.

Toate aceste fascicule colorate pot fi arme mici, mînuite de extratereştri, dar sînt fixate şi la bordul OZN-urilor de unde acționează cu mai mare putere şi precizie.

Toate acestea au fost folosite în următoarele împrejurări:

- Întîlniri cu oameni paşnici, izolați sau în grupuri mici şi neagresive.
- Întîlniri cu polițişti, militari sau civili care i-au **amenințat** pe extratereştri.
- Întîlniri soldate cu "încăierări" între extratereştri şi noi.
-Aterizări pe baze militare sau stații radar în funcțiune.
- Întîlniri cu avioane, nave marine, vehicule, soldate cu atacuri **din partea lor.**

- Întîlniri cu avioane, nave, vehicule atacate de El, ca răspuns la aprinderea de faruri, instalații radar de bord sau manevre de interceptare.

- Întîlniri cu nave aeriene, navale, terestre, care au deschis focul cu armament de bord.

- În cîteva cazuri de atacuri cu rachete sol-aer, aer-aer, etc. din partea armatei.

- Arme extraterestre folosite "experimental", cu efecte nocive variate asupra oamenilor neînarmați, în N-E Braziliei, Italia, Franța, USA, Rusia, Columbia etc.

- Atac asupra animalelor terestre, însoțite sau neînsoțite de oameni.

- Atacuri, sau folosirea de echipamente speciale de anihilare, asupra armelor nucleare terestre, aflate în spațiul cosmic "la bordul sateliților, asupra bateriilor atomice pentru alimentarea navelor spațiale pămîntene, distrugerea de sateliți militari, corectarea de traiectorii ale echipamentelor cosmice de origine terestră.

Se cunosc cu precizie însă şi cazuri în care extratereştrii şi navele lor au ajutat la funcționarea sau repunerea în funcțiune a echipamentelor sondelor spațiale terestre, a capsulelor cu sau fără cosmonauți la bord, a sateliților ştiințifici sau de telecomunicații, precum şi la întoarcerea pe pămînt a unor cosmonauți aflați în dificultate.

ARME BIZARE - BIZARERII

Se cunoaşte o întimplare descrisă în presă şi culeasă în cărțile de specialitate, petrecută în Statele Unite: un grup de localnici a urmărit "aterizarea" unei lumini ciudate, foarte puternice, pe dealul din imediata apropiere a localității. Alergînd într-acolo, oamenii, care se cunoşteau între ei, au întîinit un individ taciturn, care n-a răspuns la salut, în schimb a scos un tub din care a pulverizat asupra întregului grup de oameni, un gaz înțepător. Unii şi-au pierdut cunoştința, alții au apucat să

vadă cum "individul" se dematerializează şi dispare pur şi simplu.

Cîțiva dintre cei prezenți au fost spitalizați cîteva săptămîni pînă s-au însănătoşit, alții şi-au revenit după cîteva ore.

Nici un OZN nu a fost văzut însă decolînd.

Tot în acea perioadă, un grup de polițişti, însoțit de şerif şi un brigadier, au urmărit cu 6 maşini de patrulare un OZN de dimensiuni considerabile, care a aterizat nu departe de şosea, într-o poiană pustie.

Şeriful şi polițiştii au aşteptat o vreme, apoi s-au apropiat de "obiect", care îşi pierduse strălucirea. Din OZN nu mai cobora nimeni. În jur era o linişte înfiorătoare. În lumina lanternelor cei opt bărbați vedeau o farfurie zburătoare enormă (25-30 m).

Parcă erau părăsiți de voință şi de gîndire, nu erau paralizați, nu acuzau nici un rău, dar nu puteau să acționeze. Nu le era nici frică! La un moment dat, unul dintre ei a întins mîna şi a atins acel obiect metalic, enorm, tăcut şi misterios. Exact din acel moment, OZN-ul a început să se resoarbă în sine, să se micşoreze rapid, iar după 30-40 secunde nu mai exista.

Pe mîna polițistului rămăsese un fel de gelatină urît mirositoare.

Aproape la fel, dar în plină zi, trei martori demni de încredere au asistat pe peluza dintre locuințe, la prăbuşirea unui OZN transparent total, cu doi extratereştri la bord, care a căzut vertical, pe muchie şi s-a înfipt cu o bufnitură în pămînt. OZN-ul avea 3-4 metri în diametru şi sub ochii celor trei martori s-a scufundat, sau a dispărut în iarba peluzei.

La locul accidentului a rămas o brazdă de 4 m lungime şi 2 m lățime, cu pămînt răscolit ca şi cum ar fi fost săpat proaspăt. Nici urmă de OZN sau ocupanți.

În schimb, cei trei martori au simțit înțepături în tot corpul, amețeli, stări de paralizie şi insomnii sau coşmaruri cîteva zile.

O altă bizarerie: martorul este un vînător, într-o pădure, cu un grup de prieteni, de asemenea veniți la vînătoare. Fiecare caută vînatul în alte hățișuri şi se pierd unii de alții. Personajul nostru vede la un moment dat nişte lumini, apoi nişte humanoizi levitînd (plutind printre copaci) şi "aterizînd" în apropiere. De frică, vînătorul se urcă într-un copac. Humanoizii zgîlțîie copacul (cum fac urşii din poveste) ca să-l dea jos pe vînător. Acesta, îngrozit, se leagă cu centura de o creangă şi aruncă în agresori cu ce poate. Humanoizii bat în retragere, dar apare un **robot** cu mişcări mecanice care-şi **deschide** falca de jos cu brațul drept (mecanic) şi din **gura** ca un sertar îl împroaşcă pe vînător cu un gaz asfixiant, care îl paralizează şi-l adoarme. Cînd omul nostru s-a trezit din leşin, era dimineață, nici urmă de agresori sau robot.

Cercetările la fața locului au înregistrat însă urme multiple, crengi şi tufişuri arse şi smulse, urme de paşi, radioactivitate crescută, deviații ale acului magnetic al busolei şi, în plus, urmele clasice ale unei aterizări OZN în marginea unui luminiş din apropiere.

UN ACCIDENT EXPERIMENTAL?

Există nişte întîmplări care pot fi aşezate la extreme şi care, analizate, pot demonstra o anume ipoteză care susține că El îşi permit să experimenteze pe oameni. Ce să experimenteze? Vom vedea.

O moarte îngrozitoare

Victima: Joao Prestos, 40 de ani, robust, plesnind de sănătate, locuitor al statului Sao-Paulo, Brazilia.

În zilele Carnavalului din februarie 1946, Joao, împreună cu prietenul său Salvador, au plecat să facă o partidă de pescuit pe malul rîului Toete, care curgea nu departe de sătucul lor. Cînd a plecat la pescuit şi-a rugat

nevasta (care pleca la carnaval cu copiii) să-i lase o fereastră deschisă în spatele casei.

Pe la 7 seara s-a înapoiat de la pescuit, despărțindu-se de prietenul său care stătea în celălalt capăt al satului. A ajuns acasă, s-a îndreptat spre fereastra lăsată deschisă. El era îmbrăcat cu o cămaşă cu mîneci scurte, cu pantaloni subțiri şi tenişi, fără ciorapi. Cînd a vrut să deschidă fereastra, o lumină l-a orbit instantaneu, venind de undeva de sus, de deasupra acoperişului. Joao şi-a dus instinctiv mîinile la ochi, şi-a acoperit fața şi capul înnebunit de spaimă. O lumină care l-a orbit, l-a paralizat şi l-a trîntit la pămînt - atît a văzut el şi nimic mai mult. Şi era în jur o linişte, de-i țiuiau urechile. Apoi a leşinat, şi-a pierdut cunoştința.

Cînd şi-a revenit, a rupt-o la fugă (putea să meargă normal) ştrigînd după ajutor, către casa surorii sale din centrul satului.

Aici a ajuns înnebunit de groază, gîfîind, cu ochii ieşiți din orbite, spunîndu-i sorei sale şi unor vecini, ce i s-a întîmplat. Aceştia au văzut că avea arsuri pe pielea mîinilor, a capului, pe picioare, şi sub ochii lor, lui Joao a început să-i cadă carnea de pe oase ca într-un coşmar.

În cîteva minute craniul şi dinții i s-au dezgolit de piele, mîinile şi picioarele au devenit schelet. Nasul şi urechile s-au rostogolit pe jos, ochii se roteau în găurile fără carne ale unui craniu de coşmar. Joao se descompunea sub ochii sătenilor care l-au pus într-o şaretă şi l-au dus cît au putut de repede la cel mai apropiat spital, Santa Casa de Santana Parnaiba.

A murit în drum spre spital în chinuri groaznice. În noaptea aceea toți locuitorii satului au asistat cum lumini ciudate şi necunoscute se zbenguiau cu mişcări capricioase, pe-cerul satului Aracariguama.

Cercetătorii brazilieni susțin că acest orbil accident se datorează faptului că extratereştrii nu cunoşteau la acea vreme (1946) ce efect îngrozitor au fasciculele lor de lumină iradiantă asupra oamenilor.

A DOUA ŞI A TREIA MOARTE

"Am fost cobaiul extratereştrilor", se spune că a afirmat Claude Dubois, victima celui mai straniu accident petrecut vreodată.

11 august 1969, ora 5:25 minute dimineața.

Şoseaua Paris-Rouen, linie dreaptă, nici un vehicul, circulație zero, vizibilitate perfectă.

Claude Dubois, 29 de ani, instructor de judo şi karate, motociclist de curse, conducea pe şosea o **ambulanță** DS Citroen, proprietatea lui. El era însoțit de fratele lui şi transporta un muribund vegheat de soție. La un moment dat, un **nor alb** ca mercurul (adică argintiu), le taie calea. Imediat ei zăresc venind din sens invers o maşină similară, adică tot un Citroen, care se îndreaptă cu mare viteză spre ei. Claude încearcă să evite stînga dreapta, apoi stînga - Citroenul celălalt **copiază** mişcările lui. **La volan nu se află nimeni!** Deasupra "DS-ului" însă vede un OZN de 10-12 m diametru, argintiu, care vine şi el cu aceeaşi viteză drept spre maşina lui Claude. Se ciocnesc în plin. Şocul e grozanic. Fratele lui e ejectat prin parbriz la 20 m în dreapta drumului, soția în vîrstă a muribundului din ambulanță are un braț rupt şi suferă un şoc teribil, care-i grăbeşte sfîrşitul un an mai tîrziu.

Claude este făcut zob. Picioarele zdrobite, femurul în patru bucăți, fracturi deschise, bazinul rupt în două, cubitusul stîng sfărîmat, dublă fractură la față (nasul), coastele rupte şi fisurate, pleura desprinsă de pe plămîni.

Claude nu şi-a pierdut cunoştința trei ore şi ceva după accident. El povesteşte:

"Imediat după impact, cînd mi-am dat seama că sînt prins în carcasa maşinii şi-mi pipăiam cu mîna dreaptă oasele frînte ale piciorului ajuns pe banchetă, de **nicăieri** a apărut "un om" care mi-a vorbit de undeva din spate: "Nu există nici un risc, nu te teme de nimic! Vor sosi ajutoare, vei fi ajutat!"

Claude spune în continuare:

"Am avut sentimentul că mi se va întîmpla ceva extraordinar, am resimțit un confort moral, m-a cuprins un mare calm, eram sigur că nimic grav nu mi se va întîmpla! Pe cel ce mi-a vorbit nu-l puteam vedea, nu puteam întoarce capul, dar l-am auzit foarte clar."

Cînd a apărut Salvarea, şoseaua era la fel de pustie, nici țipenie de om nicăieri, cît vedeai cu ochii.

Claude a fost transportat, după ce a fost scos din sfărîmăturile maşinii, împreună cu ceilalți, la Clinica din Louviers, la ora 9:15, la aproape 4 ore de la accident. Îşi pierduse cunoştința.

La primul consult a fost declarată moartea clinică. Dar la ora 12:30 mortul mai trăia încă. Chirurgii s-au apucat să-l opereze. A durat pînă noaptea tîrziu ca să-i pună toate fragmentele de oase, bucată cu bucată, la locul lor. A doua zi de dimineață, mortul a deschis ochii. Trăia. Nu simțea nici o durere. Nu avea nici o spaimă.

După 9 zile de stat în clinică, splina şi ficatul s-au inflamat: hemoragie internă, dureri abdominale. A fost "deschis" imediat, extirpată splina, ficatul pansat şi colmatat. După 6 ore de luptă cu moartea, a doua hemoragie internă, "tensiune 0".

Moarte clinică pentru a doua oară. Toți credeau că acesta este sfîrşitul.

Numai Claude, **perfect** lucid, vorbea liniştit cu soția care-i şedea la căpătîi.

S-au folosit 37 butelii cu sînge pentru transfuzii, ştiut fiind că întreaga capacitate a corpului uman e de numai **14 butelii!?** Este un caz unic în istoria medicinei.

Chirurgul refuza să mai **opereze un mort.** La insistențele soției şi ale anestezistului (pe răspunderea acestuia), pînă la urmă a început a doua operație în aceeaşi zi. După două zile, Claude şi-a revenit, dar acuza dureri groaznice. Era a treia hemoragie internă. .

"Mortul" era tot timpul lucid; a zis că vrea să moară acasă, la Perpignan. Medicii au spus că nu e transpor-

tabil. El a insistat. Apoi profitînd de un moment cînd a rămas singur, a cerut prin telefon un avion sanitar de la Orly care să-l transporte acasă. A trebuit să dea declarații că o face* pe propria răspundere. A ajuns la Perpignan întîmpinat de Crucea Roşie, Garda civilă, Jandarmii, Pompierii şi Ambulanțele de la aeroport. Mai lipsea Fanfara Militară!

La spital, un mare specialist şi încă zece medici s-au perindat la patul lui Claude. Acum el era galben ca ceara, iar vezica biliară îi "explodase"! Medicii i-au dat o şansă la o mie! Acesta era SFÎRŞITUL!

Au decis să-l transporte cu elicopterul la spitalul din Montpellier. Aici s-a constatat că bila era distrusă, amestecată în sînge şi avea ocluzie intestinală. I s-au mai dat 2 ore de trăit!

A fost operat imediat, i s-a extirpat tot ce era de extirpat, a fost împănat cu tuburi şi sonde şi a fost ținut 26 de zile în stare de moarte clinică. Era însă tot timpul lucid.

Profesorii Facultății de Medicină din Montpellier se aflau în fața unui miracol! După doi ani de stat în scaun cu rotile, timp în care a şi condus o maşină Honda şi după nenumărate grefe osoase, a revenit brusc la mersul normal, fără exerciții şi acomodările obişnuite. Aceasta, după ce într-o zi, cînd Claude era singur acasă, cu uşa închisă, în cameră a apărut o bilă argintie, cît o minge de ping-pong, care emitea o strălucire "alb de mercur".

Mai întîi aceasta s-a balansat ca un pendul, apoi a început să se învîrtă în cercuri foarte precise. Lui Claude i s-a făcut frică. El nu era la curent, de mai bine de 3 ani cu "fenomenul OZN", nici cu "valul de apariții şi întîlniri cu extraterestra din Franța. A vrut să-şi strige soția, copiii, dar n-a putut deschide gura. A vrut să întindă mîna spre bilă, dar n-a reuşit. Apoi l-a cuprins din nou "acea stare de calm". Şi-a mişcat automat mîna către un caiet de pe masă, a luat pixul şi a început să scrie ca într-un dicteu, automat. Discul acela continua să se învîrtă, căci era un mic disc. Claude simțea că telepatic i se transmite

"ceva": un **număr de cod** pentru a putea pleca la El, **dacă va dori** într-o zi. Apoi i "s-a spus" că accidentul a fost provocat cu bună ştiinţă, că maşina adversă era "controlată" (condusă) şi că aceasta a fost "o experienţă asupra metabolismului uman cu protecţia LOR (în grija lor) şi nu a altora."

Apoi discul a dispărut. "S-a stins ca un bec!"

Povestea lui Claude nu se termină aici.

PROPULSIA. CHEMAREA. STAŢIA "KRISTA"

Într-o zi soţia lui Claude îi aduse o carte despre fenomenele OZN. Acesta începu s-o lectureze şi căzu pe gînduri. Printre altele, îşi aminti că în timpul "dicteului" notase şi formule şi scheme legate de sistemul de propulsie al OZN-ului. Cum în perioada respectivă vorbea prin somn şi avea migrene puternice, a făcut mai multe examene medicale psihiatrice. Era perfect sănătos, dar "visele" cu OZN-uri nu-i dădeau pace.

Luă legătura cu autorul cărţii despre OZN (ziarişţii francezi nu dau nume) cînd se mută în oraşul acestuia, unde Claude merse cu familia, ca să-şi amelioreze sănătatea.

Şi cum lumea e mică, noii săi prietenii îl puseră în contact cu un savant care lucra de 50 de ani, cu mijloace ştiinţifice, ia elucidarea sistemelor de propulsie posibile zborului intergaiactic al OZN-urilcr.

Stupoarea savantului a fost totală! Schiţele şi formulele lui Claude (care nu pricepea nimic din ele!) erau similare, dar superioare, ca rezolvare tehnică şi a detaliilor, celor pe care savantul specialist le perfecţionase mai bine de 50 de ani.

Apoi i se propuse să folosească telepatic numărul de cod pentru chemarea LOR. Se stabili o zi şi o ora anume.

Cu toate că mulţi dintre cei "iniţiaţi" n-au crezut şi chiar "autorul UFOLOG" avea îndoieli, în ziua şi la ora respectivă, deasupra oraşului apăru din senin o sferă enormă

de culoare alb-mercur, care survolă maiestuos localitatea.

S-au făcut fotografii, filme, s-a comentat în presă. Au apărut oameni interesați în "a exploata" financiar fenomenul.

Dar Claude (cu toate că avea nevoie de bani pentru familia lui) refuză cu demnitate. Singurul lucru pe care-l mai făcu public fu acela că el, Ciaude Dubois, forma o entitate spirituală cu şeful stației cosmice Krista, ce orbitează în jurul planetei Venus!

Mai ştim de asemenea, după ce l-am înfîlnit pe Claude Dubois, că acesta se bucură în prezent de o sănătate fizică excelentă, precum şi de o vitalitate psihică excepțională, cu mult superioară celei dinaintea accidentului. Refuză însă să fie "folosit" ca intermendiar între El şi cercurile prea interesate din jurul acestei întîmplări bizare şi miraculoase.

COMENTARII ŞI O MICĂ CONCLUZIE

Am consemnat cele trei accidente anterioare, dintre care două mortale, iar al treilea cu un final oarecum bizar, pentru a putea analiza situația acestui gen de impact între civilizații atît de diferite, aparținînd unor lumi pe care nu le cunoaşfem, dar le bănuim existînd UNDEVA în marele COSMOS.

Într-o zi, VIITORUL o să se întîmple! (spun eu, forțînd puțin limbajul). Noi ne imaginăm astăzi, în cele mai diverse moduri, contactul pe care-l vom realiza NOI, pămîntenii, cînd vom pune piciorul pe planetele LOR.

Deocamdată ne mulțumim cu strania LOR prezență AICI, negată, mascată, controversată, dar în cele din urmă acceptată.

Avem dovezile, chiar dacă ele nu sînt convenabile, inteligibile sau satisfăcătoare, din punctul nostru de vedere. Cum am mai spus-o, El au ajuns primii aici, chiar dacă ne convine sau nu ne convine! Şi poate că ne tot

vizitează, aşteptînd ca **evoluția speciei inteligente** de pe această planetă să decurgă normal şi firesc, într-o direcție **specifică nouă.** Probabil că nimeni nu are nevoie în Cosmos de altceva decît de "ceea ce sîntem"! Există astăzi o istorie a "farfuriilor zburătoare", înscrisă în memoria colectivă, pe pereții peşterilor, în cărțile de lut, în iconografia diverselor religii, în legende şi mituri, în Vechiul Testament, în Piramidele egiptene, maiaşe, aztece, mexicane, în calendare şi astronomii oculte, în istoriile secrete, în Documentele TOP SECRET! Şi asta chiar în zilele noastre.

DE CE?

Accidentele OZN au fost de-a lungul istoriei însoțite de catastrofe considerate **pedepse** aplicate oamenilor, şi de foarte multe ori poate chiar aşa a şi fost. Omul era (şi mai este) un păcătos, care aşteaptă **cu spaimă pedeapsa Divină.** Şi ea venea "de sus" (la propriu şi la figurat) şi pe atunci nu avea rost să studiezi fenomenul; era ca şi cum **ai îndrăzni** să-l studiezi pe Dumnezeu!

S-a creat un fel de tabu, o taină şi un mister în jurul a tot ce era inexplicabil!

"Crede şi nu cerceta" acționa şi asupra acestui aspect miraculos al existentei.

Cercetători din zilele noastre au întors problema pe toate fețele; de la **halucinație colectivă** la naşterea **unei noi mitologii.**

Nici unul însă nu a sesizat legătura care există între **accidentele OZN** şi temerile, spaima şi în cele din urmă **motivele reale** care-i determină pe extratereştri **să se ferească** (pe cît posibil) de contactele cu specia noastră!

Să le dăm din nou cuvîntul:

"Fiecare dintre noi **ştia care ar putea fi riscurile şi la ce se expune,** pentru că **mai înainte suferisem cîteva dezastre** în care membrii noştri din grupul ştiințific şi

tehnic **şi-au pierdut viața."** (Declarația extratereştrilor în 1967).

"Cîtva timp, nimeni nu a ieşit din nave de **frica unui atac neaşteptat..."**

"Aveam la noi echipamente de protecție şi **dispozitive de apărare necesare,** iar una dintre cele trei nave a rămas în aer pentru a ne putea **acoperi retragerea** în **caz de atac..."**

"Douăzeci şi şase (!) de membri ai expediției au coborît pe sol pentru a **demara urgent** lucrările unei Construcții subterane, în **caz de pericol!"**

"Între specialiştii noştri au existat mari divergențe în privința **locului de pe Terra** unde urma să aterizăm...existînd **riscul enorm de a fi imediat detectați şi distruşi!"**

Într-o convorbire anterioară "datei de mai sus (1967), adică prin 1952, extraterestrul care a intrat în contact cu un specialist în construcția şi testarea rachetelor (White-Sand) declara că "mulți oameni vor căuta imediat **mijloacele şi armele să ne distrugă"** (citat din memorie).

AU GĂSIT OAMENII, MIJLOACELE ŞI ARMELE CU CARE SĂ-I DISTRUGĂ PE EXTRATEREŞTRI?

RĂSPUNSUL ESTE: DA!

Vă mai amintiți declarația Preşedintelui Gorbaciov prin care făcea cunoscut lumii întregi, că în caz de nevoie, Statele Unite şi Rusia **vor lupta împreună** împotriva extratereştrilor?

Din cîte ştiu eu, pînă acum nu a fost nevoie de aşa ceva, dar ştim cu toții că o astfel de declarație denotă că armele şi mijloacele de distrugere există, că ele sînt eficace, că **au fost folosite** (altfel de unde ştim că sînt eficiente?).

Declarațiile extratereştrilor şi declarația preşedintelui Gorbaciov se completează, se referă la aceleaşi subiecte, semnalează o REALITATE!

Şi dintr-o dată descoperim că ACCIDENTELE OZN pot fi privite şi din alt unghi!

SCURTĂ CRONOLOGIE BIZARĂ

1. 1897 - 17 aprilie - Aurora (Texas). O navă necunoscută care zbura pe deasupra localității se ciocneşte de turnul morii de vînt şi explodează în mii de bucăți. Un cadavru este descoperit printre sfărîmături; nu este de pe această planetă, are nişte "hîrtii" scrise cu un fel de hieroglife de neînțeles. Este îngropat în cimitirul oraşului. (Din presa vremii).

2. 1947 - 5 iulie - Magdalena şi Corona (New Mexico). O navă extraterestră sfărîmată în bucăți, prăbuşită sau "doborîtă" lîngă Corona. Bucăți din navă au înscrise în interior diverse texte sub forma unor hieroglife de neînțeles. După cîteva zile, armata descoperă la mare distanță de sfărîmăturile navei **patru cadavre** de extraterestri. Unii le descriu cu lux de amănunte, alții susțin că erau într-o stare avansată de descompunere. Aceste cadavre au fost "ambalate" în maşini frigorifice şi apoi păstrate mult timp, văzute de diverşi martori de încredere, la mult timp după accident, la diverse Baze secrete ale U. S. Army.

3. 1947 - 5 iulie - La Magdalena se descoperă o navă **prăbuşită** sau **"doborîtă",** înfiptă în pămînt la 45°, întreagă, cu doar **o spărtură într-un bord.** Era locul ciocnirii cu o altă navă sau locul în care **a fost lovită de o rachetă** sau alt obiect terestru? Lîngă nava extraterestră se află 2 supraviețuitori şi două cadavre intacte. Acestea sînt victimele accidentului. Cei vii sînt speriați şi "înnebunesc" cînd apar militarii înarmați. Unul dintre supraviețuitori moare în scurt timp şi e "depozitat" împreună cu cadavrele; extraterestrul rămas în viață este **ținut în secret** mai mulți ani, la Los Alamos.

4. 1948 - Navă extraterestră doborîtă în apropiere de Rosswell. Este o navă mică, de recunoaştere, cu doi

ocupanți la bord, amîndoi morți în accident. Mărturia aparține generalului George Marshall, care declară că în apropiere de Roswell (Corona şi Magdalena) "au fost 3 accidente OZN, dezastruoase pentru extraterestri". Îl credem pe general! »

5. 1949 - Laredo (Texas). Navă extraterestră doborîtă, un mort carbonizat (prezentat de oficialități drept maimuță) şi un supraviețuitor extraterestru văzut în compania unui ofițer Air Force, martor Bob Colleman.

6 1949 - Kecksburg (Pensylvania). Este "recuperată" o navă extraterestră, doborîtă cu rachete şi RADAR. Zona este încercuită de U.S. Army şi scotocită îndelung, pînă se descoperă discul metalic înfipt pe jumătate în pămînt, avînd hieroglife bine cunoscute atît la exterior cît şi pe partea inferioară.

Nu sînt descoperite cadavre, nici supraviețuitori.

7. 1952 - aprilie, CORONA (New Mexico). Un nou accident OZN; navă extraterestră doborîtă, sfărîmăturile sînt adunate şi transportate la o Bază Secretă a lui Air Force. La 2 mile VEST sînt descoperite după o săptămînă alte patru cadavre de extraterestri, descompuse, desfigurate de factorii climatici şi animalele sălbatice din zonă. Cadavrele sînt transportate de asemenea la Alamogordo.

Vom enumera în continuare "accidentele" despre care nu avem amănunte şi care nu s-au soldat cu victime.

8. 1947 - Paradise Valley (Arizona). Navă extraterestră prăbuşită şi "recuperată" în totalitate.

9. 1948 - Aztec (New Mexico). OZN recuperat intact cu sistemul de propulsie distrus.

10. 1949 - Mexico (Mexic). OZN recuperat şi transportat la Baza secretă "Area 51" într-un hangar.

11. 1953 - Kingman (Arizona). OZN doborît şi recuperat, transportat la Air Force Base Wright - Patterson.

12-15. Accidente OZN cu prăbuşiri sau doborîri, cu morți şi supraviețuitori despre care nu avem amănunte, petrecute pe teritoriile Franței, Germaniei, Africii de Sud.

16. 1954 - Spitsbergen (Arhipelag, Oceanul Arctic). OZN intact, prăbuşit pe o insulă şi descoperit de Forţele Armate ale Norvegiei şi Suediei. Fără extraterestri la bord, a fost transportată de U.S. Navy şi se află în hangaru subteran din "Area 51" (Bază secretă).

17-20. Accidentele OZN cu extratereştri la bord petrecute în Puerto-Rico, România, Ucraina şi Kazahstan vor fi cercetate în paginile care urmează.

Nu vom putea studia şi cerceta alte accidente OZN pentru simplul fapt că nu le cunoaştem, sau în alte cazuri, nu am putut avea acces la nici un fel de informaţii.

De altfel, după 1964, cînd se pare că a avut loc o "întîlnire oficială" între un grup de extraterestri şi reprezentanţi ai U.S. Air Force şi cînd s-au stabilit nişte "înţelegeri" între cele două părţi, într-o mare parte a planetei noastre nu au mai fost "doborîte" sau "recuperate" OZN-uri. Aceasta vorbeşte de la sine în ceea ce priveşte **cauza accidentelor OZN.**

Scriam mai sus că "în 1964" **se pare** că a avut loc prima "întîlnire oficială" şi asta numai din amabilitate faţă de dezinformatori, sau de dezinformaţii "martori serioşi".

Capitolul 27

PRIMA ÎNTÎLNIRE OFICIALĂ

Trebuie, deci, să avem o toleranță față de ambiguitate, față de mistere şi să recunoaştem că există lucruri despre care nu ştim nimic.
Dr. Stanton Friedman

De fapt prima întîlnire "oficială" a avut loc la data de 20 februarie 1954.

18-19 februarie 1954 - Air Force Base Edwards (California), cunoscută sub numele de Edwards AFB, a fost timp de două luni şi jumătate teatrul unor evenimente extraordinare. Conform unor discuții secrete, care au avut loc în Arizona, între un colonel din Air Force şi ocupanții unui OZN, care-şi spuneau "Eterieni", în 1952 sau 1953, (întîlnire care a avut loc în deşert şi a fost ținută în cel mai mare secret, numele colonelului nefiind divulgat niciodată), în scurt timp urma să aibă loc o întîlnire "oficială".

"Eterienii" au cerut ca la acest "summit'să fie prezenți savanți specializați în astrofizică, cosmogonie, fizică cuantică, exobiologie, o echipă de piloți de încercare, un înalt prelat reprezentînd religia terestră şi, bineînțeles, Conducătorul Consiliului Unic al Planetei Pămînt!

Cum noi nu avem aşa ceva, s-a convenit să fie invitat şi să participe personal Preşedintele Statelor Unite ale Americii, ceea ce i-a mulțumit pe "Eterieni", titulatura

pretîndu-se la imaginea lor despre o planetă civilizată. A trebuit deci să fie prezent însuşi preşedintele Eisenhower care era "întîmplător" într-o vizită în Palm Springs.

Cum din cele 38 de grade de SECURITATE în Statele Unite, preşedintele nu îndeplineşte decît nivelul 18-20 (maximum) a fost nevoie ca participarea "oficială" a lui D. Eisenhower să fie totalmente "mascată", dat fiind că despre omul de la Casa Albă trebuie să se ştie în orice moment "unde este şi ce face"!

Din fericire, unul din cei 6 piloți de încercare participanți la întîlnirea cu Eterienii a fost colonelul Paul Wiiliam Sanders - tatăl meu.

La 18 februarie, RADARELE Bazei Air Force Edwards au depistat cinci ținte. Era ora 4:09 A.M. şi țintele nu răspundeau la avertismentele de identificare. La un moment dat au rămas doar trei ținte, apoi numai două, apoi au dispărut de pe ecrane. La ora 4:23 A M , deasupra bazei au apărut două formațiuni noroase verticale care s-au imobilizat deasupra pistei principale.

S-a dat alarma! În vacarmul care a urmat, puțini sînt cei ce au văzut cum din cei doi "nori verticali" au coborît cu o plutire balansată, ca frunzele în vînt, trei discuri argintii-albăstrui (unul era mai întunecat, spre culoarea nisipului). Angajați şi militari de toate gradele, îmbrăcîndu-se în fugă şi alergînd către posturile de luptă şi aparatele de zbor, erau "luminați" de sus de trei proiectoare care-ți "luau ochii" şi care măturau pista de la un cap la altul.

> "Am avut sentimentul clar că lumea ajunsese în sfîrşit la un realism fantastic. N-am văzut niciodată atît de multe ființe omeneşti aflate într-o stare de colaps total şi confuzie!" (Gerald Light, martor)

Pe acest fond de confuzie generală (normală în asemenea situații) s-a mai adăugat şi faptul că "cei doi nori verticali" au început să etaleze între ei un joc de lumini colorate, oranj şi verde, apoi roşii şi albastre pînă la alb,

un fel de spirale luminoase care urcau şi coborau pînă la 3000 de picioare (1.000 m).

Cele trei discuri metalice cu diametre în jur de 30 m (comparabil cu lățimea pistei), s-au oprit la aproximativ 1,5 m înălțime deasupra betonului. O mulțime se adunase în fața turnului şi a hangarului 27, unde avea loc "aterizarea".

Discul mai întunecat şi care era mai în față semăna cu o chiflă imensă, avînd la mijloc grosimea de cel puțin 5m. Avea nişte lumini rotunde pe bordul "farfuriei" dispuse cîte trei de aceeaşi culoare. Dedesubt avea un fel de suport sau şort metalic de aproximativ 1m lățime şi vreo 20 m în diametru, iar în interorul lui se afla o lumină care se reflecta puternic pe pista de beton şi care pălea încetişor. În lumina aceasta s-au zărit trei suporți foarte subțiri care s-au telescopat spre pămînt.

După ce au atins betonul, lumina a mai scăzut în intensitate si s-a putut vedea că deasupra "navei" se afla o cupolă mică de vreo 5 m în diametru, care a devenit transparentă şi de o claritate de cristal.

Era ceva atît de nemaipomenit, încît ofițerii, piloții, sergenții, militarii din corpul de pază, amuțiseră şi stăteau încremeniți de uimire.

Celelalte două OZN-uri erau încă "în aer", puternic luminate în partea do jos, la bază, de o lumină ca un cuptor cu metal verde, topit. Sus, la vreo 1.000 de metri, unde cerul devenea albastru închis cu stele clare, uşor verzui-aurii, cei "doi nori verticali" luminau bolta ca nişte uriaşe tuburi de neon întunecate. În acelaşi timp, au început să coboare încet, "semnalizînd" între ele cu benzi sau fascicule de lumină ce traversau aerul ca nişte raze într-un spectacol de circ.

Avioanele noastre care se ridicaseră la aceeaşi înălțime păreau nişte bondari învîrtindu-se în jurul acelor "lampioane" sclipitoare.

Norii continuau să se "deşire" în spirale şi să coboare lent, cînd la sol a avut loc un miracol:

"În fața persoanelor adunate de-a lungul clădirii şi la ferestre, la numai 20 de metri, au "apărut din nimic", adică dintr-un fel de ceață aproape invizibilă, alburie, doi bărbați asemănători oamenilor, cu părul lung dat pe spate, de culoare aurie pala, cu frunți bombate şi ochii în nişte orbite foarte mari, de culoare verde.

Aveau nasuri drepte, gura bine desenată şi pometii lor păreau dubli, bărbiile mici ca şi urechile, iar în jurul capului aveau o aură transparentă-aurie.

Cîteva femei de la popotă au căzut în genunchi şi au început să plîngă, cîțiva bărbați îngenunchiară şi ei. Multora le tremurau mîinile şi picioarele şi simțeau înțepături în tot corpul. Sirena de alarmă îşi încetă brusc sunetul.

Unul din cei doi bărbați avea în mîna dreaptă ceva ce semăna cu un sul de foițe de staniol, avea mănuşi mari de culoare închisă, costum de pilot cu benzi transversale la genunchi, pe abdomen şi pe antebraț, pînă mai sus de coate. Avea în picioare un fel de sandale, sau nişte curele late care acopereau un ciorap gros. Costumele erau de culori diferite: primul avea un costum gri-verzui metalizat, iar cel de al doilea un costum cărămiziu strălucitor, cu cizme de zbor de culoare închisă (maron-închis) şi mănuşi pînă aproape de coate.

Cei doi aveau peste 1,70 m dar păreau mai înalți din cauza aurelor ce le înconjurau capetele ca la sfinți. Aveau frunțile foarte înalte şi gîturi puternice, păreau foarte robuşti şi siguri pe ei. Nu aveau aparate de respirat sau arme.

Atunci cel cu sulul de foițe în mînă a spus cu o voce **foarte** clară, într-o engleză perfectă:

"Sîntem Eterienii, am venit ca prieteni, vrem să ne întîlnim cu Conducătorul, pînă atunci vom aştepta în navele noastre".

Apoi au dispărut brusc, aşa cum apăruseră! Martorii au văzut apoi cele trei OZN-uri începînd să lumineze puternic în jur; un roi de scîntei albăstrui învălui totul. Se auzi un fel de zumzet iar cele trei discuri dispărură în norii verticali care se aflau acum la vreo 300 m altitudine.

Operatorii RADAR spun că din acel moment au apărut din nou pe ecrane două ținte care s-au ridicat pînă au dispărut undeva în înălțimi, deasupra Deşertului Mojave.

Digresiune necesară

Nu ştia nimic preşedintele Eisenhower?

Dezvăluiri de ultima oră ne pun în față un document foarte serios, bine gîndit, care declanşează acțiunea de cercetare a OZN-urilor, inclusiv a Eterienilor. CU UN AN ÎNAINTE!

TOP SECRET - PROJECT (TS-ORCON PROWORD)

Conține un număr de 15 secțiuni de informații de la declanşarea operațiunii (1947) United States Investigations of Unidentified Flying Objects (UFOS) and Identified Alien Craft (IAC), adică o întreagă operațiune de cercetare asupra investigațiilor din Statele Unite privind OZN-urile şi identificarea ARMELOR extratereştrilor.

> "Proiectul a fost declanşat în 1953 printr-un **ordin al preşedintelui Eisenhower,** sub controlul MJ 12". Clar ca buna ziua!"
>
> "Scopul Proiectului este de a strînge **toate** informațiile ştiințifice, tehnice, medicale şi de **inteligență** din aparițiile OZN/IAC şi din **contactele cu formele de viață extraterestre."** Aceasta permite "United States Space Program", adică programul american de apărare spațială (STAR WARS).

Ce poate spune despre toate acestea cititorul de astăzi parcurgînd rîndurile de față?

Ne vom gîndi la OZN-urile doborîte, sfărîmate, prăbuşite, "recuperate", la cadavrele carbonizate ale extratere--trilor, la cei rămaşi în viață şi ținuți **prizonieri** la bazele

Air Force, departe de Planetele lor, într-o lume pe care ei o socotesc agresivă, războinică, distrugătoare, barbară?

Sau ne vom gîndi la victimele umane, paralizate, iradiate, răpite, agresate, la cei morți în chinuri groaznice, cu carnea căzîndu-le de pe oase, la avioanele lovite frontal cu raze şi fascicule necunoscute, nave de pasageri doborîte în India (127 morți), în Italia (64 morți), nave maritime dispărute cu tot cu echipaje, aeronave terestre, "Înghițite" de OZN-uri," automobile incendiate, vite mutilate, recolte răvăşite, oraşe mari (New York) rămase fără energie electrică ore sau zile întregi?

La ce ne putem gîndi mai întîi?

Am hotărît să numim toate acestea ACCIDENTE OZN! Convingerea mea fermă este că au fost ACCIDENTE. Cînd două, sau mai multe tipuri de civilizații şi tehnologii se întîlnesc, **aceste accidente sînt inevitabile.**

CUM ŞI DE CE?

Am scris ceva mai sus că accidentele sînt inevitabile: am făcut greşeala de a judeca din nou conform conceptelor noastre DE ACUM!

Să ne permitem luxul de a privi în viitor, cînd conceptele noastre vor reflecta altfel realitatea. Extratereştrii trăiesc ACUM aceste concepte (ale lor) şi totuşi eu am îndoieli că le-au putut **aplica** la lumea noastră, la civilizația de pe Terra.

Cu această ocazie descopăr că şi El fac greşeli. Cercetătorii brazilieni, care au fost cel mai des confruntați cu accidente mortale de felul celor descrise mai sus, au ajuns la concluzia că extratereştrii **nu preconizau efecte mortale** asupra oamenilor, cauzate de fascicule verzi:

Nici noi, pămîntenii, nu putem crede că razele farurilor, undele radar sau aerul ionizat, pot provoca vătămări grave sau chiar moartea ființelor din alte lumi. DAR ESTE POSIBIL ca o simplă lanternă să omoare un extraterestru?

Ştiința noastră, a pămîntenilor, a ajuns la concluzia că "orice fel de radiații ionizate" provoacă efecte identice

asupra celulelor vii. Depinde de DOZĂ, timp de expunere şi zona de pe corp care e atinsă.

Dacă admitem că **extratereştrii sînt fiinţe vii** este normal ca El să se teamă de **orice fel** de fascicul, de raze, de unde electromagnetice, radiaţii, etc.

Dar asta înseamnă că ei cunosc EFECTUL! Se poate să nu cunoască doza **mortală** pentru oameni, dar efectul îl cunosc cu siguranţă. Mai mult decît atît, El au putut observa efectul FIZIC pe care-l au fasciculele lor, adică trîntirea la pămînt, paralizarea victimelor. S-ar putea ca El să fi mizat numai pe acest tip de efect, adică acel fizic, care să constituie un fel de intimidare, un fel de avertisment, pentru presupuşii agresori umani.

Cazuistica arată că în foarte puţine cazuri DOZA a fost mortală. Există însă multe cazuri în care efectul FIZIC a fost foarte puternic, iar doza de iradiaţii aproape inexistentă. Vom include aici cazurile de "trîntire" a martorilor de la mare distanţă, cîteva cazuri de "smulgere" sau ridicare în aer, incendierea de la distanţă a vehiculelor, avarierea sistemelor electrice, mergînd pînă la distrugerea de către extratereştri a surselor de radiaţii atomice, armament atomic, pe pămînt şi în spaţiu.

Acestea sînt ARMELE pe care le-au folosit! Dar El declară, sau lasă să se înţeleagă că au şi arme de apărare şi atac pe care NU LE-AU FOLOSIT!

Să admitem că este posibil ca **natura celulelor vii** care constituie organismul extratereştrilor să fie atît de diferită, încît o simplă lanternă sau un far să le facă rău? Sau că undele RADAR, care pentru fiinţele de pe Terra sînt **inofensive,** să fie fatidice pentru-El? Extratereştrii au declarat în mai multe împrejurări (există mărturii în acest sens) că **sînt doborîţi** de RADAR, că pentru ei este un pericol **orice sursă de ionizare!** Se poate ca pentru El **lumina** să facă parte din aceeaşi categorie de pericole. Şi pe drept cuvînt, nu este acesta **cel mai frecvent fenomen** care a fost reclamat şi "anihilat" de El, adică lumina farurilor de automobil, de avion, sau a unor

simple lanterne? O să vă miraţi de ce am atras de atîtea ori atenţia asupra incidentelor de acest fel; simplu de tot!

Noi înşine **nu ştim** mare lucru despre LUMINĂ. Despre **lumina noastră!** E la fel de adevărat că nu ştim nimic nici despre LUMINA LOR, dar i-am putut constata efectele.

Este clar că aici ceva nu este în regulă! Cu toate că OZN-urile au fost observate şi studiate în primul rînd prin lumina lor, toată lumea este de acord că acele lumini par nefireşti, nu seamănă cu nici un fel de radiaţii luminoase ale vreunei surse terestre. Extratereştrii spun că:

"Lumina care se observă (oranj sau portocaliu) la exteriorul navelor noastre este o stare de incandescenţă (?)" menită să îndepărteze viruşii şi microbii care s-ar ataşa de suprafaţa navei şi ar putea pune în pericol "lumea LOR" la întoarcere. Ei specifică: o incandescenţă artificială sau cam aşa ceva! Celelalte tipuri de "lumini" colorate pe care le posedă navele lor, s-ar putea să fie efecte ale **sistemelor de propulsie** şi ghidare, adică pot fi radiaţii pe care "noi le vedem", dar pe care ei s-ar putea să nu le vadă.

Dacă fac atîtea eforturi ca să-şi ascundă prezenţa, atunci cum se explică faptul că apar în plină noapte terestră ca nişte brazi de Crăciun cu zeci de beculeţe colorate sau ca nişte "sorcove"? Spun asta pentru că atunci cînd vor **să lumineze** ceva, El folosesc nişte fascicule de "lumină albă" care se curbează, se lungesc, se retrag. Acest gen de radiaţii luminoase sînt imposibil de GÎNDIT pentru noi, pămîntenii. Pentru noi "aşa ceva este imposibil".

Celebra aserţiune, că lumina "se propagă în linie dreaptă" s-a spulberat! Chiar eu, un simplu muritor, vă spun că lumina se propagă (mai degrabă) în cercuri concentrice, pornind de la sursă, asemenea sunetului. Numai dacă selecţionăm şi dirijăm un fascicul îngust de lumină îl putem vedea ca pe o linie dreaptă. Cît de

dreaptă şi pînă unde? La întrebarea aceasta să-mi răspundă specialiştii.

Am făcut cîteva experienţe ("cosa mentale") şi nişte reprezentări grafice, matematice, din care am dedus că dacă depăşim viteza luminii "în timp continuu", vom depăşi "limita", iar dincolo de ea vom descoperi doar "imagini elaborate mental" ale timpului, nicidecum "trecutul". Nu se poate călători în timp continuu, ci doar în "timpi analogi". Timpul continuu este un fenomen dat unui anume proces entropie, într-un anumit sistem, cu legi specifice acelui sistem (univers) şi nu este similar în altul.

Spuneam undeva, mai înainte, că sistemul solar se află într-o ZONĂ de frontieră, la extremitatea Căii Lactee şi dacă e să privim chiar numai în patru dimensiuni (3+1) acest "privilegiu", ne vom da seama că **există cel puţin** încă o galaxie cu care ne interferăm. Această interferenţă ne poate pune, pe negîndite, în faţa unei **realităţi** cosmice, adică să ne trezim într-o dimineaţă într-un "univers bizar" (pentru noi), cu 8 dimensiuni!

Dacă pînă acum (în istoria cunoscută şi atestată ştiinţific), această parte a Galaxiei s-a bucurat de stabilitate şi "calm cosmic", asta nu poate dura la infinit, cum nimic nu durează la infinit în...INFINIT!

Contradicţia în termeni din fraza anterioară ne demonstrează limpede că trebuie să operăm, în primul rînd, în modul nostru de a GÎNDI. Multe concepte nu mai corespund realităţii, nici măcar celei terestre!

Dacă vrem să-i acuzăm pe extratereştri, o vom face numai în numele a ceea ce ei numesc la noi "gîndire embrionară".

Dacă El ştiu acest lucru despre noi (şi îl ştiu cu siguranţă), atunci lor le revine responsabilitatea unui contact fără ACCIDENTE!

Şi acum, după ce am aruncat toate responsabilităţile în capul extratereştrilor, să ne întoarcem la subiectul nostru.

ÎNTÎLNIRE DE GRADUL V

18 februarie 1954, ora 7:39, Baza Air Force Edwards.

Toată lumea aflată afară şi la ferestre începea să simtă că înțepăturile din corp au dispărut, pe cer nu se mai vedea nimic, soarele se chinuia de undeva din dreapta să răsară, cînd Ofițerul de Serviciu, care asistase la "aterizare" printre primii, duse mîna la buzunarul vesto-nului şi îşi aprinse cu gesturi automate o țigară.

În acel moment avu o tresărire: acele de pe cadranul fosforescent al ceasului său de mînă parcă luaseră foc; aveau o culoare violet deschis, spre purpuriu şi arătau ORA 7:39 A.M.

Locotenentul îşi scose ceasul de la mînă şi se năpusti către centrul de zbor.

Ulterior s-a aflat că nici înregistrările radar (automate) nu confirmau aecalarea de timp de aproximativ 2 ORE care se produsese "în realitate". Aterizarea, debarcarea şi dispariția Eterienilor nu păruse să dureze mai mult de 10-15 minute. În vacarmul şi stupefacția care au urmat nimeni nu a putut da vreo explicație. Multora li s-a părut "că aşa era normal" să se întîmple, că acest miracol nici nu trebuia explicat; aveau o stare de satisfacție aproape de beatitudine, erau surescitați, dar fericiți în acelaşi timp. Însă Comandanții şi Oficialitățile (n-are rost să mai înşir acum cîte "Servicii" de tot felul) care dețineau plicurile cu indicații secrete, referitoare la evenimentul în cauză, au pus mîna pe telefoane şi au demarat întreg scenariul. Întîlnirea avea loc peste 2 zile! Din păcate, această întîlnire nu va putea intra în istorie decît "pe uşa din dos".

Întreaga bază Edwards a fost declarată sub "stare de urgență". Permisiile au fost suspendate. Cei aflați în permisie şi care s-au întors la unitate "nu au fost primiți în interiorul Bazei".

S-au luat cele mai drastice măsuri de securitate. Patrule şi posturi fixe controlau orice persoană pe o rază de 20 mile în jur.

Preşedintele Eisenhower, care se afla întîmplător la odihnă (?) la Palm Springs a dispărut fără urmă în după-amiaza de 20 februarie. Ulterior s-a spus că a fost la dentistul din localitate, deoarece şi-ar fi rupt un dinte într-un os de pui. la cină.

Pe un traseu sortit să inducă în eroare şi un "căutător de urme" indian, au fost aduşi 6 piloți cu mare experiență în încercarea aparatelor de zbor cele mai moderne (printre ei se afla şi tatăl meu).

Pe un alt traseu au fost aduşi şi cazați în corpul "S 2" savanți, cercetători, fizicieni, de la Los Alamos, Alamogordo, Kingman, White Sands (Poligonul de încercare a rachetelor). Au mai fost invitați ziarişti, oameni politici, prelați.

Printre aceştia se aflau Franklin Allen, Edwin Nourse, Gerald Light, Paul Roy Helms, Brinsley Trench şi mulți alții. Echipe de filmare rapidă, specializate în filmări de teste, experți fotografi ai Aviației, sisteme mascate de captare a sunetului, amplasate unde nu-ți venea să crezi, trăgători de elită postați în poziții cheie, un arsenal întreg de "măsuri de război" care s-au dovedit inutile!

MIRACOLUL!

După masa de prînz, pe 20 februarie, la ora 16:06, toată lumea din incinta Bazei Edwards "a constatat" că 5 nave extraterestre aterizaseră deja şi se aflau staționate pe pista principală, la 80 de metri sub nasul lor. Două "nave" enorme în formă de țigară de foi, cam de 90-100 metri lungime şi 19-20 metri în diametru, cu hublouri pătrate şi rotunde (cel puțin aşa păreau) şi care erau dispuse în grupuri de cîte trei, dublate dedesubt, şi aşezate în față, la mijloc şi spre spatele mai alungit al navei, unde mai era un hubtou cu o lumină albă.

Celelalte "ferestre" erau roşii şi verzi. Aceste două "trabuce" aveau chiar culoarea tutunului galben închis, nu reflectau lumina. În jurul lor era o uşoară ceaţă albăstruie care le învăluia şi din cînd în cînd puteai vedea peisajul "dincolo de ele" ca şi cum ar fi devenit transparente.

Celelalte trei OZN-uri (le-am descris mai înainte), care păreau acum minuscule pe lîngă giganticele "ţigări de foi", stăteau suspendate cam la 3 metri de betonul pistei şi emiteau din cînd în cînd cîte un fascicul lăptos către "navele-mamă" sau între ele. Erau aşezate în triunghi. Pista era pustie.

La un moment dat, nu se ştia cum şi în ce fel, comandantul Bazei i-a chemat de urgenţă pe toţi cei invitaţi prin interfoanele şi difuzoarele Bazei, să se prezinte în "sala de Consilii" aflată la etajul I, corpul "C".

MESAJUL GRUPULUI INTERGALACTiC

"Eterienii" erau deja acolo!

El, în număr de 23, erau toţi îmbrăcaţi în costume de zbor, de culori diferite, dar toate de nuanţă deschisă, foarte plăcute, aveau părul lung şi de un blond decolorat, înfăţişări distinse, pline de noblеţe. Unul singur purta în mîna stîngă acel sul de folii metalice.

Cînd toată lumea s-a strîns în sală, El s-au adresat pe rînd, telepatic, celor de faţă. Aveau un umor subtil, cei adunaţi rîdeau din cînd în cînd, mai ales cînd El făceau referiri la intervenţiile de "înnobilare genetică", făcute în ultimii 250.000 de ani pe diverse Planete din Univers.

Au mai spus că nu veneau "din motive filantropice". Unul dintre Eterieni a declarat că lucrează de trei ani pe Terra, ca "dactilografă". Sala a izbucnit în hohote de rîs şi aplauze.

Asta a coincis cu sosirea Preşedintelui Eisenhower. Conducătorul LOR, cel cu sulurile de foite metalice, i s-a

adresat atunci în cea mai curată engleză, urîndu-i "Eternitate"!

Eterienii respirau normal în aerul sălii şi nu vorbeau între ei, nici în acelaşi timp cu vreun interlocutor pămîntean.

I-au spus Preşedintelui că voiau să inițieze pe Terra un vast program de studiu cosmogonic şi ştiințific pentru întreaga populație.

Preşedintele a replicat că în condițiile date, aşa ceva e greu, dacă nu chiar imposibil de realizat şi că, oricum, asta nu depinde numai de el.

Conducătorul LOR i-a înmînat Preşedintelui Eisenhower MESAJUL GRUPULUI INTERGALACTIC, compus din cîteva folii de platinum. N-au spus precis de unde vin EI, dar au informat întreaga adunare că şi alte ființe inteligente, dar mai puțin evoluate, vizitează planeta Pămînt, de foarte mult timp.

Apoi unul dintre EI a început să explice care sînt sursele de energie care trebuie utilizate, conceptele care stau la baza cunoaşterii, a înțelegerii Universului, a vehiculelor şi călătoriilor intergalactice. Atît Preşedintele cît şi savanții prezenți erau totalmente copleşiți de eveniment şi extraordinara ştiință a Eterienilor. Apoi au făcut cîteva scurte demonstrații, care în limbajul nostru pot fi catalogate din domeniul paranormalului: levitație, trecerea prin pereți, au iluminat întreaga sală în toate culorile, fără a fi vizibilă vreo sursă de energie sau vreun aparat.

Cel mai emoționant moment a fost cînd s-au făcut, pe rînd sau în grupuri, invizibili, apoi au repetat experiența cu Comandantul Bazei.

Au convenit cu Preşedintele să rămînă timp de trei ani tereştri pentru a-şi oferi ştiința şi serviciile oamenilor, pentru a-i inița în zborul intergalactic. Au mai spus că ei au o Bază secretă pe Terra, într-un loc inaccesibil şi necunoscut.

Au mai spus că vor reveni exact peste o lună, timp necesar Preşedintelui şi Oficialităților să ia hotărîrile

necesare. După ce au urat asistenței "Eternitate" au dispărut subit, creînd o stare de confuzie şi uimire chiar şi pentru Preşedintele Eisenhower, care se simțea în dificultate față de persoanele oficiale invitate.

"Am avut sentimentul că lumea noastră s-a sfîrşit într-un bluf fantastic. Nu mai văzusem niciodată atîția oameni adunați la un loc, care să fie într-o stare de colaps total şi de confuzie generală. Oamenii realizau că lumea lor se sfîrşise în acel moment, că nimic nu mai e adevărat, important sau valabil din ce ştiau ei; un destin care se încheie într-o jalnică stare de precaritate.

Realitatea OZN-urilor şi a Eterienilor din altă lume devenea o parte dureroasă a conştiinței oricărui grup cu responsabilități politice şi ştiințifice din Statele Unite, părăsind domeniul speculației, unde ne simțisem atît de bine. "Eterienii" ne-au oferit uluitoare demonstrații cu cele cinci aparate de zbor. l-au invitat pe piloții de încercare să studieze şi să manevreze ei înşişi aceste aparate, în prezența savanților noştri.

Nu am cuvinte să-mi exprim tulburarea; în sfîrşit, s-a întîmplat!

Este un eveniment istoric!"

Aşa credea Gerald Light şi o declara înfiorat. El văzuse cu ochii lui toate acestea (confirmate şi de tatăl meu, exact cînd s-au împlinit 40 de ani de la jurămîntul de a păstra secretul de stat). Gerald Light spune mai departe:

"Convingerea mea este că dacă acest impas mai durează mult, Preşedintele nu va mai ține cont de disensiunile existente între diferitele "autorități" (politice, ştiințifice, de securitate națională - n.a.) şi se va adresa direct populației la radio şi televiziune. Am aflat că se pregăteşte o "Declarație Oficială", care va fi dată publicității pe la mijlocul lunii mai." (1954 - n.a.)

Declarația aceasta nu a fost "niciodată" dată publicității Peste "evenimentul istoric" s-a aşternut o adîncă tăcere timp de 40 de ani.

Tot Gerald Light spune că atunci cînd a asistat la demonstrații de dematerializare şi materializare a OZN-urilor în întregime, a observat reacțiile oamenilor de ştiință prezenți, precum şi ale celorlalte persoane oficiale care erau de față.

"Vedeam emoționanta **consternare** a acestor minți strălucite care făceau eforturi vizibile de a construi o explicație **rațională,** care le-ar fi permis **să-şi păstreze vechile lor concepte!"**

Aceste "minți strălucite" s-au hotărît pînă la urmă **să-şi păstreze acele concepte vechi** care le confereau prestigiu academic şi venituri bune. Au făcut tot posibilul să "înmormînteze" cît mai adînc orice informație sau aluzie la "evenimentul istoric".

Au ales **calea negării totale** a existenței OZN-urilor şi a extratereştrilor. Era prea mult pentru ei. Nici unul dintre ei nu se mai află acum în viață. Şi-au purtat umilirea pînă în ultimele clipe. Au luat-o cu ei "dincolo".

Din fericire, cei cîțiva martori participanți la eveniment au făcut declarații, după exact 40 de ani. Între timp lumea a fost zguduită de războaie, revoluții, contrarevoluții, mişcări religioase, resuscitate, amplificate şi de **starea de confuzie** în care se zbate civilizația terestră.

O parte din vină o poartă "acele minți strălucite"! Politicienii. Serviciile Secrete. Pentru că fenomenul OZN a continuat să uimească lumea care nu avea răspunsuri la această întrebare. Răspunsurile erau "arestate", păstrate în secret, negate!

Ce "interese" existau în 1954 şi după aceea, de a păstra secretul asupra unor contacte atît de importante pentru întreaga omenire?

Am încercat să creionez în capitolele anterioare cîteva din aceste "interese". «

Dar înaintea intereselor stau cauzele şi de multe ori interesele devin cauze, iar cauzele determină interesele.

În cazul nostru, cauza principală o constituia "Războiul Rece", acea stare politică bizară prin care unii dintre foştii Aliați au devenit inamici în plan politic.

Ei au început o înarmare temeinică pentru a-şi păstra sferele de influență (problemă militară, politică şi economică, în acelaşi timp) care constituiau şi cauză şi interes în acelaşi timp.

Mai era în joc "prestigiul" unor "mari puteri"; unele trebuiau să şi-l păstreze, altele să şi-l consolideze.

Au mai fost apoi războaiele din Coreea, Vietnam, Indochina, Țările Arabe, Angola etc, etc.

Şi toate acestea pentru a se consolida pacea mondială!!!

S-au mai derulat în secret şi "subteran" nişte adevărate lupte numite "Complexul atomic", "Petrodolarul", "Prețul aurului", "Războiul automobilelor", "Informatizarea", pericolele "Est-Vest", "Nord-Sud" (decalaje economice), "Lumea a treia", "Drogurile".

Ce loc ar fi putut ocupa, între aceste fenomene de destabilizare Planetară, un fenomen ca OZN-urile?

Inoportun! Destabilizator! Anarhic! Periculos!

Cînd filozofia existențialistă (contemporană cu aceste evenimente) anunța "Moartea lui Dumnezeu", fenomenul OZN, contactele declarate, "ar fi umplut paharul" de amărăciune al unei civilizații tinere, slab tehnologizate, care-şi "lingea rănile" ultimei conflagrații mondiale. Vrem, nu vrem, ăsta-i adevărul!

Dacă tot bănuim şi avem dovezi în acest sens, să ne imaginăm care ar fi fost (şi care ar fi) atitudinea oricărei civilizații extraterestre care ne poate citi gîndurile!

Dezastru! Da, dragii mei cititori: dezastru! Asta a şi fost.

Şi veți vedea în capitolele următoare că nu greşesc deloc. Nici unul din accidentele pe care le vom consemna şi analiza ulterior nu mai poartă "pecetea hazardului".

Nimic nu va mai fi întîmplător! Din păcate! Pentru că în scurt timp, El îşi vor fi dat seama cine sîntem, ce vrem şi încotro ne îndreptăm.

Aproape aş zice că urmează "MAREA RĂFUIALĂ".

ACCIDENTUL OZN

W.P. Sanders

Bibliografie selectivă

1. Groupement d'Etude de Phenomenes aeriens (Franța) "Phenomenes Spatiaux" - Paris - nr. 1966-1968; 1970-1972; 1972-1974.
2. Ouranos - Bohain 02110 - P. Delval (Franța)
3. Lumieres dans la nuit - Revue (Franța)
4. Flying Saucer Review - (Anglia) 1962-1974
5. Mysterieux objets celestes - Aime Michel
6. Le Livre noir des Soucoupes volantes - Henry Durrant
7. Les Extra-Terrestres - Paul Thomas
8. Soucoupes volantes et Civilisation d'outre-espace - G. Tarade
9. Le Mystere des O.V.N.I. - R. Jack Perrin
10. Disparitions mysterieuses - Patrice Gaston
11. Le College Invisible - Jacques Valee
12. Le Dossiers de l'Etrange - Guy Tarade
13. Chronique des Apparitions extra-terrestres - J. Vallee
14. Le Livre du Mystere - J. Bergier, Georges Gallet
15. The Flying Saucer Story - Brinsley Trench
16. Uninvited Visitors - Ivan T. Sanderson
17. U.F.O. and the Bible - M.K. Jessup
18. Inside the Space Ships - George Adamski
19. News for U.F.O . - Franck Edwards
20. The A.P.R.O. Bulletin - Tucson, Arizona
21. International U.F.O. Reporter - J. Allen Hynek Center for U.F.O. Studies - Chicago
22. Ioost Meerloo - "Comuniunea Secretă" - New York
23. Whitley Strieber - "Communion" -1978 New York
24. Robert Pratt - Jurnal MUFON - 1987 - (Scrisori din Brazilia
25. "Enciclopedia O.Z.N. - Ronald Story - 1980 - New York

Mic Dicţionar O.Z.N.

Abduction: Răpire a persoanelor în OZN-uri.

APRO: "Aerial Phenomena Research Organization" condusă şi creată de soţii Lorenzen în 1952 - USA.

Black-out. Întreruperea curentului electric la apariţia OZN-urilor.

Condon Edward: Autorul "Raportului Condon" care neagă în anii '60 existenţa OZN-urilor.

EBE: Entităţi Biologice Extraterestre.

Emergenţi: Denumire dată de autor extratereştrilor care afirmă că locuiesc pe planete cu înveliş fluidic sau în habitaturi emergente.

Eterieni: Extratereştrii care au luat contact cu oficialităţile americane; El îşi spun Eterieni.

Exobiologie: Bioastronomie - ştiinţa vieţii în Cosmos.

FOIA: Freedom of Information Act - Legea Libertăţii asupra informaţiei în USA.

FSR: "Flying Saucer Review" revistă britanică de prestigiu.

GEPAN: SEPRA - "Grupul de Studii asupra fenomenelor Aerospaţiale Neidentificate" - Organizaţia guvernamentală franceză pentru studierea OZN.

Missing time: "lipsa de timp" din memoria celor răpiţi de OZN-uri, dar şi lipsă de timp fizic constatat pe ceasornicele acestora.

MUFON: "Mutual UFO Network" cel mai serios centru de studii OZN din SUA.

Momentul critic: Al decolării sau aterizării unui OZN cînd nava şi echipajul şi chiar spaţiul din jur suferă o inversiune spaţială a particulelor subatomice, trecînd din trei dimensiuni în alt sistem dimensional pentru a putea exploata izodinamica spaţiului-cîmp. În acel moment (sau

altul ales) atît nava cît şi ocupanții se pot "dematerializa" pentru că atunci se petrece un fenomen temporal, un fel de "Timp 0", o "veşnicie" în care ozenauții ar vrea să rămînă în extaz ca într-o Nirvana.

NORAD: Rețeaua Națională de RADAR din USA - "Apărarea Aerospațială a Americii de Nord".

Roswell: Mic orăşel în New-Mexico, Baza aviatică a primelor bombardiere atomice, unde a avut loc pe 5 iulie 1947 primul accident OZN soldat cu morți şi supraviețuitori extratereştri (UFO-crash).

SETI: "Search for Extra-Terrestrial Intelligence" proiect internațional ştiințific de căutare a civilizațiilor avansate extraterestre.

Teleportare: Transport la distanță a persoanelor (cu tot cu vehicule terestre) de către extratereştri sau OZN-uri însoțit de cele mai multe ori de missing time.

UFO-crash: Prăbuşire OZN, accident al unei nave extraterestre din diverse cauze (avarii, ciocniri, RADAR, ionizări şi cauze necunoscute).

USAF: "United States Air Force" adică Forțele Aeriene ale USA.

Vimana: Nave aeriene descrise în legendele indo-ariene cu calitățile de zbor ale OZN-urilor de azi şi care erau construite de "zei".

Xenologie: Ştiința care studiază efectele manifestărilor inteligenței extraterestre asupra locuitorilor Terrei.

"X 115-116": Element radioactiv stabil, descoperit de Bob Lazar la bordul unor OZN-uri şi care constituie combustibilul acestora; nu se cunoaşte modul în care este utilizat dar se presupune că el crează cîmpul antigravitațional şi inversiunea spațială a particulelor subatomice.

Fig 1. Mâna cu patru degete palmate a extraterestrului de la Corona din New-Mexico(1947,?)

Fig *2.* Supraviețuitorul de la Roswell, primul extraterestru în-"vizită" la Holloman. (după o fotografie)

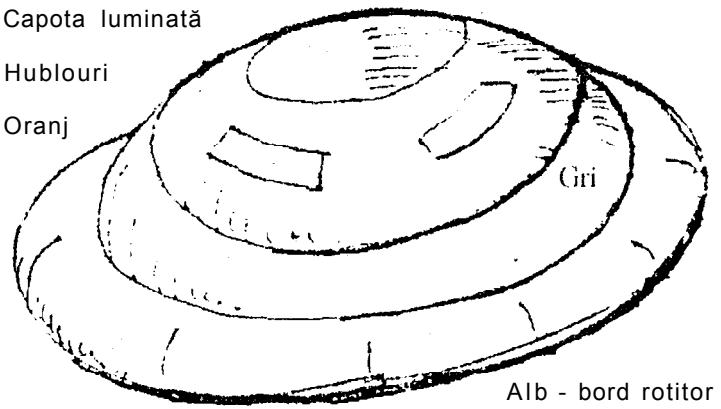

Fig 4. O.Z.N. Argentina - 30 decembrie 1972
la 5000 km sud de Buenos Aires.

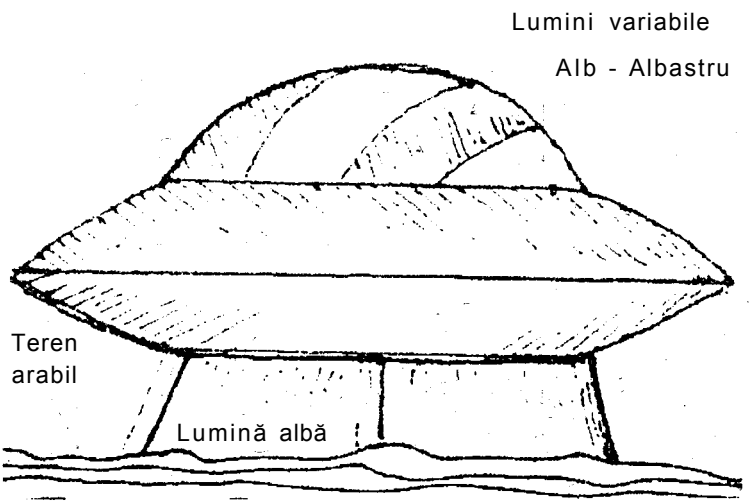

Fig 3. O.Z.N. Warneton - Belgia Tian. 1974

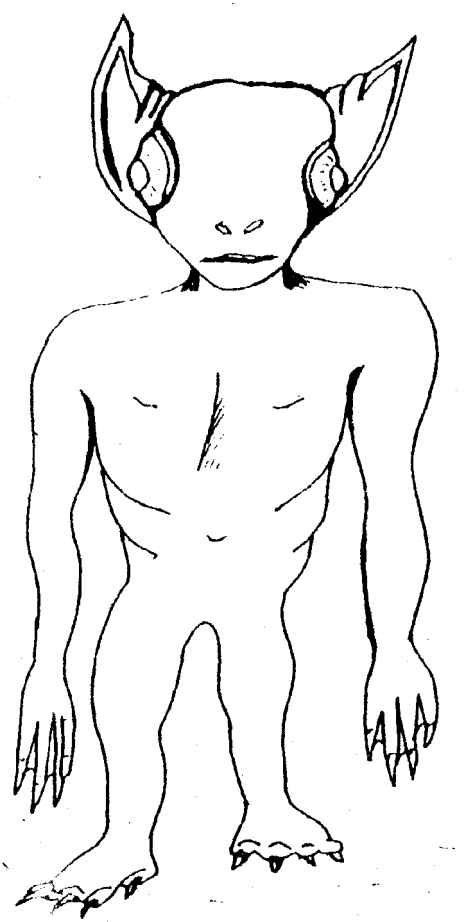

Fig 5. Extraterestru de la Kelly-Hopkinsville
desen publicat de U.S. Air Force

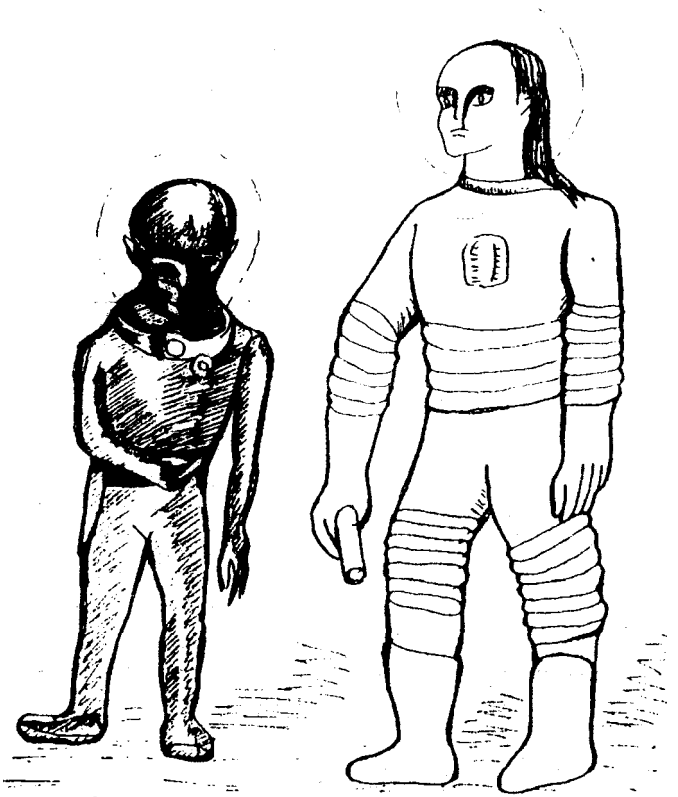

Fig 6. The Aliens - Edmond, Oklahoma
(un "cenuşiu" şi un "temporal")

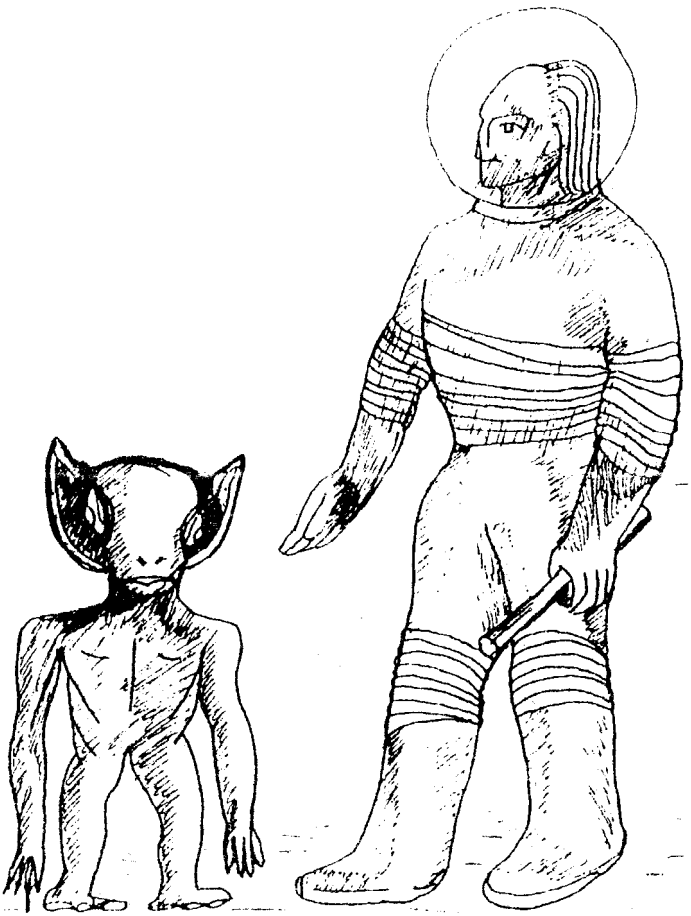

Fig 7. Extratereştri - Edmond, Oklahoma
(creaturile din Puerto Rico şi temporalii)

Fig 8. Ozenaut "gen NASA" şi un "cenuşiu"
(As. for the Investigation of tne Unexplained, USA)

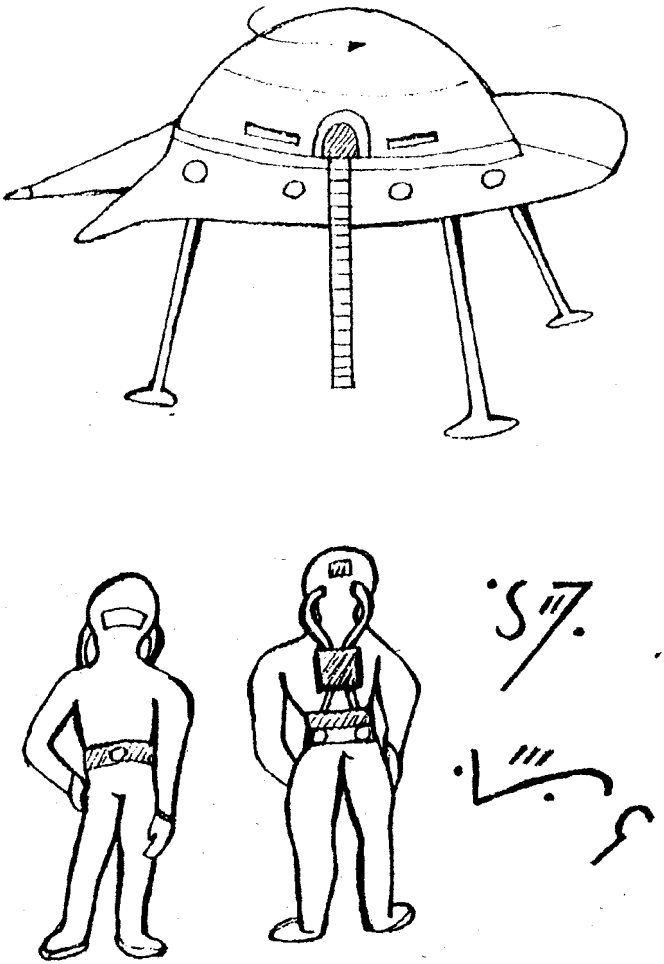

Fig 9. Nava în care Antonio Villas Boas
a fost răpit pentru a se "intîlni" cu
o extraterestră la data de 14.oct. 1957.
Ocupanți şi inscripția din navă.

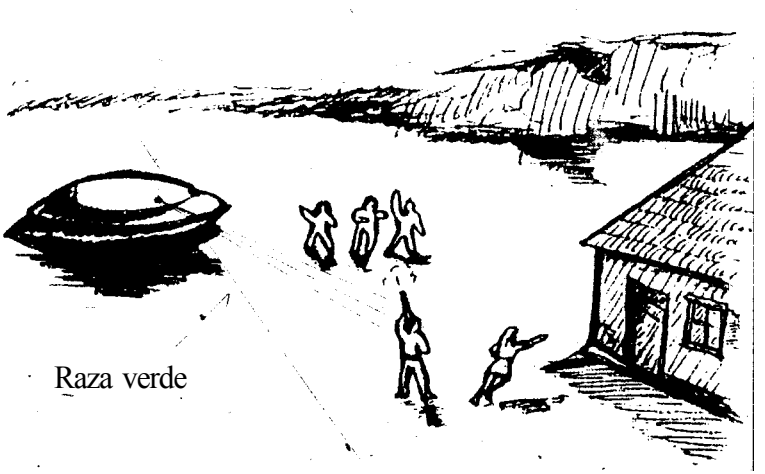

Fig 10. Incidentul Crixas - 13 august 1967
Inacio, Maria şi cei trei extratereştri

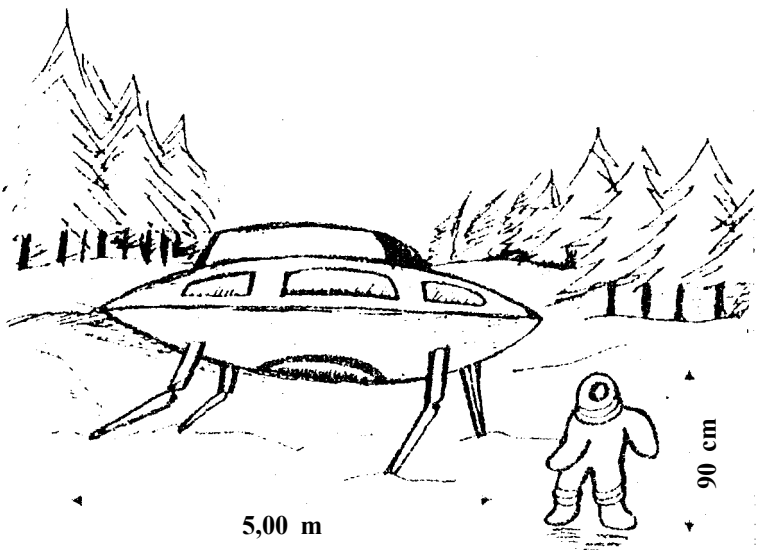

Fig 11 Micul accident de la Kinnula, Finlanda la 5 feb.. 1971

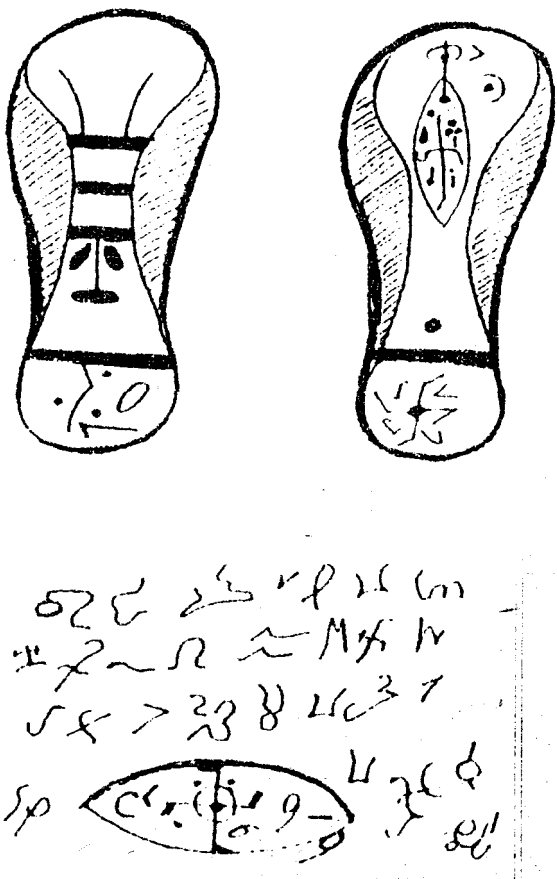

Fig 12. Amprentele tălpilor "venusienilor", desenate de George Adamski şi mesajul pe care i l-au lăsat aceştia după contactul din 20 nov. 1952 Parker, Arizona

Fig 13. "Cifrele şi literele" văzute de Haskell Raper noaptea pe sosea, pe husa unui vehicul greu care şi-a luat zborul.

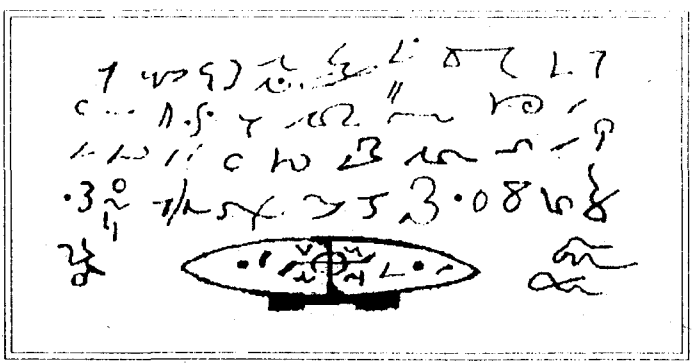

Fig 14. "Mesajul" găsit de Prof. M.F. Homet la Peditra-Pintada, N.E. Braziliei, asemănător cu cel al lui Adamski, dar mai vechi cu un mileniu.

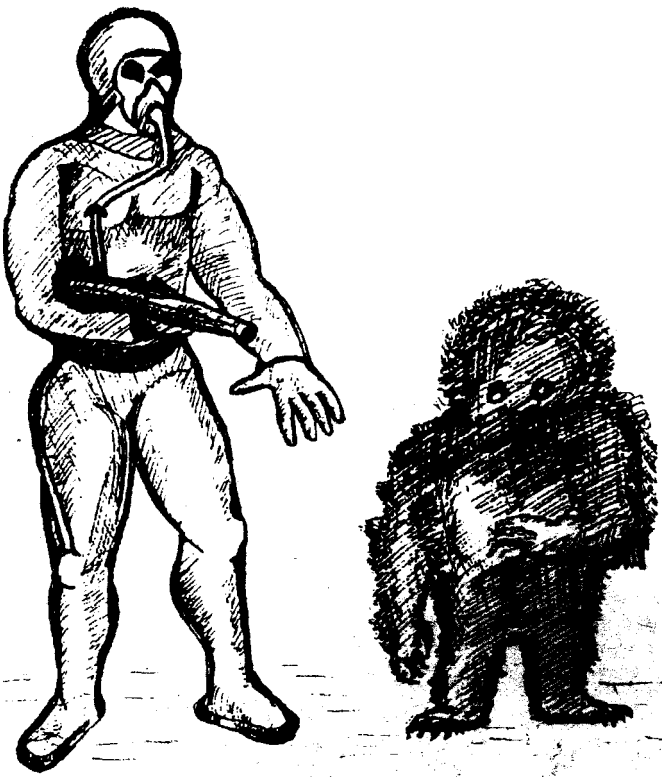

Fig 15. Aceşti ozenauţi au fost deseori văzuţi împreuna în apropierea OZN-urilor. (Phenomenes Spatiaux nr.2 / 74)

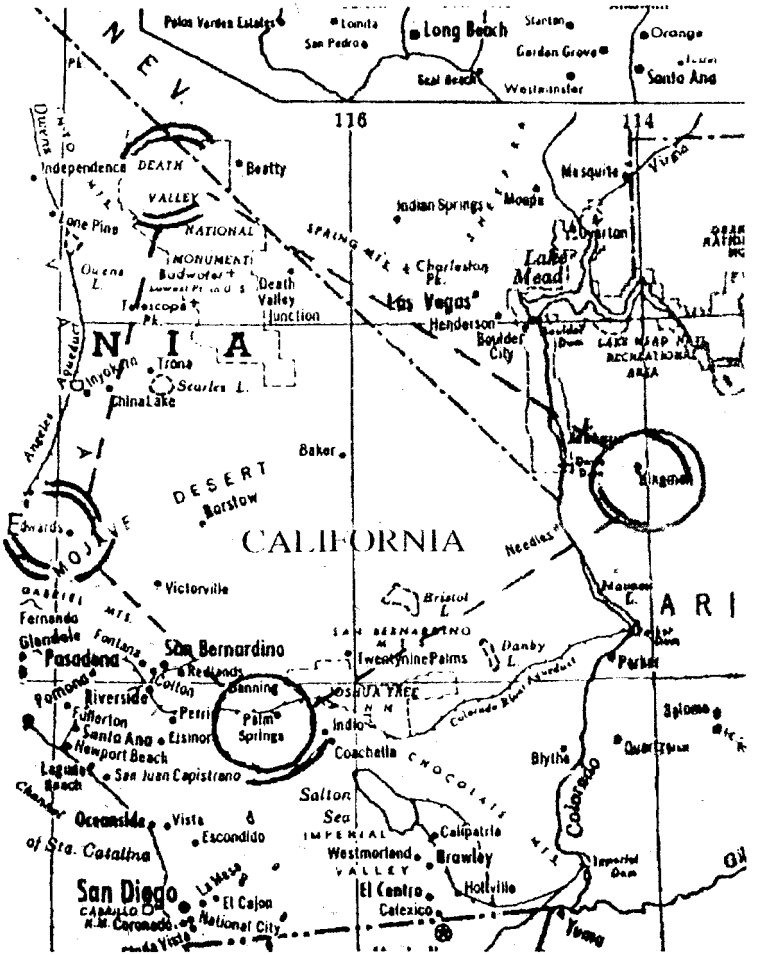

Un alt patrulater : AFB Edwards (întîlnirea cu eterienii). Palm Springs (locul de odihna al Preşedintelui), Kingman şi Valea Morţii, locuri predilecte ale O.Z.N.-urilor.

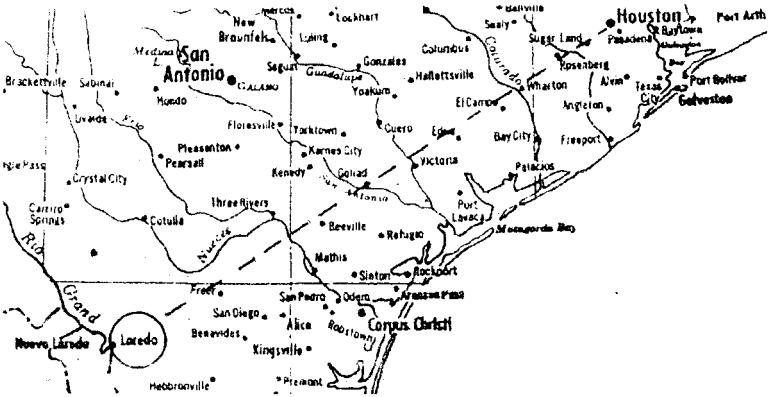

Accidentul Laredo şi direcţia pe care s-a deplasat O.Z.N.-ul pîna la prăbuşire (un supravieţuitor)

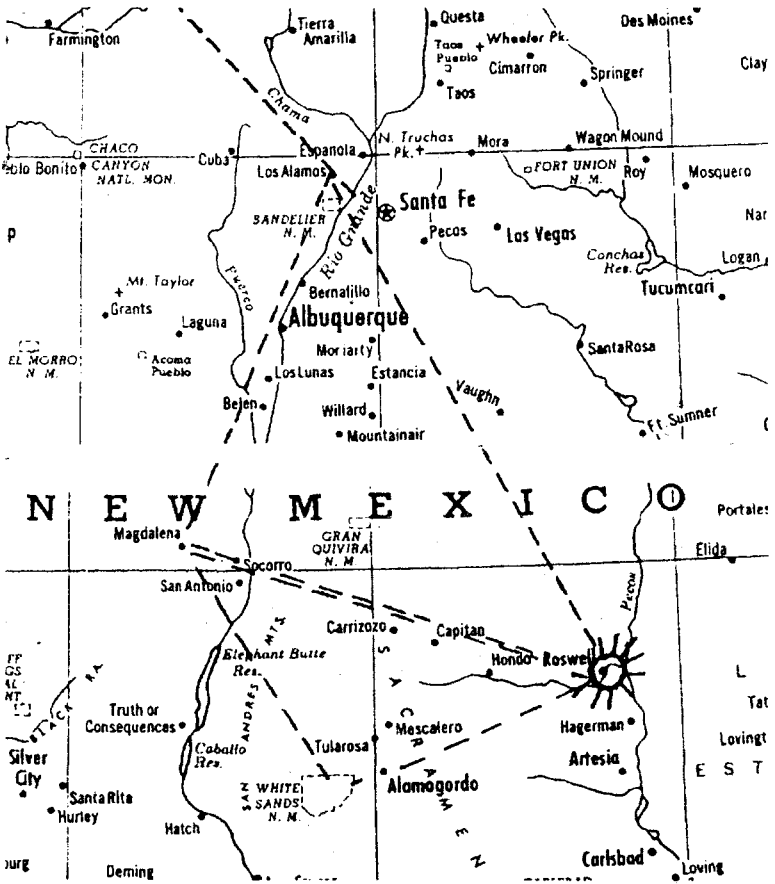

Un patrulater semnificativ : Roswell, Alamogordo, Magdalena,Los Alamos. Tot aici găsim White Sands (Baza de rachete) şi Socorro cu vestita aterizare O.Z.N.

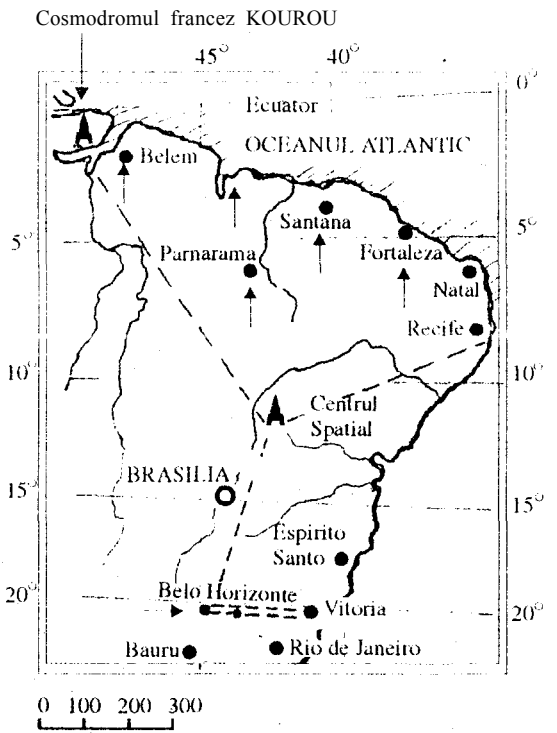

Nord Eslul şi Centrul Braziliei, în care au avut loc accidente legale de O.Z.N.-uri.

Tiparul executat sub comanda nr. 60 427
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI" - Bucureşti
ROMÂNIA

A-ți imagina vehicule şi ambianțe dintr-o altă lume este o ocupație antrenantă. Totul se bazează pe o convingere copleşitoare că nu suntem singuri, că universul mişună de viață.
pe care o vom cunoaşte într-o bună zi.

Robert McCall

EDITURA CARTIMEX - KARAT

Preț 6 500 Lei